

Giới thiệu Người Yêu Đào Hoa Của Tôi

Truyện Người Yêu Đào Hoa Của Tôi của tác giả Liên Liên xoay quanh về những người trẻ tuổi, họ sẵn sàng dâng hiến hết cho tình yêu. Vì tình yêu quá lớn của mình nên cô quyết định từ Nhật Bản dời về Đài Bắc để học tiếp cấp ba.

Và ở đây có người yêu của cô, tưởng chừng như không có anh thì cô không thể sống tốt. Người đàn ông này thật đào hoa, luôn nhẹ nhàng với phái nữ khiến cô phải đau đầu, luôn phải chịu cảnh nước mắt chảy vào trong...

Nhưng cô vẫn thấy mình thật may mắn khi tình cảm mà anh dành cho cô. Cuộc đời thật lắm thử thách, khi dự định của cô là tốt nghiệp xong và về làm vợ hiền của anh thì bị gia đình cấm đoán, bắt về Nhật Bản...

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Đào Hoa Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Đầu tháng chín, cuối thu heo may, không khí mang chút khô hanh.

Mặc dù vừa khai giảng không lâu, nhưng tại sân thể dục Thánh Tâm đã rất náo nhiệt, các vận động viên trong các nhóm đã bắt đầu luyện tập.

Tư Đồ Tĩnh vừa chạy xong ba vòng sân xong, đứng dưới bóng cây lau mồ hôi, xa xa nhiều nữ sinh mang theo ánh mắt hâm mộ nhìn anh, muốn cùng anh trò chuyện.

Đột nhiên, có một giọng nói lạnh lót như tiếng chuông bạc từ đằng xa truyền đến.

"Tư Đồ Tĩnh!"

Chàng trai ưu nhã đang đứng dưới tán cây quay đầu nhìn lại, anh nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn đang tươi cười, vừa chạy vừa gọi, đang rào bước về phía mình.

Mấy nữ sinh đang vây quanh Tư Đồ Tĩnh nghe tiếng gọi, đôi mày nhíu lại tức thì.

Rõ ràng là đang mặc trên người đồng phục của năm hai, cũng không phải bạn học của các cô, chắc là đang gọi "Học trưởng", sao lại to gan dám gọi ra cả tên cả họ của đàn anh lớp trên thế kia? Cô gái này thật sự là không biết lễ phép mà, đáng ghét!

"Chuyện gì vậy?" Tư Đồ Tĩnh không so đo nhiều, còn đến bên cạnh cô mỉm cười hỏi han:

"Em vừa mới chuyển đến đây, cái gì cũng chưa biết, chuyện gì cũng chưa hiểu, anh có thể dẫn em đi dạo quanh trường học được không?" Hồng Diệp ôm lấy cánh tay của Tư Đồ Tĩnh, ngẩng đầu, nhìn anh cười ngây thơ trong sáng, hi vọng anh có thể thành toàn cho nguyện vọng của mình.

"Chuyện này . . . ." Nhìn Hồng Diệp đang níu chặt lấy cánh tay mình, cô bé đang suy nghĩ điều gì, thực dễ dàng đoán biết từ nét mặt, nhưng Tư Đồ Tĩnh chỉ hơi lộ ra chút lo lắng, chứ không hề cự tuyệt.

Bên cạnh anh, sắc mặt của các sinh viên năm ba vô cùng quái dị, nữ thì lông mày nhăn lại, còn các nam sinh khoe miệng mỉm cười đầy ẩn ý.

"Tìm bạn cùng lớp cô nhờ họ đưa đi một vòng là được rồi, tìm Tĩnh làm gì?". Thực Ngụy Thu bạn cùng lớp với Tư Đồ Tĩnh trong lòng như có lửa đốt, nhanh chóng đến bên cạnh anh, sẵn giọng với Hồng Diệp.

Tư Đồ Tĩnh không nói gì, vừa lau mồ hôi vừa nghe các cô gái tự tranh chấp, nhếch một nụ cười nhàn nhạt.

"Tôi với Tư Đồ Tĩnh rất quen mà . . . . . các bạn nữ trong lớp học rất hẹp hòi, chả ai để ý đến tôi cả !" Hồng Diệp vẫn ôm lấy cánh tay anh, chu môi lên thanh minh.

Cô khẽ mỉm cười, lay lay cánh tay Tư Đồ Tĩnh như muốn nói : Rốt cuộc đi hay không đưa em đi vậy ? Anh đừng có keo kiệt vậy chứ?

"Cô. . . . ." Dám nói rất quen với Tư Đồ Tĩnh ? Tất cả nữ sinh khác đều bị sự mặt dày mày dạn của cô dọa sợ, không nói nên lời.

"Ha ha! Được rồi, để tôi đưa đi." Nhìn thấy phản ứng của mọi người, lại thấy Hồng Diệp mãnh liệt nhìn mình nháy mắt, Tư Đồ Tĩnh cất tiếng cười to.

Ái chà! Thật sự rất thú vị . Cùng cô bé này ở chung một chỗ, tâm tình của anh trong nháy mắt có thể từ mây mù sang nắng vàng đây.

"Thật hả? Em biết anh là tốt nhất mà." Hồng Diệp vô cùng kích động ôm lấy cánh tay anh, lôi kéo anh đi cùng cô.

"Chờ một chút, tôi còn muốn đem vứt chai nước trước đã ." Tur Đồ Tĩnh điềm nhiên như không đem cánh tay từ trong tay cô rút về, duy trì một khoảng cách thích hợp.

Trường học là một nơi không thích hợp để có những động tác thân mật như vậy. . . . . Học sinh mới chuyển trường đã không biết, nhưng thân là hội trưởng hội học sinh, anh lại hiểu rất rõ.

"Được rồi, em cùng đi với anh." Hồng Diệp cười hi hi đi theo bên cạnh , hoàn toàn không bị ảnh hưởng về động tác từ chối của anh.

"Cũng được." Tur Đồ Tĩnh trở lại dưới tầng cây nhặt cái bình rỗng lên, lại với tay lên nhánh cây để thu bộ quần áo thể thao về.

Hai người phớt lờ ánh mắt của mọi người xung quanh, vô tư rời đi.

★★★★

"Được rồi, cô cũng nên khiêm tốn chút đi."

Đợi đến lúc rời khỏi đám đông, Tur Đồ Tĩnh quay sang Hồng Diệp nói, muốn nhắc cô cử chỉ không nên quá khoa trương, đỡ khiến người ta ghét bỏ.

"Khum tốn gì chứ? Em là học sinh mới chuyển trường mà." Hồng Diệp cười khanh khách, tự tán thưởng chính mình giả vờ khờ dại rất cao tay .

"Cô đấy!" Anh vươn ngón trỏ điểm nhẹ vào trán của cô, giọng điệu vô cùng dung túng.

"Em thì sao?" Cô bướng bỉnh hướng về phía anh, đôi mắt to linh động, trông rất thông minh, một gương mặt đã quen được nuông chiều chớp mắt đã xinh đẹp thế này.

Tur Đồ Tĩnh im lặng nhìn cô, ánh mắt đôi chút ngẩn ngơ.

"Này!" Cô vươn tay ra, chỉ muốn trêu anh một chút, không ngờ lại bị anh đẩy ra.

"Đừng đùa nữa! Trường học cấm học sinh có quan hệ yêu đương." Tur Đồ Tĩnh nhẹ nhàng cầm lấy tay cô, thái độ nghiêm chỉnh nói.

"Ui, anh, anh. . . . ." Biết rồi à. . . . . Hồng Diệp đang mang váy Scotland, hai tay đặt ở trên gấu váy, hai má ửng hồng, đôi mắt long lanh mở to, vô cùng kinh ngạc, chăm chú nhìn anh.

Tur Đồ Tĩnh buông tay cô ra, không nói thêm gì nữa, đôi chân dài thẳng tắp sải chân bước nhanh về phía trước .

"Này, này. . . . . Sao anh lại biết ?" Hồng Diệp bất chấp, theo sát phía sau anh, muốn truy vấn anh về suy nghĩ của anh về chuyện tình yêu.

"Tùy duyên thôi!" Lười hưởng ứng những vấn đề như vậy, anh tiếp tục bước tiếp về phía trước.

"Sao lại tùy duyên được? Em không muốn tùy duyên, lúc còn ở Nhật Bản nhìn thấy ảnh của anh em đã mê mẩn, dù trước nay chưa từng quen biết hay nói chuyện qua dù chỉ một lần." Hồng Diệp theo sau Tur Đồ Tĩnh, nhõng nhẽo phản đối.

"Vậy thì hình như động lực chính của cô là cho rằng chúng ta có duyên phận với nhau!" Tur Đồ Tĩnh đang bước đi ở đằng trước mỉm cười, mở cửa phòng họp của hội học sinh, khom người nhường cô bước vào trước.

"Vâng, hình như là vậy ." Hồng Diệp vui vẻ bước vào phòng họp, căn bản không phát hiện lúc trước đang bàn về việc gì .

"Thích uống gì? Hồng Trà Anh quốc được không?" Tur Đồ Tĩnh thần thái tự nhiên mở tủ chén ra, chọn phẩm trà .

"Em rất thích uống hồng trà !" Hồng Diệp chạy đến bên cạnh chàng trai cao ngất, ánh mắt nhìn vào các loại đồ uống trên quầy.

"Hương cỏ huân y, hoa hồng, việt quất hay hương hoa cúc ?" Tur Đồ Tĩnh hơi nghiêng người, để cho Hồng Diệp tự chọn lựa.

Trong tủ có hơn mười loại trà hảo hạng rực rỡ muôn màu, theo tiêu chuẩn hoàng gia.

"Em muốn uống hồng trà!" Vươn ngón trỏ, Hồng Diệp cười hi hi chọn lựa lọ trà ướp hoa hồng Bulgari bằng thủy tinh .

"Khẩu vị không tệ! Là hương hoa hồng Bulgari ." Anh cười cười, đi đến quầy bar nhỏ pha trà.

"Thật chứ? Em chọn đại đó." Hồng Diệp ngồi ở trên chiếc ghế cao cười ngây ngô, thưởng thức cảnh người trong mộng đang pha trà cực điêu luyện.

"Mang chút bánh quy qua đây nhé?" Tur Đồ Tĩnh tự nhiên sai bảo cô, không khí thực hòa hợp.

"Vâng, vâng!" Hồng Diệp vui mừng khôn xiết, ngay lúc này đã hoàn toàn quên việc lúc trước cô đề nghị, tất cả phản ứng đều theo Tur Đồ Tĩnh, bỏ qua hết những vấn đề khác.

Hai người đang vui vẻ vừa ăn vừa uống thì Hồng Diệp mới nhớ tới có cái gì đó không đúng cho lắm . . . . .

"Không phải anh muốn dẫn em đi dạo quanh trường học sao?". Vừa cắn miếng bánh bích quy, Hồng Diệp vừa trừng mắt nhìn Tư Đồ Tĩnh - người đang dùng đồ ăn vừa từ chối khéo cô. Anh ta thật sự rất thâm hiểm mà!

"Phòng học của Hội học sinh cũng là một bộ phận trong trường học mà!" Anh rất thản nhiên đáp lại.

Nuốt miếng bánh bích quy vào trong miệng, hóp vội tách trà, Hồng Diệp nghiêng răng nghiêng lợi hỏi lại.

"Còn tình cảm? Anh nói em chạy tới Đài Loan, tự đi tìm tình duyên. . . . . Là đồ ngốc à?"

Quả nhiên có năng lực phân tích vấn đề !

Tư Đồ Tĩnh chăm chú nhìn Hồng Diệp đang có thái độ rõ ràng lại ngay thẳng đáng yêu, khóe miệng mỉm cười: "Trái với nội quy trường học sẽ bị đuổi học đó."

"Vậy thì. . . . . Đừng cho người khác biết là được?" Bất lấy tay anh, Hồng Diệp gấp gấp đến độ đỏ bừng cả khuôn mặt.

"Việc này. . . . ." Đối diện đôi mắt trong sáng của cô, Tư Đồ Tĩnh kinh ngạc khi thấy bản thân không hề bỏ tay cô ra, cũng không hề có cảm giác ghét cô cô.

"Muốn biết gấp vậy sao?" Nắm lấy tay cô, anh trêu.

"Ừ! Ghét anh ghê á, đùa giỡn với em rất vui sao? Thích thì thích, không thích là không thích. . . . . nói rõ cho em biết khó khăn đến thế nào?" Hồng Diệp khổ sở đến độ sắp rơi nước mắt.

Cô đã nói với mẹ là bọn họ đang quen nhau rất tốt, bà căn bản không tin, còn nói cô chỉ đang nằm mơ. . . . .

Mẹ đã nói, nếu trong tuần này không nhìn thấy Tư Đồ Tĩnh và cô cùng xuất hiện trên webcam chat trực tiếp với nhau, cô phải ngoan ngoãn quay trở về Nhật Bản.

"Bây giờ còn đang ở trường. . . . ." Nhìn thấy bộ dạng đức hạnh của cô, Tư Đồ Tĩnh rốt cục cũng mềm lòng.

"Ý của anh là. . . . ." Cô trông mong nhìn anh, trong đáy mắt còn chứa chan những giọt nước mắt.

"Nếu không thích em, tôi sẽ để em theo tôi từ nay về sau?" Anh rốt cục đã nói ra, tự thừa nhận đối với cô cũng có cảm giác đặc biệt.

"Thật vậy không đó?" Cô muốn xác nhận, nhưng trong đáy mắt nước mắt bất giác vẫn từng giọt tuôn rơi .

"Thật đấy !" Anh vội ôm Hồng Diệp vào lòng, để cô tựa vào lồng ngực của mình mà khóc "Có gì đâu, sao lại khóc nhè thế này ?"

"Em vui mà!" Nép vào trong ngực anh, giọng nói mềm mại mang theo hưng phấn cùng rung động.

Chẳng lẽ anh không biết cô đã hao công phí sức đến cỡ nào sao? Mẹ chịu không nổi việc cô khóc lóc, miễn cưỡng đồng ý để cô quay về đây, trước đó bà còn nhờ công ty thám tử thay cô tìm hiểu về người nam sinh trong tấm ảnh, được biết Tư Đồ Tĩnh tư chất thông minh, thì ra cha của anh là bạn làm ăn với gia đình cô . . . Cùng Tư Đồ Tĩnh cũng không phải hoàn toàn không có liên quan gì.

Sau đó Lâm Nghi Trinh liền cùng chồng đề cập qua rằng hãy mang theo hai mẹ con tham gia bữa tiệc cổ đông, mượn cơ hội này để làm quen với cả nhà Tư Đồ Tĩnh luôn.

Nhận được mệnh lệnh của ba, tham gia buổi chiêu đãi doanh nhân, Tư Đồ Tĩnh cũng chẳng hiểu ra sao. Không phải nói sau khi anh tốt nghiệp đại học mới có thể gia nhập vào công ty của gia tộc sao? Anh đang còn học trung học chưa tốt nghiệp sao lại được mời dự tiệc? Nếu để cho các chú bác biết, không phải lại cùng ông nội ầm ĩ một trận sao?

Mà ba chỉ cần anh đến, ngoan ngoãn dự tiệc, còn chuyện khác cũng không nên nhiều lời.

Đến hội trường, nhìn thấy các doanh nhân tới chơi chào cả nhà, nhìn ánh mắt của Hồng Diệp, anh mới biết được ý đồ của ba mình.

Tư Đồ Tĩnh cố gắng làm tốt vai trò chủ nhà, cùng Tá Đẳng Hồng Diệp thân thiết đương nhiên không thành vấn đề, nhưng anh lại không ngờ cô lại chung tình như vậy, cả kỳ nghỉ hè đều đến ở biệt thự nhà anh, quần quít không rời, lúc nói chuyện còn nhắc tới việc phải về Đài Loan học tiếp, muốn cùng anh học chung nữa.

Mãi đến khi kì nghỉ chấm dứt, qua lời của thầy hiệu trưởng giới thiệu, anh mới biết được cô thật sự đã chuyển vào trường học. . . . .

Khụ! Anh chỉ có thể nói cô thật có lòng.

"Vui đến muốn khóc sao?" Vô nhẹ đầu của cô, Tư Đồ Tĩnh thực cảm động, ngờ đâu có người thích mình đến như vậy. Vậy có phải hay không anh hẳn là càng phải tự tin về sức hút của mình?

"Đương nhiên ! Em rất vui mừng." Ôm chặt eo anh, Hồng Diệp vui mừng khôn xiết, đôi mắt cong cong mỉm cười.

Từ kỳ nghỉ hè đến bây giờ, đã hơn hai tháng. . . . . Hôm nay là ngày cô vui vẻ nhất !

"Em vui là được rồi." Tư Đồ Tĩnh đưa mắt nhìn Hồng Diệp nằm trong ngực mình, mặc dù khóe miệng bình thản, đáy mắt đã có một tia ảm áp khó che giấu.

"Anh không vui sao?" Ngẩng đầu lên, cô không quên để ý ánh mắt ảm áp của anh.

"Không ! Anh rất vui." Anh cùng cô ở chung một chỗ cảm giác thực nhẹ nhàng, cho nên bây giờ lời anh nói cũng không phải là lời nói dối. . . . . Ít nhất, cô có thể làm cho anh quên đi nhiều chuyện phiền não.

"Thật vậy không? Vậy chúng ta mỗi ngày đều sẽ rất vui vẻ nha." Hồng Diệp vội vàng thêm vào.

"Không thành vấn đề! Anh cũng vậy, hi vọng mỗi ngày đều vui vẻ." Người con trai dịu dàng ôm lấy cô, chỉ dám hứa hẹn đến thế thôi, tuy rằng anh biết không thể nào xảy ra chuyện đó.

Nhưng, thật sự anh cũng hi vọng thời gian bên nhau không có gánh nặng yêu đương. . . . .

Để anh chỉ có nụ cười, không phải âu lo.

Hi vọng của anh rất đơn giản, nhưng rất khó hoàn thành. Sao lại khó khăn thế? Ai có thể nói cho anh biết, làm người gian nan đến vậy sao?

★★★★

Tư Đồ Tĩnh mới từ trường học trở về, liền tức khắc thay thường phục hàng ngày, lấy ví da, ra ngoài.

Anh cùng Hồng Diệp đã hẹn nhau cùng ăn cơm.

"Chú muốn đi đâu? Ăn tối đã rồi đi !"

Chị dâu Đỗ Như Hủy vợ của anh cả vừa cưới chưa tới nửa năm đột nhiên xuất hiện ở trước mặt anh, đôi mắt to nhìn anh không chớp mắt.

"Có chút việc. . . . ." đôi mắt đen thẫm khẽ lay động, trong túi điện thoại tựa hồ đang rung lên

"Xin lỗi! Tôi phải nghe di động một chút."

Không để Đỗ Như Hủy nói lại, Tư Đồ Tĩnh vội cầm lấy di động, trốn ra ban công nghe điện thoại, để mặc cô ta đứng yên tại chỗ, nhưng Đỗ Như Hủy vội đi tới mở cửa, tiếp tục nghe lên anh.

Ước chừng qua mười mấy phút đồng hồ, Tư Đồ Tĩnh mới chấm dứt trò chuyện, quay người lại nhìn thấy Đỗ Như Hủy đang nhìn mình.

Ánh mặt trời chiều phản chiếu trên khuôn mặt đầy đặn của cô, thoát nhìn càng thêm xinh đẹp.

"Chị dâu, chị. . . . ." Nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mặt này, Tư Đồ Tĩnh sửng sốt ở ban công, không biết nên đối mặt với cô như nào.

Sớm biết hoa hồng có gai, nhưng vẫn là muốn đưa tay hái, lại tránh không được bị đâm cho chảy máu. . . . .

Tình yêu của anh sao lại vất vả đến như vậy chứ?

"Có việc gì thì tôi làm nhé!" Đỗ Như Hủy chăm chú nhìn khuôn mặt đẹp trai trước mặt, đôi mắt long lanh rung rung thỉnh cầu .

Chần chờ một hồi lâu, Tư Đồ Tĩnh mới miễn cưỡng mở miệng hỏi: "Anh cả hôm nay không về nhà à?"

Nhắc đến Tư Đồ Phong, Đỗ Như Hủy liền thêm tức, đôi mày mảnh mai nhăn lại.

"Anh ấy nói có việc gấp, bảo tôi liệu mà làm. Chú nói xem anh ấy có phải thực quá đáng không?" Cô ngẩng đầu, vẫn dùng đôi mắt rực rỡ như lúc xưa nhìn anh, vẻ mặt tin cậy vô cùng.

Cô thật sự không hề biết rằng cô đối với anh như vậy thực quá tàn nhẫn.

Mặc dù trái tim của anh đang chồng chất vết thương, vẫn muốn dùng sự điềm tĩnh nhất nói với cô .

Hít sâu một hơi, Tư Đồ Tĩnh nhìn người phụ nữ trước mặt, khuôn mặt tuấn tú mỉm cười: "Đúng vậy! Thật là quá đáng."

"Vậy chú hẳn là có thể ở lại với tôi nhỉ?" Vậy đấy! Ngay cả chú ấy cũng đồng ý như vậy mà.

Được Tư Đồ Tĩnh đồng ý, tựa như tìm được chiến hữu kẻ vai chiến đấu, Đỗ Như Hủy hưng phấn đến mức xông lên kéo tay anh, lại bị anh xoay người né làm cô chụp tay vào hư không.

Đỗ Như Hủy có chút ngạc nhiên, chú ý sao lại đối với cô như vậy. . . . .

"Được rồi! Hôm nay tôi ở nhà ăn cơm chiều." Tư Đồ Tĩnh bước vào bên trong, nhanh chóng rời khỏi ban công.

Lại phải gọi điện thoại cho Hồng Diệp hủy hẹn, ngày mai phải mua gì đó để xoa dịu cô. . . . . Tư Đồ Tĩnh trong lòng tự suy tính.

"Tôi hôm nay đặc biệt nấu mấy món điểm tâm, sau khi ăn xong chú nhớ chấm điểm thử nhé!" Đỗ Như Hủy không nản lòng, nhanh chóng đuổi kịp, ở bên cạnh huyền thuyền.

"Không thành vấn đề. . . . . Nhưng mà ăn xong tôi sẽ không bị tiêu chảy chứ?" Tư Đồ Tĩnh cười nhẹ chất vấn.

"Hả ! Sao khinh người dữ vậy! Đương nhiên là không sao rồi." Theo sát phía sau anh, Đỗ Như Hủy chu miệng lên nũng nịu phản đối, phát huy uy lực của phái nữ.

"Một khi đã như vậy, tôi sẽ chờ chị trở tài."

"Hừ! Chú hãy chờ xem!" Đỗ Như Hủy quyết tâm, khẳng định phải để cho Tư Đồ Tĩnh khen ngợi tài nghệ của cô mới được, cô tuyệt đối rất lợi hại.

★★★★

"Cái gì? Sao anh không đi được vậy? Vì sao. . . . ."

Hồng Diệp cảm động, trong mắt toát ra vẻ không cam lòng, lên tiếng oán giận anh chàng đầu dây bên kia, nhưng tựa hồ không có cách nào làm khác được.

Sau khi than thở thì thầm, đến cuối cùng vẫn là bị người yêu dụ dỗ trấn an, cô ngoan ngoãn cúp điện thoại.

"Sao thế?" Ngải Kim ăn mặc chỉnh tề, định đi làm kỳ đà, rồi thuận tiện ăn chùa một phen, thấy Hồng Diệp miệng như đang treo ba cân thịt heo, cô có dự cảm bữa cơm chiều nay ăn không được rồi!

"Nói có việc, không thể tới." Hồng Diệp chu miệng lên, đối với cuộc hẹn hò bị hủy bỏ, trong lòng cũng rất giận dữ.

"Vậy hà, thế. . . . ." Cô nên quay về trường sao?

"Không sao, tự chúng ta đi ra ngoài ăn, nhà hàng đã đặt chỗ rồi. . . . ." Hồng Diệp khước mắt ngăn ngăn nước, chớp mũi cũng đã ứng hồng.

"Trông cậu khó coi như vậy còn nuốt trôi được sao?" Ngải Kim có cảm giác mình có chút tệ hại, chẳng lẽ chưa từng thấy hội trưởng cho người khác leo cây? Thật không nên chạy đến đây.

"Đương nhiên nuốt trôi chứ! Tuy rằng anh ta không đi cùng chúng ta, có muốn ăn cơm hay là bỏ luôn đây." Hồng Diệp khẩu khí tỏ vẻ quật cường.

Ai dè lần hẹn hò đầu tiên mới ra quân đã bắt lợi. Thật sự thê thảm mà!

Đi cùng Kiều Ngải Kim, cũng bởi vì cô ta là bạn cùng lớp đối với cô có vẻ hòa thuận, hơn nữa cô ta là thư ký của hội học sinh, chắc là có quen với người yêu của cô.

Cô cùng Tư Đồ Tĩnh sau khi tan học hẹn nhau cùng ăn cơm, nếu như được người khác biết được, tin tức truyền khắp trường học, nhất định sẽ bị khủng bố, cho nên anh mới tìm Ngải Kim cùng nhau hợp tác phối hợp hành động. Không ngờ rằng. . . . .

Nghĩ vậy, tâm tình Hồng Diệp lại bắt đầu xuống thấp.

"Cậu đừng có miễn cưỡng làm gì." Cô nghĩ nếu bản thân bị cho leo cây, hẳn là cũng rất muốn khóc, bây giờ mặc kệ Hồng Diệp cùng Tư Đồ Tĩnh có một chân hay không(*), Ngải Kim quyết định tốt hơn nên an ủi cô cô, thực hiện tốt nghĩa vụ và trách nhiệm của một người bạn, đó mới là người tốt!

(*): có quan hệ gì.

"Tớ có miễn cưỡng gì đâu! Chỉ là có chút khổ sở thôi." Hồng Diệp thẳng thắn nói rõ tâm trạng của mình.

Lúc này, phục vụ cũng đưa lên hoa quả tươi và nước uống đến trước mặt hai người.

"Tớ cảm thấy cậu cũng nên biết rõ." Thuận tay cầm lên một ly nước, Ngải Kim vừa uống vừa nói, "Hội trưởng rất được các các bạn nữ hoan nghênh, anh ta cũng chưa hề lớn tiếng cự tuyệt lời tỏ tình nào. . ." Căn cứ vào các quan sát hàng ngày, Ngải Kim bắt đầu đã thông tư tưởng cho Hồng Diệp, muốn cô cô hiểu rõ rằng người đàn ông mình thích rốt cuộc là hạng người nào.

"Tớ biết mà! Nhưng anh ấy đã nói với tớ và anh ấy có duyên phận!" Hồng Diệp không muốn buông tay, cũng không nghĩ đến chuyện buông tay.

Cô biết lời anh nói đã động tâm là có ý gì, anh cũng chưa từng nói sẽ đáp ứng cô.

Cô đối với anh luôn có niềm tin.

"Coi như mình chưa nói qua những lời này." Ngải Kim buông tay, nhún nhún vai.

Nhìn thấy Hồng Diệp kiên quyết như vậy, cô chỉ biết không còn biện pháp nào rồi, kéo trở lại không được. Những người lún sâu vào vũng lầy của tình yêu, đều không thể tự kèm chế.

Vậy hãy để cho cô xem thử tình yêu rốt cuộc có thể làm cho người ta đau khổ tới đâu. . . . .

Nếu không được, ít nhất thì cô cũng có thể ở bên an ủi khi Hồng Diệp khóc.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Đào Hoa Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Ngày thu cô tịch.

Thời gian lên lớp, ngay cả chú chim se se ngoài cửa sổ kia, chúng ta cũng có thể nghe giọng hót riu rít của chú.

Nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ, Tư Đồ Tĩnh ngồi trên chiếc ghế xoay ngẩn người.

Tiết học này, anh xin thầy nghỉ, một mình tránh ở văn phòng của hội học sinh, lí do là chuẩn bị lại các hạng mục chi tiết của công tác đoàn hội, trên thực tế chỉ là do anh muốn yên tĩnh một chút mà thôi.

Không phải đối mặt với bất kỳ ai, anh chỉ muốn một mình là đủ.

Không khí êm dịu đến mức làm cho người ta cảm thấy buồn ngủ, nhưng khuôn mặt tuấn tú của anh vẫn bình tĩnh không hề gợn sóng, trong đầu óc cứ mãi quẩn quanh về việc ngày hôm qua mà Ngải Kim gọi điện thoại đến chỉ trích mình.

"Tư Đồ Tĩnh, tôi thấy anh quá đáng cũng vừa thôi!" Cô bé có tâm hồn nhạy cảm này, ngay câu đầu tiên đã mắng anh rồi.

"Đâu có? Tôi có báo trước mà." Nhìn hình ảnh của cô hiện trên màn hình, khiến anh lại thấy không yên lòng.

"Anh không có tâm với người ta, thì cũng đừng có đùa bỡn tình cảm của người ta chứ..."

"Có sao? Tôi thấy cũng OK mà." Cảm microphone, anh vừa trả lời, vừa nhìn vào màn hình tinh thể lỏng cực lớn, khoe miệng nhếch lên, dường như người đầu dây bên kia đang cùng anh nói chuyện phiếm; chị dâu anh - người vừa bung nước trái cây bước vào, bàn phím cũng không nhận thấy tiếng gào thét ở đầu dây bên kia.

Có thể thân nhiên, lịch sự trả lời như vậy. Cuối cùng là anh đeo mặt nạ trên mặt từ lúc nào? Ngay cả anh cũng không thể biết được.

Anh chỉ cần biết là thế giới này vẫn xoay có thể dựa anh mà hạ màn an toàn, trong lòng anh cũng nhận thấy rằng không hề thích hợp, cũng sẽ chẳng ai biết trong lòng anh không vừa ý điều gì.

"Ăn nhiều một chút đi!" Đỗ Như Hỷ đem cây tăm cắm vào hoa quả trên đĩa.

"Cám ơn." Tư Đồ Tĩnh vừa gật đầu, vừa cùng Ngải Kim đang hùng hăng hồ hồ nói chuyện, giọng nói bình thản lại lễ độ làm cho người ta cảm thấy dường như là do lỗi của đối phương.

Cũng đều là do các cô không phân phải trái, chắc muốn tìm phiền toái?

Ngải Kim bị thái độ của anh chọc tức đến không chịu được, mắng chưa đến mấy phút rồi ngượng ngùng đột nhiên ngắt máy. Có bị khùng mới tức giận với bức tường.

Còn anh sau khi cúp điện thoại, vẫn ngồi ở phòng khách đem các đĩa DVD mình thuê xem hết mới trở về phòng, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi cuộc nói chuyện với Ngải Kim. Ngay cả Đỗ Như Hỷ muốn nhân cơ hội này cùng anh trò chuyện thêm vài câu, đều bị anh thoái thác nói có việc bận không rảnh.

Nhìn thấy sự mệt mỏi trong mắt anh, cô mới buông tha ý muốn cùng anh trò chuyện.

Trở lại phòng, anh thôi diễn kịch, rồi nằm trên giường, hai mắt nhắm lại, chẳng bao lâu sau ngủ thiếp đi.

Anh loáng thoáng thấy trong giấc mộng, những cô gái đã từng quen với anh đều hiện lên, không ngừng hỏi anh: "Vì sao lại bỏ em?"

"Anh không có bỏ em, chỉ là do chúng ta không hợp nhau. " Anh lãnh đạm tỏ vẻ lý trí.

Các cô gái không tin, bắt đầu cãi nhau. . . . . Cho khi có ai đó tỏ tình, anh sẽ đồng ý, cũng chẳng nhớ ai ra ai.

Mấy cô gái đó cũng khá là thần kinh, quá ồn ào . . . . . Anh chịu không nổi!

Trên thực tế, qua nhiều lần chia tay với các bạn gái, cũng không phải do anh nói trước, đều là do đối phương chịu không nổi thái độ thờ ơ của anh mà tự động nói ra lời chia tay.

Không vỗ về, không cố níu kéo . . . . . Anh cũng đồng ý. Phản ứng lãnh đạm của anh làm cho họ kia càng bị tổn thương hơn, bắt đầu oán hận sự vô tình của anh.

Các cô bắt đầu hoài nghi về những lời ước hẹn lúc trước anh đã từng nói đến có phải hay không là thật sự? Anh thật sự có yêu sao?

"Sao lại không thương? Tôi cũng đâu phải là người nói lời chia tay!" Tư Đồ Tĩnh bưng ly cà phê để trên bàn, khẽ nhấp thêm một ngụm.

Cappuccino, cà phê pha sữa tỷ lệ 50%, nồng đậm mùi sữa thơm.

Anh thích nhất uống loại cà phê này, tựa như cuộc đời của anh, yêu hay không, tỷ lệ là 50-50, không cần thêm đường, anh có thể chậm rãi thưởng thức vị đắng quyện trong đó .

Điều này, cũng giống hết đời anh.

Bạn gái bên cạnh đổi thành Tả Đằng Hồng Diệp, có thể hay không tương đối khá hơn? Hay là cũng như bao cô gái khác kết quả đều giống nhau? Kỳ thật chính anh cũng không biết.

Anh không có bạn gái khác, cũng không còn cùng những cô gái khác đùa giỡn, mập mờ . . . . .

Anh vẫn còn nguyên khát vọng về một tình cảm ổn định, làm phong phú cuộc đời anh, có người quan tâm đến anh, anh cũng có thể quan tâm cho cô ấy, trong lòng vẫn vương vấn mãi điều này . . . . . Nghĩ đến cô, khóe miệng anh bất giác giương lên, mang theo niềm hạnh phúc.

Nguyên vọng như vậy lại rất khó đạt được sao?

Tư Đồ Tĩnh mang theo cảm xúc mong lung ngồi trước máy tính, suy tư về chuyện tình cảm một hai năm nay, vẫn chưa tìm ra giải đáp.

Chẳng qua, anh chưa từng nói thể với những cô gái anh quen.

Bởi vì các bạn gái của anh chẳng muốn nhìn thấy bộ dạng hèn nhát vô dụng này, bọn họ chỉ muốn thấy anh thẳng thắn, cơ trí quyết đoán giải quyết được tất cả các vấn đề. Lúc chuyện trò thì vui vẻ, vấn đề khó khăn đến mấy toàn bộ đều được anh giải quyết dễ dàng. . . . Các cô ấy chỉ muốn nhìn thấy một Tư Đồ Tĩnh hoàn hảo như vậy thôi.

★★★★★

Reng ! Reng—

Hồng Diệp vừa nghe tiếng chuông báo hết giờ học vang lên, liền chạy đi, nhanh chóng chạy đến phòng họp của hội học sinh .

Vừa vặn, người yêu đang đứng trước bàn làm việc xoay lại, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn cô.

"Làm sao vậy?" Có cháy nhà sao?

• Cô vội vàng khóa trái cửa lại:

" Anh thật sự thực quá đáng mà! Hứa cho làm vào, rồi cho em leo cây? Ngải Kim còn nói với em rằng anh được rất nhiều nữ sinh theo đuổi . . . . ."

Hồng Diệp tức tối đem toàn bộ lời khuyên của Kiều Ngải Kim trong đêm đó toàn bộ nói ra.

Cô biết không nên làm như vậy, còn bán đứng nghi ngờ của Ngải Kim, nhưng cô mặc kệ, tâm tư vô cùng hỗn loạn, phải cùng Tư Đồ Tĩnh nói cho ra lẽ mới được, cho dù anh không nhận sai, cô cũng phải có một câu trả lời đầy đủ .

Đã sớm biết Ngải Kim nói xấu về mình, bởi vậy Tư Đồ Tĩnh không hề tức giận, chỉ nhướn cao lông mày: "Không ngờ anh lại làm người thất bại đến thế, ngay cả đàn em cũng ở sau lưng nói xấu anh."

"Thật không đó?" Hồng Diệp ở bên cạnh, nhìn chằm chằm vào anh.

"Nếu anh nói mình không có ai theo đuổi, em có tin hay không?" Tư Đồ Tĩnh bình tĩnh, nhẹ nhàng hỏi lại.

"Đương nhiên không tin! Ít nhất còn có em nữa mà." Chu miệng lên, Hồng Diệp ôm chặt cánh tay của người yêu, tỏ vẻ hơi buồn.

Cô không thấy theo đuổi người ta có cái gì xấu hổ, nhưng anh ấy đã là của cô rồi, người khác không cho phép nhúc nhích gì hết!

"Anh cũng không phải là có cô nào theo đuổi cũng sẽ đồng ý." Anh vỗ vỗ lưng cô, muốn cô an tâm.

Tim của anh, nếu vẫn chưa cập bến nơi nào, anh vẫn sẽ để nó nước chảy bèo trôi, nhưng giờ đây đã đồng ý cùng cô hò hẹn, những chuyện như vậy sẽ không bao giờ xảy ra.

"Vây là anh chấp nhận em!" Cô ôm siết cánh tay anh, đôi mắt tựa như giọt nước trong vắt trên cánh bèo.

"Vây thì chúng ta chỉ làm bạn trai bạn gái thôi!" Tư Đồ Tĩnh bắt chước cô giận dỗi hờn mặt, trong con ngươi ánh lên sự ranh mãnh mà ầm ập.

"Anh, anh chọc em tức chết!" Trùng mắt nhìn anh, Hồng Diệp vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng nước mắt cứ trào ra.

"Đừng khóc, ngày hôm qua anh bỗng có việc bận đột xuất mà." Vươn tay, anh nhanh chóng lau đi những giọt nước mắt của cô, không mong cô vì anh mà khóc.

"Nhưng em thật sự rất giận. . ." Hồng Diệp nghẹn ngào giải thích, nước mắt không nghe lời cô, vẫn không ngừng rơi ra.

Cô biết không nên yếu đuối như vậy, anh đã nguyện ý giải thích với cô, cũng nguyện ý dỗ dành cô, hẳn là thật sự có việc bận. Nhưng cô vẫn muốn khóc.

"Vây phải sao lại mới làm cho em nguôi giận đây?" Tư Đồ Tĩnh nhỏ nhẹ, bên tai cô thấp giọng hỏi.

"Anh phải để em leo cây lại một lần, vậy chúng ta mới huề nhau." Hồng Diệp cứng cỏi vừa ngay thẳng vừa tỏ vẻ, trong tai đàn ông nghe lại cảm thấy rất đáng yêu.

Cô nói trước như vậy, làm sao cho anh leo cây đây?

Anh cũng biết cô sẽ không đến, nên anh cũng chẳng đợi mong làm gì, cũng không thể gọi là xử phạt anh được!

"Hồng Diệp bé bỏng của anh, như vậy thật quá dễ dàng cho anh rồi." Ôm chặt cô vào lòng, Tư Đồ Tĩnh có chút cảm thấy bất an.

"Thế á? Vây anh tự nói đi, em nên xử phạt anh sao lại đây?" Nghe được những lời ngọt ngào của anh, cô nín khóc mỉm cười, cảm giác không an toàn được sự che chở của anh mà biến mất.

Có lẽ anh thật sự có chuyện! Nếu cô không thể ở nhà anh, theo dõi hai bốn trên hai bốn, vậy làm sao không thử tin tưởng anh một lần?

"Để anh suy nghĩ. . . . ." Tư Đồ Tĩnh cười khế vuốt nhẹ chóp mũi của cô, trầm ngâm, lại không nói gì.

Muốn biết rốt cuộc anh đang nghĩ gì, Hồng Diệp ngẩng đầu lên, ngờ đâu Tư Đồ Tĩnh lại đồng thời cúi đầu, môi của cô tức khắc bị che lại. . . . .

"Ừm?" Ngoài ý muốn được người yêu hôn, Hồng Diệp lấy tay phải bắm chặt lên vai anh, đầu chột trống rỗng, eo nhũn ra, suýt té, lại làm cho Tư Đồ Tĩnh ôm chặt hơn.

Hơi thở nam tính nóng rực của anh phả trên mặt cô, đôi môi nóng bỏng lướt qua khóe miệng cô, Hồng Diệp không thể tự chủ, chỉ có thể mặc cho anh liếm hôn.

Yêu cầu của anh vừa mãnh liệt lại vội vàng, không ngừng cướp đoạt nước miếng trong cái miệng thơm tho của cô, động tác nhanh chóng, tựa như muốn chiếm lấy tất cả của cô, ngay cả cơ hội thở dốc cũng chẳng để cho cô, làm cô cơ hồ như muốn nghẹt thở mặc anh xâm chiếm bừa bãi, chỉ có thể nắm chặt vai anh, cả người dựa vào anh.

Môi của họ quấn lấy nhau, cho đến khi anh buông cô ra, môi của cô đã vừa hồng vừa sưng.

Đôi mắt linh động của Hồng Diệp có chút ngẩn ngơ mơ màng, anh lại có vẻ thường thức nhìn cô, làm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên, tim đập rộn lên không chịu nổi, không tài nào kiềm chế sự thẹn thùng.

"Anh, làm sao anh có thể. . . . . hôn lên em?" Không cách nào diễn đạt, Hồng Diệp đành phải tùy tiện tìm cách nói qua loa trách móc, nhằm che giấu sự e lệ của mình.

"Tại em trông ngon mắt quá, nên anh phải hôn lên thôi!" Anh ôm chặt lấy Hồng Diệp, nhìn cô nháy mắt mấy cái.

Lời tán tỉnh vừa trực tiếp vừa trắng trợn, làm cô không cách nào trốn chạy, hai mắt ngập nước, không thể kiềm chế nổi.

Tư Đồ Tĩnh còn chưa kịp nói gì, một thanh âm trầm chộc từ sau lưng hai người vang lên.

"Ái da, thiệt là ghánh tị quá đi mà. . . ." Không biết từ lúc nào Ngải Kim đã tiến vào phòng họp, một tay che hai mắt, nhưng năm ngón tay lại tách ra, khoe miệng lộ ra nụ cười tình quái.

Hồng Diệp vội vàng trốn ra sau lưng Tư Đồ Tĩnh, không biết nên nói gì.

"Vào đây hồi nào? Cũng không lên tiếng gọi trước." Tư Đồ Tĩnh tuy rằng cũng đang xấu hổ, nhưng thần thái vẫn tự nhiên. Anh chẳng màng bị người khác giễu cợt, chỉ cần Hồng Diệp vui vẻ là tốt rồi.

Ha ha! Có người như vậy đó. Vừa ăn cướp vừa la làng là sao ?

"Tôi có gõ cửa mà! Là hai người không có ý tứ giữa nơi công cộng chứ bộ ." Ngải Kim thả lỏng hai tay, thong dong đi đến trước ngăn tủ, chọn lựa bản danh mục đồ uống.

Cô muốn tới uống trà, chứ không phải đến để bị tắm tĩa.

Ngay cả kính râm cũng không chuẩn bị, lại vô cớ bị tắm tĩa thế này, mắt muốn mù luôn, rồi chữa ở đâu đây? Số cô cũng quá khổ đi.

"Bạn Kiều à, cần đồ uống gì cứ nói cho tôi biết, tôi sẽ phục vụ, được chứ?" Tư Đồ Tĩnh tươi cười chân thành đi đến trước mặt Ngải Kim, muốn thay cô pha trà.

"Tốt thôi! Tôi muốn uống trà cầu kỳ (*)hoa cúc. Chỗ này có không?" Ngải Kim có ý định gây khó dễ đây mà.

(*)Cầu kỳ là một vị thuốc bổ nhưng trong dân gian vẫn thường dùng trong bữa ăn. Lá dùng để nấu canh, hoa để pha trà, quả để ngâm rượu.

"Đương nhiên là có. Mấy hôm trước tôi mới mua một hộp đặt cầu kỳ ở trong tủ nhỏ, đang suy nghĩ bạn học Kiều lúc cần có thể đến pha uống ." Tư Đồ Tĩnh mỉm cười, đối với việc trùng hợp này có chút đặc ý, xem ra ngay cả ông trời cũng muốn ủng hộ anh.

Nhìn người yêu đang bình tĩnh ứng phó với Ngải Kim, trong lòng Hồng Diệp tràn đầy vui sướng ngồi sang một bên nghe bọn họ nói chuyện phiếm.

Tình cảm của bọn họ, mặc dù ở trước mặt mọi người là một bí mật, nhưng có một nhân chứng đáng tin, chứng minh tình cảm của bọn họ không phải trò đùa.

Còn có gì tuyệt hơn chứ?

Sự nghi ngờ trong lòng bị không khí hoà thuận vui vẻ trước mắt đánh tan, Tư Đồ Tĩnh thật sự đang thích cô ấy, tuyệt đối không phải đang đùa giỡn với cô ấy . . . . .

Cô hẳn là cũng nên tin tưởng tình yêu của bọn họ mới phải.

★★★★★★

"Chú hôm nay có trở về ăn cơm chiều không?"

Trong túi có chuông báo tin nhắn điện thoại, Tư Đồ Tĩnh đem tài liệu đang xử lý dở gác lại, mở tin nhắn, là Đỗ Như Hủy gửi đến .

Cô ấy hỏi anh có về nhà ăn cơm không để làm gì? Chẳng phải người cô nên quan tâm là anh cả sao ? Anh nhủ mảy.

Phòng họp của hội học sinh lớn như vậy, người ở trong không còn nhiều, chỉ còn lại anh và Hồng Diệp, ánh chiều tà chiếu vào khuôn mặt dường như đang có suy tư gì của anh, càng làm tăng thêm nét tuấn tú đẹp trai của anh.

"Anh đang suy nghĩ gì vậy?" Thấy người yêu đang phân tâm, Hồng Diệp từ trong trang sách ngẩng đầu lên, đẩy mắt hiện lên nghi vấn.

"Không có việc gì." Tư Đồ Tĩnh tùy ý phát tay, không muốn nhắc đến chuyện này.

"Anh không có việc gì, nhưng em có việc." Đi đến bên cạnh người yêu, cô nũng nịu hỏi

" Anh nợ em một lần hẹn hò, anh còn nhớ không?"

"Sao lại muốn anh trả nợ vội thế?" Anh bỏ bút xuống, ngồi ở trên ghế dựa, dùng ánh mắt thích thú nhìn cô gái nhỏ trước mặt.

"Đương nhiên! Có vay có trả, thì mới vay tiếp được chứ." Cô cũng không sợ anh cười nhạo, lập tức muốn anh trả nợ.

"Có vấn đề gì đâu! Sao cũng được?" Tư Đồ Tĩnh thích nhất đôi mắt trong suốt ngay thẳng sáng rực này của cô, không hề quanh co lòng vòng, che giấu ý đồ đối với anh, làm cho anh cảm thấy khi bên cô rất an tâm.

"Tới nhà em, ăn cơm với em." Hôm nay tuyệt đối sẽ không để cho anh trốn nữa! Cô thề trong lòng.

"Ừ! Đi đến nhà của em đi." Tư Đồ Tĩnh sáng khoái đồng ý ngay. Bởi vì anh không muốn trở về đối mặt với Đỗ Như Hủy lúc nào cũng như hoa lê đài vũ (*).

(*) : Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu điểm của người con gái. Nhìn thấy nhiều quá thật sự rất ghét! Thật sự.

Huống chi cô đã là chị dâu của anh, cho dù bọn họ đối với nhau có cảm tình nhiều đến thế nào đi chăng nữa, cũng nên dừng lại thì hơn. Bị anh trai phát hiện cũng thật không hay.

"Vậy nhanh dọn đồ đi, rồi mình về !" Hồng Diệp đóng cửa đôi tay nhỏ bé, ánh mắt vô cùng vui sướng.

Ở trường, cô đối với anh mọi cử chỉ động tác không dám quá lộ liễu, sợ lại bị các nữ sinh khác nhìn thấy, bắt kẻ là bị nữ sinh oán hận hoặc rơi vào tay giáo viên chủ nhiệm, bọn họ đều cảm thấy thật không tốt. . . . . Cách tốt nhất chính là đưa anh về nhà mình, tình yêu của cô đối với anh lại có thể thể hiện ra hết, ai cũng không thể xen vào.

Cái đầu nhỏ nhỏ của cô tràn ngập hình ảnh hương điểm muốn làm gì với người yêu thì làm. Ha ha. . . . . Chàng trai tuyệt vời như thế này, tuyệt đối phải chiếm ngay mới được .

Cô chỉ cần để lại ký hiệu trên người anh, thì anh chính là người của cô rồi! Hồng Diệp trong óc tràn ngập suy nghĩ ngốc nghếch trẻ con .

"Em đang nghĩ gì đó?" Thấy cô bé này ôm quá chặt cánh tay mình, khoe miệng cong lên, anh dám cam đoan, cô tuyệt đối đang suy nghĩ đến những chuyện kì quái . Bất quá, anh cũng rất nguyện ý để cô tưởng tượng.

"Đâu có, đâu có!" Vội vàng đem "tham vọng" thu lại, Hồng Diệp liếc chột phũ nhận. Cô không nghĩ tới việc còn chưa được ăn vào miệng, thịt đã bay mất.

"Thật không có sao? Em mà có việc giấu giếm, anh sẽ đau lòng lắm đó!" Ôm chặt cô gái nhỏ vào trong lòng, giọng anh lộ vẻ đau buồn .

"Đương nhiên. . . . . là không. . . . ." Cô còn không kịp thanh minh, cái miệng nhỏ nhắn đã bị người yêu chiếm đoạt .

Anh quyết định trước hạ thủ vi cường, thay vì để cô mơ ước, không bằng chính mình chủ động trước, dù sao ăn làm sao thì phải là do anh quyết định.

Cô bé nhỏ nhắn trong lòng anh luống cuống tay chân, không biết nên ứng phó lại như thế nào.

Bàn tay to của Tư Đồ Tĩnh xâm nhập vào bên trong đồng phục của Hồng Diệp, thuận thực cởi áo ngực, sờ vào ngực cô, nhẹ nhàng xoa nắn.

"Á. . . . . Tư Đồ. . . . ." Đầu Hồng Diệp choáng váng, ngay cả tên của anh cũng không thể gọi đầy đủ.

Bọn họ có thể ở trong phòng họp của hội học sinh làm việc này không? Vạn nhất nếu có ai nhìn thấy, thì phải làm sao bây giờ? Hồng Diệp thở hỗn hển, trong đầu vô cùng hỗn loạn.

"Gọi anh là A Tĩnh!" Anh chặn lời của cô.

Đỗ Như Hủy trước đây luôn gọi anh như vậy ! Anh muốn Hồng Diệp cũng gọi tên mình như vậy, bởi vì anh muốn lợi dụng cô để hoàn toàn quên đi hình bóng của Đỗ Như Hủy .

Nếu cô ta dám gả cho người khác, cũng đừng hy vọng anh sẽ tiếp tục yêu cô, ngay cả làm bạn cũng không thể. . . . .

Bọn họ bây giờ chỉ đơn giản là quan hệ thông gia mà thôi.

Anh tuyệt đối sẽ quên cô, sau đó cùng người trong lòng trải qua cuộc sống hạnh phúc thuộc về riêng mình . Anh thề với trời là như vậy!

"A Tĩnh. . . . ." Hồng Diệp mơ mơ màng màng gọi tên anh.

"Kêu lại một lần nữa đi. . . . ." Anh đã đem hai chân tuyết trắng của cô tách ra, để cô ngồi ở trên đùi mình. Cúc áo sơ mi bị mở ra gần hết, anh đang chơi đùa, vuốt ve da thịt non nặn của cô.

"A Tĩnh. . . . ." Tiếng rên rỉ càng lúc càng to hơn.

Hai người ngồi ở trên chiếc bàn làm việc trong phòng họp, Hồng Diệp dễ dàng đầu hàng, để cho Tư Đồ Tĩnh cởi bỏ dần đi quần áo của mình, để mặc cho anh đang vuốt ve chơi đùa với đôi nhũ hoa hồng phấn của mình .

Hồng Diệp toàn thân run rẩy, bị chiêu thức cầu yêu cuồng nhiệt của người mình thương yêu khiêu khích cả người như lửa đốt.

"Bị, bị người ta. . . . . nhìn thấy thì sao?" Cô hỗn hển, cố gắng trấn áp tiếng thở dốc, nhưng vẫn có một chút thở dốc tiết ra ngoài.

Trời ạ! Cô rất sợ bị giáo viên chủ nhiệm dứ như cộp cái đó phát hiện. . . . .

Mới chuyển đến chưa được vài ngày, bà ta đã được mọi người gọi là bà cô già tâm lý biến thái khó tính, khắp nơi truy tội, cảnh cáo, thật sự rất đáng sợ !

Nếu không phải cô yêu người con trai học ở trường này, cô chẳng thèm tới đây để học đâu !

"Đừng sợ, không có ai nhìn thấy đâu." Nhẹ giọng trấn an, anh cúi đầu, ngậm lấy nhũ hoa phần hồng đang run run trong không khí của cô.

Dù bị người khác nhìn thấy, cũng sẽ không sao cả. Bởi có người cha là chủ tịch quanh năm không có mặt ở Đài Loan, ai dám bắt anh chứ? Anh rất ít khi thể hiện quyền uy, cho nên rất nhiều người sẽ mau chóng quên chuyện này.

Đầu lưỡi linh hoạt liếm mát đầu vú của cô, tham lam điên cuồng mút lấy, giống như con sói đói khát đã lâu ngày.

"Á. . . . . Về nhà, về nhà làm . . . ." Cô vịn chặt lấy vai rộng của anh, móng tay bầu chặt vào da thịt anh, lưu lại những vết xước ứ máu.

"Tiểu Diệp Tử, anh nhìn không nổi nữa rồi." Anh liếm nhẹ vành tai non mềm của cô, ở bên tai cô thấp giọng ni non.

"Nhưng mà. . . . ." Hồng Diệp còn chưa nói hết, lại bị đầu lưỡi của anh bao phủ.

"Không có nhưng mà!" Tư Đồ Tĩnh nắm lấy chiếc eo mảnh khảnh của người yêu, một tay kia gây kích thích trước bộ ngực đang dựng đứng, dịu dàng mà vô cùng quyết liệt.

"A. . . . ." Tiếng rên rỉ không ngừng từ chiếc miệng nhỏ nhắn phát ra.

Nếu cô không thể phản kháng, cũng không thể khiến Tư Đồ Tĩnh ngừng xâm phạm, thì chỉ có thể cam chịu thỏa hiệp cùng anh mà thôi.

Cô biết ngay khi ở trên Internet, lần đầu tiên nhìn thấy tám ảnh của anh thì đã yêu anh thật sâu đậm rồi. . . . .

Cô không còn đường lui, cũng không hề hối hận.

"Trời ạ! Bị nhìn thấy thì xong rồi ——"

Tiếng rên thanh thoát Hồng Diệp như muốn tuyên cáo mối quan hệ của hai người đang tiến triển từng bước.

Cô khép mắt lại, cắn bản không dám nhìn mình trong gương phút này.

Cửa sổ thủy tinh nắng rọi in hình áo quần xộc xệch của cô, nửa người trên cúc áo toàn bộ bị mở ra, bờ ngực vốn trắng nõn nà đã bị sung lên, đầu vú màu hồng đáng thương thì tím đi, chân váy còn treo ở trên người, đến đôi tất dài màu trắng cũng còn chưa kịp cởi, quần áo không chỉnh tề, làm cô e lệ đến mức không dám ngẩng đầu.

"Tiểu Diệp Tử, em bình tĩnh một chút. Anh sẽ không để cho em bị người khác nhìn thấy đâu." Ôm người con gái bé nhỏ đang giạng chân trên người, anh thấp giọng trấn an.

"Thật chứ?" Nghe thấy được lời cam đoan của người yêu, cô mới miễn cưỡng mở mắt ra, dùng ánh mắt đáng thương nhìn anh.

"Đương nhiên, bộ dạng này của em chỉ anh mới có thể nhìn thấy." Anh bỏ nhỏ lời thề son sắt ở bên tai cô hứa hẹn.

Cô tuy rằng cảm thấy thẹn thùng, nhưng khi thấy anh cực lực cam đoan, trong lòng lại có cảm giác ngọt ngào dâng lên.

"Thật sao. . . . ." Cô nhìn Tư Đồ Tĩnh làm nũng, nhưng trong đáy mắt, tận đáy lòng đã sớm tràn ngập niềm tin và sự quyến luyến.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Đào Hoa Của Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Xác định cô gái nhỏ không còn kinh hoàng nữa, anh mới tiếp tục hôn cô, muốn mút hết ngọt ngào trong miệng cô.

"Ừm. . . . ." Cầu chặt vào đôi vai dày của anh, cô nhiệt liệt hôn anh, dường như cô nghĩ rằng chỉ có những động tác mãnh liệt như vậy mới diễn tả được hết kích động trong lòng cô.

Chỉ có hôn nhau mãnh liệt như vậy, cô mới có thể xác định anh là của cô.

Cũng chỉ có Tư Đồ Tĩnh, mới có thể cởi bỏ đi quần áo của cô, làm cô đắm chìm trong sự ám áp của mơ ước, không thể không chế nổi mà rên rỉ. . . . .

Trước khi gặp được anh, cô không biết chính mình đã làm gì, đã trải qua cuộc sống ra sao , chỉ có cùng anh ở chung một chỗ, cô mới cảm giác mình dường như đang thực sự được sống.

Hai tay ôm lấy cổ anh, giạng chân ở trên người anh, Hồng Diệp nồng nhiệt hôn trả, muốn anh cảm nhận được sự nhiệt tình của mình.

Bọn họ tình tứ nhấm nháp hương vị lẫn nhau, cô muốn anh biết —— cô hoàn toàn thuộc về anh.

Tư Đồ Tĩnh liếm hôn đôi môi của Hồng Diệp, đầu lưỡi nhẹ nhàng vẽ dọc theo viền môi cô, tay trái ôm sống lưng của cô, phồng ngực cô ngã xuống, tay phải vuốt ve da thịt non nặn, không ngừng xoa nắn khuôn ngực đầy đặn . . . . . Động tác tuyệt hảo làm cô tê dại.

"Thấy sướng không em?" Anh thấp giọng ở bên tai cô hỏi nhỏ.

"A. . . . ." Cô thần trí mê loạn, hoàn toàn nói không nên lời.

Thon dài ngón tay kẹp lấy núm vú đã sớm dựng đứng, bóp nhẹ, khiến cho cái miệng nhỏ nhắn của cô không ngừng phát ra tiếng rên rỉ.

Để ngăn ngừa màn nóng bỏng này lộ ra bên ngoài, anh nhanh chóng dán sát vào môi cô, đem toàn bộ âm thanh nuốt vào bên trong.

Tư Đồ Tĩnh ngồi ở trên bàn làm việc, Hồng Diệp giạng chân ở trên bắp đùi của anh, đôi chân dài của cô vòng quanh eo anh, vừa thân mật lại nóng bỏng.

"Tiểu Diệp Tử, em thật sự muốn hoàn toàn thuộc về anh sao?" Tư Đồ Tĩnh thở hổn hển, muốn xác nhận lại.

"Đương nhiên! Toàn bộ người em đều là của anh." Hồng Diệp nhiệt tình như lửa, hai mắt mê mẩn, không ngừng lắc chiếc eo mảnh khảnh, dùng ánh mắt khát khao thúc giục anh hãy mau đoạt lấy.

Không ngờ Hồng Diệp là một cô gái vừa hồn nhiên lại gợi cảm như một phụ nữ? Tư Đồ Tĩnh có chút ngạc nhiên, xóc chiếc váy của cô lên, ngón tay thâm nhập vào trong quần lót của cô, mới phát hiện nơi đó sớm đã ướt đầm rồi.

Ngón tay của anh bắt đầu vào bên trong nơi ướt át của cô, vách ngăn co dãn thật sự rất chặt khít .

"Ừm a. . . . ." Tiếng rên rỉ càng lúc càng lớn.

Không biết từ khi nào, chiếc eo của cô đã kết hợp với chuyển động của ngón tay anh mà lắc lư theo, đôi mắt ngập nước hàm chứa ý xuân vô hạn.

Khi anh thuận thực âu yếm, toàn thân cô trống rỗng mềm nhũn, đã muốn tiếp nhận của anh tiến vào.

Đem cô gái nhỏ tựa hẳn vào trên bàn làm việc, anh kéo quần lót của cô xuống, đem dục vọng nam tính gắng gượng đã lâu không hề do dự đưa vào hoa huyệt ẩm ướt .

"A!" Hồng Diệp hai tay cầm chặt mép bàn, cắn chặt răng, muốn không chế kích động của mình .

"Nơi đó của em quá nhỏ, chân mở rộng ra một chút. . . . . Như vậy anh rất khó đi vào!" Ché trụ trên bắp đùi tuyết trắng của cô, trên trán Tư Đồ Tĩnh đã bắt đầu đổ mồ hôi.

Không biết đã bao lâu, trời đã hơi tối, gió đêm lạnh theo khe cửa sổ len lỏi vào, nhưng một chút mát lạnh kia cũng không thể sánh bằng cái nóng trong cơ thể của hai người, Tư Đồ Tĩnh đã tách hai chân của cô ra thêm một chút nữa, một hơi đem dục vọng nam tính của mình đâm vào chỗ sâu nhất của cô.

Hồng Diệp đau đến nước mắt tuôn trào, nhưng cô không chịu bảo anh ngừng, vì cô muốn thừa nhận sự tất cả của anh.

"Còn có thể tiếp tục không?" Anh dùng ánh mắt lo lắng chăm chú nhìn cô.

"Chậm một chút thì tốt rồi, đừng lo." Hai tay bầu vú trên bờ vai anh, toàn thân cô đều dựa vào trên người anh, mong muốn giảm bớt sự đau đớn của thân thể như bị xé nứt này.

"Thật sự có thể tiếp tục chứ?" Mồ hôi từ trán Tư Đồ Tĩnh chảy xuống, ôm lấy đôi mông đẹp của cô, chậm rãi cắm rút ở lối vào nhỏ hẹp của cô.

Hai người quấn quít lấy nhau, hơi nóng từ trên hai người tỏa ra.

"Không tồi. . . ." đâm vào theo quy luật vào người cô một lúc, mồ hôi không ngừng tuôn ra từ trán của cô, thân thể cũng không ngừng lay động. . . . .

Đối với sự xâm chiếm và quấn quít của người yêu, Hồng Diệp hai tay níu chặt lấy bả vai anh, tâm tình vô cùng hỗn loạn.

Chưa từng nghĩ tới việc tư thể thân mật như vậy lại đã sớm phát sinh .

Cô chỉ có thể bám chặt vào anh, mặc cho anh đang ôm lấy chính mình, để mặc anh đâm vào, cảm giác đau đớn ban đầu đã nhanh lúc hai người ái ân mà trở nên tê dại. . . . .

"A Tình. . . . ." Hồng Diệp tựa đầu vào cổ của anh, hai mắt khép chặt, cái miệng nhỏ nhắn vô lực rên rĩ tên của người yêu.

Tư Đồ Tình không có động tĩnh, liên tục thẳng tiến thất lưng, dùng sức mà đâm vào.

"Um. . . . . A. . . . ." Cô vô lực ngửa đầu, tiếng rên rĩ không ngừng từ đôi môi cô phát ra, giữa hai chân bộ vị ái ân cũng bắt đầu truyền ra tiếng vang ma sát. . . . .

Hồng Diệp đỏ bừng mặt, lại không biết nên phản ứng thế nào.

Đối với lần đầu hai người giao hoan lại có thể đạt tới trình độ này, Tư Đồ Tình cũng rất hưng phấn. "Đừng thẹn thùng! Tất cả đều giao hết cho anh đi."

Anh thường thức về mặt phức tạp của cô gái nhỏ, nét mặt kia vừa thẹn thùng, đau đớn, sung sướng, thật sự là xinh đẹp cực kỳ, làm cho anh luyến tiếc đi dời ánh mắt.

"A. . . . . Nhanh một chút nữa. . . . ." Hồng Diệp cảm giác mình bị sự luật động mãnh liệt bức cho phát điên, ý thức không khống chế được, không thể suy nghĩ được gì, không biết mình hiện tại đang có bộ dáng gì. . . . . Vì sao không phát điên luôn đi?

Mồ hôi to như hạt đậu lăn từ cổ xuống, xuyên qua khe ngực của cô. . . . .

Hai bầu vú của cô theo chuyển động đâm vào của người đàn ông mà không ngừng lắc lư, tầm mắt mê mang đi bởi vì cảm giác trong cơ thể vừa thống khổ vừa khoái lạc, tiếng rên rĩ phát ra cũng càng ngày càng cao vút. . . . .

Trên cửa sổ bằng thủy tinh in hình hai người đang quấn quýt lấy nhau.

Trên mặt có một giọt nước rơi xuống, cô không biết đó là nước mắt hay là mồ hôi.

Đưa mắt nhìn người yêu bé bỏng trước mắt bị chính mình bức đến sắp ngất đi, dường như đang thầm cầu xin anh, trong lòng Tư Đồ Tình đột nhiên dâng lên một cảm giác ưu việt khó hiểu.

Đó là vì người khác không thể nhìn thấy cảnh tượng tuyệt mỹ này, chỉ có mình anh mới có thể hưởng dụng.

Anh đỡ lấy thân hình mảnh mai của Hồng Diệp, không cho phép cô né tránh, đem dục vọng nam tính đâm vào thật sâu, đồng thời đem chất lỏng nóng rực ẩn nhẫn đã lâu bắn ra toàn bộ.

Cơ thể cô gái nhỏ dựa trên người mình yêu co rút, cũng đồng thời đạt đến cao trào.

Hai người gắt gao quấn quýt lẫn nhau, lần đầu hưởng thụ mùi vị tình ái đã làm bọn họ khàn khàn thờ đóc, vẽ nên nét cuối của bức tranh mỹ lệ.

★★★★

Đợi cho Hồng Diệp lại lần nữa mở mắt ra thì cô phát hiện mình đang ở bên trong một chiếc xe sang trọng, đồng phục đã mặc lại ngay ngắn, trên người còn đang khoác một chiếc áo khoác của nam.

"Ui, nơi này là. . . . ." Cô nhìn lên chàng trai đang lái xe ngồi kế bên.

"Trên đường về nhà." Tư Đồ Tình ngắm nhìn cô gái nhỏ vừa mới mơ màng tỉnh giấc, liếc mắt một cái, khóe môi nhếch lên một chút cười đùa.

Thật sự là cực khổ! Chờ về nhà, cô thích ngủ sao thì ngủ.

"Ồ! Anh có thể lái xe sao?" Thần trí có chút mơ màng, Hồng Diệp ngu ngơ hỏi người yêu vấn đề chả liên quan gì.

"Gia đình đã tặng cho anh một chiếc BMW làm quà sinh nhật 18 tuổi." Tư Đồ Tình thần nhiên trả lời. Con BMW trắng này, cả trường đều biết đó là xe của anh.

"Quay về nhà ai ạ?" Cô không muốn đi đến nhà Tư Đồ Tình, bởi vì người chị dâu của anh có một đôi mắt vừa lạnh lùng vừa đáng sợ, dường như không có lúc nào là không trừng mắt với cô.

"Nhà em đó!" Tư Đồ Tình bất đắc dĩ nở nụ cười. Là ai muốn mời anh đến nhà cô chứ? Sau khi tỉnh lại, vẫn hỏi câu này sao?

"À, vậy là tốt rồi." Hồng Diệp không ngừng gật đầu, tâm trạng hơi thả lỏng.

"Không thích đi đến nhà của anh sao? Ba mẹ anh rất thích em." Anh vừa chú ý tình hình giao thông, vừa cùng cô nói chuyện phiếm.

"Em cũng rất thích cha mẹ anh! Họ đối xử rất tốt với em. Chỉ là chị dâu của anh có chút đáng sợ, dường như rất ghét em. . . . ." Hồng Diệp nín chặt áo khoác trên người người, mái tóc lắc lư, trả lời rất ngây thơ.

"Không có chuyện này, do em suy nghĩ nhiều quá thôi." Tư Đồ Tình ngoài miệng tuy nói không có việc này, nhưng ánh mắt sáng ngời ban đầu lại tối đi.

Anh yên lặng lái xe, không hề nói thêm gì nữa.

Cô gái nhỏ lần đầu biết yêu không biết mình đã hỏi đến vấn đề cảm kị của người yêu, thể xác và tinh thần đều rất mệt mỏi, trong không gian yên tĩnh, hai mắt lại lần nữa đóng lại, đi tìm Chu công đánh cờ(*).

(*): Ngủ thiếp đi

Chàng trai lẳng lặng lái xe chạy nhanh về nhà của gia tộc Tá Đẳng ở Đài Loan, dừng xe tại hoa viên trước căn nhà lớn, lại không hề lên tiếng gọi cô gái nhỏ đang ngủ say trên ghế phụ đây.

Anh phải trấn chỉnh lại cảm xúc, mới có thể bình tĩnh nói chuyện với cô bạn gái mới này.

Mặc kệ bọn họ sẽ hẹn hò trong bao lâu, anh luôn hi vọng sẽ dùng tình cảm chân thành nhất của mình đối với cô. . . . .

Tùy ý châm một điếu thuốc, khói thuốc tràn ra bên trong xe, anh đang muốn tìm kiếm lại quá khứ đã đánh mất, đột nhiên vuron tay ra, không nghĩ tới trước mắt làn khói nhẹ cũng tan hết, lại là công dã tràng. . . . . Giống như tình yêu của anh vậy.

Dù người ta thề son sắt nói thương yêu anh, đến cuối cùng vẫn rời bỏ anh.

Tuy rằng anh cảm thấy rất kỳ quái, nhưng lại lười truy cứu đến cùng, dù sao "Cũ không mất đi, mới sẽ không đến", hái phải dưa không ngọt, muốn chia tay thì chia tay đi!

Cho nên anh nguyện để mình vô cảm

Đỗ Như Hủy chính là mối tình đầu của anh, từ lúc năm tuổi, cũng là người cho anh biết thế nào là yêu sâu sắc một ai đó.

Cô sau đó lại được gả cho anh trai việc này chẳng những làm thương tổn sâu sắc trái tim anh, cũng làm anh đau khổ vô cùng, nhưng anh không hề nói cho ai biết.

Trên thực tế, anh chẳng qua là một người phàm, không phải thần thánh gì.

Anh chỉ cần nghĩ tới cảnh người con gái mình yêu bị người đàn ông khác vuốt ve, dùng hết các loại tư thế, các loại phương thức, lòng lại đau xót không thôi. . . . .

Ban đầu, vì muốn quên đi, nên anh điên cuồng làm quen, hẹn hò với các cô gái khác, chỉ cần có người tìm đến, anh nhìn thấy thuận mắt, sẽ cùng cô ta lên giường, điên cuồng làm tình.

Anh mất đi mối tình đầu, nỗi đau không thể hóa giải, chỉ có cùng thân thể người con gái khác tự lừa dối mình, lấy lại bình tĩnh. Rồi đến khi anh nhìn thấy Đỗ Như Hủy cùng anh trai đứng bên nhau thì đã không còn cảm thấy đau lòng nữa, anh mới buông tha cho việc cùng những cô gái khác chơi trò tình một đêm, khôi phục việc quan hệ kết giao nam nữ bình thường.

Sau đó, các cô cũng không biết về mối tình bất luân của anh và chị dâu, chỉ là không ngừng trách cứ tính tình anh sao quá lãnh đạm

Không ai biết sau khi mất đi Đỗ Như Hủy, anh sẽ không thể yêu ai, cũng không tin một người nào cả.

Tim của anh ở nơi sâu thẳm đang đập những nhịp đập cô đơn.

Anh không hận Đỗ Như Hủy, có khi thậm chí còn hoài nghi rằng mình vẫn còn yêu cô, cho nên mới tiếp tục ở chung nhà, chịu đựng sự quyến rũ như có như không của cô, đối mặt lạnh lùng thưởng thức việc cô quyến rũ mình nên nhục nhã ra sao, trong lòng dâng lên khoái trá không ít.

Lần đầu anh mang bạn gái về nhà, giới thiệu cho mọi người biết, lại thấy ánh mắt ghen ghét của cô.

Anh có cảm giác mình giống như là loại người cuồng bị ngược đãi, một Đỗ Như Hủy thờ ơ lạnh nhạt làm cho anh thấy điên tiết, nhưng trong lòng không có một tia thương tiếc. . . . .

Anh đối với cô có cảm tình, từ lúc cô quyết định phải gả cho anh hai, thời khắc đó đã hủy diệt tất cả.

Anh cũng lười hỏi cô rốt cuộc đã từng yêu hay không yêu mình, dù sao khi bọn họ đã lập gia đình, yêu hay không yêu, cũng không còn quan trọng.

Sau đó, anh điên cuồng thay đổi bạn gái, cùng những cô gái khác lên giường, chẳng qua là muốn tiêu luyện sự thành thạo của bản thân với đàn bà, cảm xúc không còn bị đàn bà nắm trong tay nữa.

Anh muốn khống chế đàn bà, chứ không muốn bị đàn bà khống chế.

Cho nên, anh cũng không còn sợ anh cả sẽ phát hiện bọn họ từng có tư tình, bởi vì anh đối với cô thái độ lễ độ mà xa cách, tựa như đối đãi những người trong nhà khác.

Người thân cũng biết anh thường xuyên thay bạn gái, nhưng không ai biết Đỗ Như Hủy chính là mối tình đầu của anh.

Tim của anh, vẫn luôn chìm trong vực sâu tuyệt vọng.

Anh cũng không muốn cô gái nhỏ đang ngồi ở bên ghế phụ của mình vì chia tay với anh mà đau khổ, cũng không biết cô vì sao lại thích mình đến như vậy .

Tuy rằng anh không đến mức vì bị một người đàn bà phản bội mà hận đời, cho rằng nửa kia thế giới là như thế, nhưng anh không có cách nào khác lại tin tưởng vào tình cảm của một người con gái cũng là sự thật.

Anh không muốn ép buộc chính mình phải thay đổi, dù sao "hợp thì yêu, không hợp thì chia tay", mọi người đều vui vẻ, muốn cùng nhau được bao lâu là do hai người quyết định, anh quá kiên trì cũng khiến cho bên kia chê cười, cho nên. . . . . Cứ vậy mà làm đi!

Bên cạnh cô gái nhỏ có thể yêu trong bao lâu cũng là do duyên phận quyết định . . . . .

Còn anh thì sao cũng được.

★★★★★★

"Lạnh quá. . . . ."

Gió đêm theo cửa xe len vào, Hồng Diệp đang ngủ chợt rung mình một cái, đột nhiên mở mắt ra, mới phát hiện đã về đến nhà.

Bên trong xe đang mở nhạc nhẹ, Tư Đồ Tĩnh ngồi ở trên ghế lái, hai mắt nhắm lại, dường như đang ngủ.

Đó là một sườn mặt nhìn rất được, lông mi dài mà đen nhánh phủ bóng lên đôi mắt anh, thỉnh thoảng nhẹ nhàng lay động, tựa hồ anh đang ở trong mộng cũng bị không khí lạnh ảnh hưởng.

Áo khoác của anh đang khoác ở trên người cô, anh chỉ mặc độc một chiếc áo sơ mi, khó trách bị lạnh. . . . .

"A Tĩnh! A Tĩnh!" Hồng Diệp sợ anh bị cảm lạnh, vội vàng vươn tay ra, không ngừng lay cánh tay anh, dùng sức kêu to tên anh.

"Ừ?" Tư Đồ Tĩnh tỉnh lại, đập vào mắt là ánh mắt lo lắng của cô gái nhỏ.

"Ngại quá, anh cũng ngủ quên mất." Anh mở lòng bàn tay ra, bắt đầu xoa nhẹ hai bên huyệt Thái Dương, hi vọng chính mình nhanh chóng thanh tỉnh.

"Đã về đến nhà, sao không gọi em dậy?" Hồng Diệp vừa hỏi vừa đem áo khoác trả lại cho người yêu.

"Không cần! Em cứ choàng đi." Tư Đồ Tĩnh khoát tay, ý muốn Hồng Diệp tiếp tục khoác chiếc áo tây trang, để không bị cảm lạnh.

"Ồ? !" Nhận lấy chiếc áo, biểu tình trên mặt Hồng Diệp đột nhiên hiện lên nét kỳ quái.

"Làm sao vậy?" Tư Đồ Tĩnh cho là mình cũng đủ thanh tỉnh, duỗi tay dài cầm lấy túi sách đang để ở ghế sau.

"Á. . . . . Nội y của em đâu?" Khó trách khi cô cử động, thân thể có cảm giác là lạ, thì ra anh chỉ thay cô mặc đồng phục thôi.

"Thì ra là đang hỏi chuyện này à. Tính cả quần lót, anh đều đặt ở trong cặp của em." Anh vô cùng thoải mái nói cho Hồng Diệp biết nội y của cô đang ở đâu.

"Là vậy à. Cảm ơn." Hồng Diệp gương mặt rạng rỡ cười nhất thời đỏ lên, lúc này mới cảm giác được dưới váy cũng đang trống rỗng .

Mặc dù biết trước lúc bị lột và bây giờ quần áo cũng không khác biệt lắm, cũng có thể coi như à chính tề, nhất định là do anh giúp mình mặc vào, nhưng khi nghe chính miệng anh nói ra, cảm giác lại rất khác biệt.

Nhưng nếu anh đã giúp cô mặc lại quần áo, vì sao không giúp nàng mặc nội y, quần lót? Chỉ là khi nghĩ đến cảnh anh giúp mình mặc lại nội y thì. . . . . Khuôn mặt lại đỏ đến không chịu được.

Như vậy thật sự rất kỳ cục!

Nhưng hiện tại nếu chất vấn anh, vì sao không giúp cô mặc thì lại càng thêm kỳ cục. . . . . Quên đi, không nên hỏi nữa. Còn nghĩ tiếp, cô nhất định sẽ chảy máu mũi.

Hồng Diệp lấy chiếc điều khiển từ xa, mở cổng biệt thự ra, Tư Đồ Tĩnh thuận thế đem chiếc BMW lái vào hoa viên biệt thự. Nhìn đến chiếc xe đang lái vào không quen, chú cún ở nhà Tá Đẳng sủa lên vài tiếng, ước chừng là ngửi được mùi của tiểu chủ nhân, tiếng sủa liền êm dịu lại.

"Sửa!" Mở cửa xe, Hồng Diệp rất vui vẻ chạy đến bên chú chó Husky đang sủa vang.

Husky đã nhàm chán một ngày cũng hào hứng mà bỏ nhào vào người cô chủ nhỏ.

"Chớ có sờ nó, không thì một chút nữa lại dính lông của nó." Tư Đồ Tĩnh đi đến bên cạnh Hồng Diệp, ôm eo thon của cô, mạnh mẽ đem cô lôi vào nhà.

"Gâu gâu gâu. . . ." Husky chạy theo phía sau hai người, liều mạng sửa to.

"A Tĩnh, Sữa nhớ em. . . . ." Hồng Diệp đáng thương lay lay cánh tay bạn trai, muốn anh để mình cùng chú cún yêu chơi đùa một chút.

"Đã mệt mỗi một ngày, mai rồi tính." Tư Đồ Tĩnh liếc mắt nhìn Hồng Diệp một cái, trên mặt không dấu được vẻ mệt mỏi.

"Được rồi." Hồng Diệp chỉ có thể quay đầu, cùng Husky vẫy vẫy tay, "Sáng sớm mai ngủ dậy chị lại chơi với cưng nha!"

"Gâu Gâu Gâu. . . . ." Dường như hiểu được Hồng Diệp vẫy tay là có ý tứ gì, Husky sủa lên có chút ai oán.

Không nghĩ tới tiểu chủ nhân lại trọng sắc khinh cầu nặng như vậy, nó mới là người bạn trung thành nhất của cô mà!

Bạn trai có thể vứt bỏ cô, khi dễ cô, làm cô đau khổ. . . . . Chỉ có nó mới có thể vĩnh viễn ở bên cạnh cô, sẽ không làm chuyện có lỗi đối với cô.

Vì sao tiểu chủ nhân lại vì thằng cha ác bá này mà vứt bỏ nó? Husky tức giận ngồi tại chỗ sủa lên.

"A Tĩnh, Sữa dường như bị ăn dấm chua của anh đó nha." Hồng Diệp dường như có phát hiện mới, dặt tay bạn trai, không ngừng liến thoắng.

"Đừng để ý tới nó." Tư Đồ Tĩnh cười nhẹ. Hôm nay anh không còn sức lực để cùng Hồng Diệp bàn về chuyện yêu chó, lần khác lại bàn đến nó vậy.

"Nó rất khó sờ. . . . ." Hồng Diệp không ngừng quay đầu trở lại nhìn con cún đang ngồi tại chỗ kêu la, nhưng cuối cùng vẫn là để cho người yêu kéo vào phòng trong.

Vừa đóng cửa lại, Tư Đồ Tĩnh đã đem Hồng Diệp áp chế trên cánh cửa, vấn tội." Em nói xem! Em yêu anh hay là để ý tới con chó kia nhiều hơn?"

"Cái gì? Người. . . . . và chó sao mà so sánh được?" Nhìn chàng trai vô lý trước mắt, Hồng Diệp tròn tròn mắt.

"Vì sao không thể?" Hôn nhẹ lên chóp mũi của Hồng Diệp, anh khẽ hỏi.

"Ai da! Anh đúng là không nói lý gì hết." Cô gái nhỏ chu miệng lên, ảo não oán giận, giọng nhỏ nhẹ, đáng yêu đến mức làm cho người khác muốn một ngụm đem cô nuốt vào.

"Không có lý chỗ nào chứ?" Nụ hôn nhẹ nhàng dần dần được thay thế bằng nụ hôn lưỡi ướt át, khu vực tiến công cũng đổi thành cái miệng anh đào nhỏ nhắn.

"A. . . . ." Cô mới vừa mở miệng, hơi thở thoảng mùi đàn hương từ trong miệng lập tức bị xâm nhập.

Lời muốn nói tức khắc bị nuốt vào bụng, ngôn từ rời rạc, làm cho cô gái nhỏ đang ngơ ngậy dựa sát vào tường ảo não, đã bị Tư Đồ Tĩnh cẩn thận hôn lấy, vừa sâu vừa ngọt ngào. . . . .

Cô hết cách oán thán!

Muốn phản kháng bằng cách vung tay, không bao lâu lại thành đưa lên cổ người yêu, ôm thật chặt, bắt đầu hưởng ứng chiếc lưỡi thân mật của anh.

Tư Đồ Tĩnh thích nhìn cô có phản ứng như thế, làm sâu sắc thêm cho nụ hôn này, bàn tay to thuận đường xóc lên chiếc váy của cô, thừa cơ hội vượt ve cặp mông đẹp của cô.

Hôn một hồi lâu mới buông ra, Hồng Diệp thiếu chút nữa thở không nổi.

Nằm ở trên người của anh, cô thấp giọng ghé vào tai anh trách móc, "A Tĩnh. . . . . Anh thật háo sắc!"

"Háo sắc với người yêu mình cũng bình thường thôi!" Tư Đồ Tĩnh cảm giác mình thực vô tội, rõ ràng cô cũng ôm lấy cổ của anh, làm sao nói được chỉ có mình anh háo sắc được chứ ?

"Anh hư quá à!" Hồng Diệp mở lớn đôi mắt tròn xoe, vừa bực mình vừa buồn cười nhìn anh, trong lòng tràn đầy yêu thương, ngọt ngào.

"Đàn ông không xấu, đàn bà không yêu!" Khóe miệng tự nhiên cong lên nụ cười, trả lời lưu loát. Từ trước đến nay anh vẫn luôn là một người bạn trai tâm lý, tri kỷ, khá hiểu rõ tâm lý con gái.

Cô hiện tại toàn bộ đều hướng về anh, bất kể là chỗ nào yếu đuối, hay là chỗ nào mềm mại, đều thuộc quyền sở hữu của anh, nếu anh không chiếm lĩnh, mới thật có lỗi với cô.

Anh quay lại đôi môi của cô, càn quấy xâm chiếm chiếc lưỡi cô, mút nước miếng trong miệng cô.

Anh biết cô thực sự yêu mình. . . . . Cô yêu mình sâu sắc, ngọt ngào. . . . . Hận không thể trao hết cho nhau, hòa tan tâm linh lẫn nhau. . . . .

Hồng Diệp không hưởng ứng với cái liếc mắt đưa tình của anh, thần trí hoàn toàn đắm chìm trong tình cảm mãnh liệt của hành động anh khiêu khích.

"Tiểu Diệp Tử, em thật sự rất đẹp." Tư Đồ Tĩnh vừa ca ngợi cô người yêu, vừa thăm dò sự ướt át của hoa huyết, phát giác nơi đó lại ướt đầm rồi.

Anh vội nhanh chóng cởi quần, nhân lúc thần trí cô gái nhỏ còn chưa khôi phục, đã tiến vào nơi ấm áp trong thân thể của cô. Anh đem cô áp chế trên cánh cửa, để anh không phải tốn quá nhiều sức khi chạy nước rút.

"Chỗ đó . . . ." Cô không ngừng nghe thấy từ trong miệng của mình phát ra tiếng rên rỉ.

Xấu hổ quá đi!

Nhưng cô lại không có biện pháp không chế, chỉ có thể theo cử động của người yêu, làm cho hai người thoải mái.

Hôm nay không cách nào có thể đoán trước tình cảm mãnh liệt ra sao, lúc cô còn chưa rõ ràng đã dây dưa một chỗ, cũng không thể chống đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Đào Hoa Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Sáng sớm, ánh nắng xuyên qua rèm cửa.

"Sao chúng ta không thể cùng đi đến trường vậy?" Hồng Diệp từ phía sau lưng ôm eo bạn trai đẹp trai của mình, hai má bầu bĩnh dựa sát vào lưng anh, dùng giọng điệu ảo não phản đối.

Như vậy thật sự rất có cảm giác an toàn! Cô nghĩ đến việc cứ như vậy từng giây từng phút được ôm anh, vậy mà bọn họ còn phải đến trường, cuộc sống thật là có đủ phiền phức . . . . .

"Em lại đang nói ngược ngặc cái gì đó?" Tư Đồ Tĩnh đứng ở trong phòng bếp nhỏ, tay trái bưng đĩa để lên bàn, bày ra sandwich mới làm, tay phải cầm ly thủy tinh trong suốt, chuẩn bị đầy đủ hai ly cà chua đỏ tươi, trên khoé miệng cong lên, vẻ mặt tự nhiên tao nhã." Em không phải đã sớm biết? Mỗi quan hệ của chúng ta đã trái với nội quy trường học, đương nhiên là càng ít bị để ý càng tốt." Anh nhẹ giọng trấn an .

"Biết rồi! Em chỉ là không cam lòng thôi." Cái đầu nhỏ dán trên lưng người yêu, không thuận theo lắc lắc thân mình, cô giống như con mèo nhỏ đang hòn dỗi, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng lẩm bẩm.

"Có cái gì mới cam lòng? Ăn điểm tâm hả?" Tư Đồ Tĩnh đem bữa sáng đặt ở trên bàn ăn.

"Gì đây? Đây là anh tự làm cho em ăn sao?" Có chút kinh ngạc, Hồng Diệp ngờ ngác đi đến cửa sổ, nhìn đĩa sandwich vừa mới làm, không dám tin.

"Không thì ai làm nào? Nước cà chua có nhiều chất dinh dưỡng lại dễ uống, mời công chúa dùng." Làm động tác tao nhã mời cô, Tư Đồ Tĩnh mời Hồng Diệp mau ngồi xuống, ăn xong bữa sáng, là có thể chuẩn bị đi học.

"Ồi . . . . ." Cô muốn sắm vai vợ hiền mẹ tốt, hai người dùng bữa sáng đương nhiên là do cô chịu trách nhiệm, sao lại biến thành là do chính anh tự ra tay làm cho cô ăn vậy nè?

"Sao vậy? Sandwich này em không dám ăn hả?" Tư Đồ Tĩnh thấy cô gái nhỏ chậm chạp không động đậy, trong lòng có nghi vấn.

"Ngại quá, giá mình được làm bữa sáng nhỉ." Khoát tay, trong đầu cô tràn ngập hình ảnh lãng mạn khi giúp người yêu làm sandwich .

"Hôm nay bữa sáng đã làm xong, lần khác đến lượt em thể hiện được chưa!" Tư Đồ Tĩnh bắt chột nháy mắt, kéo Hồng Diệp về chỗ ngồi.

Bọn họ đẩy tới đẩy lui, đi học khăng định bị muộn. Giáo vụ lão yêu bà sẽ có lý do gây phiền toái .

Nghe anh nói như vậy cũng coi như có lý, Hồng Diệp ngoan ngoãn ngồi xuống nhìn người yêu đang đến phòng bếp đem một phần bữa sáng khác bưng ra.

Cô thật không nghĩ tới tay chân anh lại nhanh nhẹn như vậy, cô mới vừa đi rửa mặt đánh răng, chải chuốt lại sạch sẽ mà thôi, còn anh thì đi chuẩn bị bữa sáng, có thể thấy được đối với việc bếp núc anh cũng không xa lạ gì.

Đàn ông thế này đối với nữ sinh cực kỳ có lực hấp dẫn !

Hồng Diệp vừa ăn xong bữa sáng, trong đầu vừa nghĩ đến nhiều chuyện, trong lòng không hề nhàn rỗi, tính toán nên vì người yêu mà làm gì, làm cho anh có thể càng ngày càng chung tình với mình, dè chừng người đàn ông mình vất vả mới theo đuổi được bị cướp mất.

Anh như vậy thật phù hợp với lý tưởng của cô, nếu như bị đũa con gái khác cướp đi, cô nhất định sẽ rất oán hận.

"Xin chào, tôi là Tư Đồ Tĩnh. . . . ."

Không để ý đến tâm tư bạn gái đang suy nghĩ phức tạp, ngồi ở bên kia ăn điểm tâm Tư Đồ Tĩnh vừa uống nước hoa quả, vừa tiếp điện thoại, bắt đầu trả lời lại.

Đối với anh mà nói, đây mới là bắt đầu của một ngày

★★★★★★

"Xem nè! Tôi hôm qua tố trăm cay nghìn đắng lắm đó !"

Hồng Diệp mới bước vào phòng học, đã nghe thấy hai người bạn cùng lớp đang ngồi ở góc phòng xì xào bàn tán, hai má cô ửng hồng, bỗng dưng vui .

Lăng Hiểu Phong lấy ra báu vật quý hiếm, chính là bức ảnh Tư Đồ Tĩnh đang ngồi ở dưới tàng cây đọc sách .

Mặt trời chiều ngả về tây, sườn mặt hoàn mỹ, đúng lúc phía sau bay xuống vài chiếc lá, làm cho khí chất cao quý của anh càng rõ ràng hơn nữa.

Vừa nhìn thấy tấm ảnh, các cô gái đã thét lên chói tai. . . . .

"Thì ra là cậu cướp được hả! Tôi hôm qua lúc tám giờ, bỏ ra hai ngàn năm trăm đồng đầu giá, đúng không? Hung thủ chính là cậu! " Hứa Uyển tỏ vẻ đã tìm ra chân tướng, trừng mắt nhìn người may mắn trước mặt, tự nhiên nâng cao giọng, gương mặt có chút dữ dằn, xem ra cô nàng đang rất không vui.

Hừ! Quái, con nhò này muốn thế nào đây?"Này đừng có giả vờ giả vịt? Máy bữa trước không phải cậu cũng cướp được một tấm sao?" Lăng Hiểu Phong bĩu môi, không thể chấp nhận được thái độ của người bạn tốt . Sao nào, khắp thiên hạ chỉ có mình cô mua được tấm hình của Tư Đồ Tĩnh thôi chắc?

"Tấm kia không tính !" Hứa Uyển tạm dừng vài giây, hậm hực nói: "Cũng không đẹp giống như này, hơi mờ. . . . ."

"Tớ cũng muốn xem, tớ cũng muốn xem!" Hồng Diệp đi theo mấy nữ sinh kia chạy tới, vây quanh Lăng Hiểu Phong trên tay đang cầm tấm ảnh chụp thét chói tai.

"Xem thật kỹ nha, tớ cũng muốn!" Hồng Diệp nhìn đến tấm ảnh, ánh mắt sáng lên.

Cô cũng bỏ ra hơn một vạn đồng để mua ảnh, sao cô không mua được ảnh đẹp giống người bạn này, là sao nhỉ? Được rồi! Hôm nay cô sẽ về nhà lên mạng điều tra xem sao. . . . .

"Bạn Tá Đẳng, nhà bạn với nhà của hội trưởng Tư Đồ không phải rất thân thiết sao? Đi theo anh ấy muốn mấy tấm mà không được, đâu giống bọn tôi thật đáng thương, phải lên Internet mua ?" Lăng Hiểu Phong nghe Hồng Diệp nói vậy, giọng nói chua loét mỉa mai.

Mấy nữ sinh khác nghe được lời Lăng Hiểu Phong nói..., đồng thời nhìn cô liếc mắt một cái, không một ai bênh vực Hồng Diệp.

Hiển nhiên tất cả mọi người đều nghe nói Tá Đẳng gia cùng Nhà Tư Đồ có quen biết, chuyện qua lại là đương nhiên.

"Tôi. . . . ." Hồng Diệp ghen hờn nhìn trần trối, không ngờ nữ sinh Đài Loan lại nói chuyện thẳng thắn như vậy, nhất thời không biết nên trả lời ra sao.

"Hiểu Phong nói không đúng sao?" Hứa Uyển quan sát nét mặt Hồng Diệp

Mấy nữ sinh khác cũng nhìn Hồng Diệp, ánh mắt rất chân thành, dường như đang chờ đợi đáp án của cô, làm cô thâm tâm thấy kinh tởm .

"Cũng không có giống như mọi người nói đâu. . . . . " Cô nhớ lại lời Ngải Kim đã dặn dò, bắt đầu trả lời.

"Thật không có sao?" Mọi người đều không tin.

"Đương nhiên rồi! Tớ cũng lên Internet mua hình của A. . . . ." Xuýt chút nữa là nói ra tên gọi thân mật của Tư Đồ Tĩnh rồi, Hồng Diệp thanh âm líu lười dừng lại.

Cái kia chữ "A" kia, mọi người tự nhiên nghĩ nó trợ từ. (*)

(*): trợ từ cảm than hay sử dụng bên Trung Quốc. VD: vui quá a!

"Bạn cũng có ảnh chụp à? ! Lấy ra đi, cho mọi người cùng xem." Lăng Hiểu Phong không tin con nhò này cũng phải cạnh tranh dữ dội để mua được ảnh.

Dưới ánh mắt quá kinh dị của bọn họ, Hồng Diệp cũng không nói nhiều, chỉ đem ví tiền mở ra, cho mọi người như nhìn thấy chiến lợi phẩm trước khi nghỉ hè của cô.

Cô đã tìm người ép dẻo nó, đặt ở trong bóp da, mỗi ngày đều giữ rịt "Người trong mộng" bên mình.

"Thì ra là tấm này . . . ." Mấy nữ sinh vồn cao cổ nhìn qua, nhìn bảo bối của Hồng Diệp.

Là tấm ảnh anh đang đứng trên bục giảng nói chuyện, tấm ảnh này có rất nhiều bản, trên tay Hồng Diệp xem ra không phải là tấm lúc anh đẹp trai nhất . Chỉ có thể thôi sao !

"Tớ thật sự vất vả lắm đó." Sao trông họ có vẻ khinh bỉ thế nhỉ ? Hồng Diệp nhũm mày.

Lăng Hiểu Phong cùng Hứa Uyển thấy Hồng Diệp cũng giống mình phải lên Internet mua ảnh của Tư Đồ Tĩnh thì mặt đổi sắc, nghĩ là đặc quyền của cô ta không nhiều như mình nghĩ, liền nhanh chóng quay lại chỗ ngồi của mình tiếp tục nói chuyện phiếm.

Theo bóng mọi người rời đi, những ánh mắt sắc bén cũng không còn chiếu vào cô, Hồng Diệp mới thở phào thật lớn.

Khó trách Tư Đồ Tĩnh bảo không được công khai thì tốt hơn cho cô. . . . .

Không muốn bị quá nhiều nữ sinh thích Tư Đồ Tĩnh công kích mình đến như vậy, cũng không ngờ lại có nhiều người thích anh như thế. . . . .

Mà, anh ấy không thiếu bạn gái ? Vì sao lại chọn cô?

Anh quả thực đã thích cô sao? Vì sao cô không có cảm giác được anh yêu thương sâu sắc? Tuy rằng cảm thấy cùng anh quan hệ yêu đương kỳ thật không tồi . . . . . Hồng Diệp trong đầu hiện lên mấy dấu chấm hỏi.

Ngoan ngoãn ngồi trở lại vị trí của mình, Hồng Diệp mới tiếp thu ánh mắt Ngải Kim lo lắng nhìn về phía cô.

Cô làm ngón tay ra hiệu OK, hướng bạn tốt tỏ vẻ mình có thể đối phó được, rồi mới quay đầu tiếp tục học bài.

★★★★

"Mấy bạn thấy đây là chuyện gì?"

Tư Đồ Tĩnh ngồi trước máy tính, nhìn bảng báo cáo mà trường phòng giáo vụ vừa gửi đến, trong lòng có chút buồn bực, trùng hợp trong phòng hội nghị còn có vài cán bộ hội học sinh chưa rời đi, anh liền thân nhiên hỏi vài người bên cạnh, muốn họ cho ý kiến.

"Lão yêu bà đang tìm cách làm phiền anh chứ gì nữa!" Ngải Kim ngẩng đầu lên, tỏ vẻ chắc chắn .

"Tớ cũng cảm thấy như vậy ." Vệ Mỹ cũng gật đầu phụ họa. Thật không hiểu giáo viên chủ nhiệm nói bãi đỗ xe trong trường phải sửa lại là có chuyện gì đang xảy ra?

Bởi vì sân trường không đủ lớn, để thuận tiện cho thầy cô, trường có mượn bãi đậu xe tư nhân để các thầy cô đỗ xe. Mỗi tuần cố định có vài ngày đem xe lái vào trong trường trừ Tư Đồ Tĩnh, cũng ít khi có người khác.

Bãi đỗ xe lớn vậy nuôi đà điều còn được, sao không cho Tư Đồ Tĩnh đậu xe. Đó vấn đề hiện tại.

Sao vậy nhỉ? Có gây thù kết oán gì sao?

"Tôi thấy tốt nhất anh nên dứt khoát ra ngoài thuê bãi đi! Đỡ phải mỗi lần đều cùng bà ta đối đầu." Kỳ Trăn đương nhiên biết Tư Đồ Tĩnh cùng giáo viên chủ nhiệm bất hòa, tự nhiên mở miệng đề nghị.

"Trên đời này có thể sử dụng tiền để giải quyết mọi chuyện, bình thường là cách đơn giản nhất ." Cho là anh chưa từng nghĩ tới cách này sao ? Tư Đồ Tĩnh thờ dài nặng nề.

"Sao, anh không mượn nổi hả?" Ngải Kim nhướn mày.

Ồ! Không ngờ quý công tử nhà Tư Đồ lại không có tiền mượn chỗ gửi xe? ! Thật thần kỳ.

Tư Đồ Tĩnh chỉ ai oán một chút "Nói không có chỗ thì chỉ có thể đỗ ở chỗ không có mái che. . . ." Đương nhiên cũng không thể thu tiền của anh.

Để cho chiếc xe bảo bối của anh hứng gió gặp mưa? Không bàn nữa! Anh tình nguyện đáp xe bus khi tan học.

"Hả! Sao có thể?" Kỳ Trăn che miệng cười to.

Cô từng nhìn thấy khi Tư Đồ Tĩnh rửa xe, vẻ mặt tỏ ra rất yêu quý bảo bối . Xe đó so với bạn gái, chẳng khác gì là vợ cả của anh. Anh sao có thể có thể để chiếc xe dựng ở nơi không có mái che được? Đúng là ưa nói đùa.

Tư Đồ Tĩnh thét lớn một tiếng đau đớn, biểu tình rất quái dị.

Nếu không đi học bằng xe, anh không thể giữ vững thanh danh tốt đẹp của mình, cũng không còn biện pháp giám sát cán bộ cùng các thành viên khác.

Vấn đề nói lớn không lớn, nhưng nói nhỏ cũng không nhỏ.

"Không thành vấn đề! Việc nhỏ này để tôi giúp cậu." Kỳ Trăn búng ngón tay, tự động mở miệng nói muốn giúp Tư Đồ Tĩnh xử lý chuyện này.

"Cậu có người quen không?" Tư Đồ Tĩnh mừng rỡ chăm chú nhìn cô.

"Ai da, tự nhiên có biện pháp để dành riêng một vị trí cho cậu mà, không cần lo lắng. . . . ." Kỳ Trăn cố tình tỏ ra thần bí, chỉ nói là có chỗ đỗ cho mượn, lại không chịu nói nguyên nhân.

"Cậu lợi hại thế à?" Nhường mày lên, Tư Đồ Tĩnh đối với cô có vài phần kính trọng.

"Giờ cậu mới biết được sự ưu việt của tôi hả? Quá muộn rồi." Kỳ Trăn vẫy tay, tỏ ra không bắt ngờ trước ánh mắt tôn trọng của anh.

"Ayy! Cậu khiến cho tôi hối hận một chút chứ sao." Đường đường là hội trưởng hội học sinh, lại khoát vai nữ đội trưởng đội bóng rổ làm nũng, làm cho các nữ sinh nhất thời hoa mắt choáng váng.

Hai người đứng chung một chỗ, lại đẹp đôi bất ngờ.

Có âm nhu khí chất nam tính, có dương cương khí chất nữ tính. . . . . Bọn họ vẫn là đề tài trong trường được nữ sinh bàn tán nhiều nhất.

Mặc dù là không ưa Tư Đồ Tĩnh quen với các đàn em nữ, nhưng nhìn thấy anh cùng Kỳ Trăn đứng chung một nơi, cũng sẽ nhin không được vỗ tay tán thán. Không ít người ở trường học thiết lập BBS nặc danh, dần dà, chuyện này cũng truyền đến tai bọn họ .

"Này, bọn họ thích chúng ta ở chung một chỗ kia." Hội trưởng hội học sinh đang nhàm chán lần đầu tiên thảo luận vấn đề này, còn chỉ vào dòng tin, đứng ở phía sau tỏ vẻ với nữ đội trưởng .

"Thế thì thế nào? Muốn tôi với loại dân chơi như cậu ở cùng một chỗ sao, thật sự rất khó đó." Nhìn cái tên đẹp trai bên cạnh một cái, Kỳ Trăn không chút nề tình.

"Chẳng lẽ tôi trong mắt cậu chẳng có chút giá trị nào ư?" Tư Đồ Tĩnh lơ đãng, ngược lại cười to.

"Tôi thích những người đàn ông chung tình cơ." Nhớ tới Kỳ Hi, Kỳ Trăn lại bất giác xao xuyến.

"Vậy thì thế nào?" Tư Đồ Tĩnh dương dương tự đắc nhường mày, đối với chính mình hào hoa xuân phong tuyết không nghĩ đến toan tính. Tình yêu của anh đi đi đến đến, cũng không có một người nào là thật sự, nếu có thì sẽ thế nào? Ai quản được anh đây?

"Phải, không thể nào hết." Kỳ Trăn khoát tay, lười nhác nhún vai. Bình thường cùng nữ sinh trên đùa đã quen, chỉ cần Tư Đồ Tĩnh không lo, cùng anh ở trường học nữ sinh trước mặt muốn làm gì cũng được, làm cho mọi người hiểu nhầm anh hào hoa, cô thật ra lại thấy không ra làm sao cả.

"Cậu nói đó nha!" Tư Đồ Tĩnh có chút thâm ý mỉm cười.

Trên diễn đàn Internet không bao lâu sau, đã đăng tải việc bán đấu giá ảnh chụp tổng hợp của anh chàng siêu cấp đẹp trai ——

Lúc hoàng hôn, tám ảnh Tư Đồ Tĩnh cùng Kỳ Trăn hai người ở trên sân bóng rổ luyện bóng .

Ảnh chụp tổng cộng có sáu tám, đều là hình ảnh hai người ở trên sân trường tập chạy, cùng chơi bóng, làm cho các nữ sinh điên cuồng mua những tấm ảnh chụp đó.

Kỳ Trăn sau đó mới biết được chuyện này, mặc dù ở trong lòng thầm mắng Tư Đồ Tĩnh cáo già, nhưng ở trước mặt mọi người vẫn là phối hợp với lời đồn đãi, giả vờ như hai người đang hẹn hò, càng làm cho mọi người ủng hộ kích động chia làm hai phe, ở trên Internet mắng nhau oanh liệt, có thể so sánh với việc đem nóc nhà xóc lên. Cán bộ Hội học sinh mỗi khi ở trên mạng nhìn đến thảo luận, đều tự động thoát ra, không xem. . . . . Dù sao nói xong lời cuối cùng, chính là cãi nhau!

Một đồng học sinh mặt đỏ tía tai tranh chấp: Tư Đồ Tĩnh cùng Kỳ Trăn là tình nhân, hay là bạn bè?

Tổ trưởng cũng vì việc này, mà lên đến tìm hai người thảo luận về việc lan truyền tin đồn, hai người sống chết không trả lời, chỉ nói quan hệ tốt, cũng hiểu được người chụp ảnh kỳ quái, tự xưng đem cuộc sống bọn họ ra buôn bán.

Một người là con trai của hiệu trưởng, một người là em gái của giáo viên. . . . . Trong mắt bọn họ, tổ trưởng có phần hao tổn tâm trí, đều là người có thể ví với thần tượng .

Anh sớm có thói quen thân nhiên, nhìn không ra có dấu hiệu miễn nhau, theo chân bọn họ nói chuyện phiếm coi như báo cáo kết quả công tác, lại chọc tức giáo vụ đang kiên trì muốn tìm ra chứng cứ bọn họ có tình cảm lưu luyến .

Nhưng thật sự tìm không ra hai người kết giao có dấu vết mờ ám gì để lại, giáo viên chủ nhiệm mới theo đuổi thảo luận ở trên BBS lửa giận giống như lan tràn khắp nơi.

“Cậu là người anh em, không có gì hơn!” Kỳ Trăn kiên quyết, Tư Đồ Tĩnh đối với cô mỉm cười lấy lòng.

"Hiện tại cầu xin tha thứ, quá chậm." Kỳ Trăn mặc dù nói như vậy, lại không bỏ tay Tư Đồ Tĩnh ra, cùng anh giống như một người anh em tốt.

Mọi người trong nháy mắt nhìn đến, Tư Đồ Tĩnh cùng Kỳ Trăn đứng như anh em với nhau làm người bên ngoài không thể phân nân gì, thực làm cho người ta hâm mộ.

Mà cảnh này, vừa vọt vào trong mắt Hồng Diệp đang đi vào phòng họp .

“Anh nói xem! Hồi chiều anh cùng nữ đội trưởng bóng rổ đó nói chuyện gì? Lại còn cười vui vẻ như vậy!”

Hồng Diệp sau giờ học, liền nổi giận đùng đùng muốn chạy đến nhà Tư Đồ, không nghĩ tới đợi cho đến sáu giờ mới nhìn thấy anh.

Tức giận cái gì, anh bề bộn nhiều việc, trách nhiệm rất lớn đó ?

"Có chuyện quý cần thảo luận." Kỳ Trăn có trong hội học sinh, lần nào cũng tìm anh về chuyện quý của đội bóng rổ, tuy rằng cũng có khi nói chuyện khác, nhưng đây không phải chuyện chủ yếu. . . . . Mà là anh không muốn việc ở trường học bận đến choáng váng, về nhà lại còn có người đang tức giận chờ sẵn anh.

Anh mà lại để người ta nắm gáy vậy sao? Khóe miệng Tư Đồ Tĩnh không tự giác mà nhếch lên.

"Sau đó thì sao? Em nhìn thấy hai người thân thiết quá mà!" Hồng Diệp nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn anh .

Không thể hỏi ở trường, khi về nhà thì có thể hỏi chứ?

Bọn họ gần nhà, xe cũng một trước một sau tới trường, đúng là vô cùng khoa trương!

Cô thật không hiểu trường này còn có việc gì nữa? Ngay cả chuyện yêu đương còn phải lén lút, đến chúa trời nhìn cũng nhất định rất không vui!

“Em đang ghen sao?” Ôm cô gái nhỏ vào trong ngực, Tư Đồ Tĩnh cất tiếng cười to.

Cảm giác này, thật sự rất tốt !

Có người đề ý đến, sự tồn tại của anh không phải có cũng được mà không có cũng không sao, anh cảm thấy rất vui vẻ.

“Anh là người yêu của em, em không thể ăn dấm chua sao?” Cái miệng nhỏ nhắn của Hồng Diệp cong lên, vô cùng coi thường vấn đề của Tư Đồ Tĩnh.

"Đương nhiên có thể! Anh rất hoan nghênh mà." Hôn lên hai má bầu bĩnh của cô, anh thật sự rất vui vẻ.

Sinh ra trong gia đình hào môn, từ nhỏ đối mặt với thân tộc phức tạp, gánh nặng công việc giống như được đặt sẵn ở trên vai anh, bình thường anh không hề than khổ, chỉ là yên lặng chịu đựng thôi. Tuy rằng ứng phó thành thạo, nhưng nói thực, anh cũng có lúc cảm thấy mệt mỏi, cho nên anh thầm nghĩ chỉ khi cùng cô người yêu bé bỏng ở chung một chỗ anh mới cảm thấy rất thoải mái, không có gánh nặng, vui vẻ yêu đương, yêu cầu của anh chỉ đơn giản như vậy thôi.

"Vậy thì tốt!" Hồng Diệp thở dài, an tâm đem mình nép vào trong lòng Tư Đồ Tĩnh

"Em chỉ sợ anh cho là em lòng dạ hẹp hòi. . . . ."

“Nếu em không đề ý, cũng sẽ không chạy tới hỏi anh, không phải sao?” Anh không muốn một người yêu đối với anh đùa giỡn cho vui, có lời gì, trực tiếp cùng anh nói ra hết là tốt rồi. Cũng không cần quanh co lòng vòng, anh có thể cho cô đầy đủ đáp án!

Cô trông mong nhìn anh "Ừ, vậy bây giờ anh có thể nói cho em biết, anh cùng nữ đội trưởng bóng rổ đó. . . . ." Rốt cuộc có quan hệ thân thiết gì hay không?

Cái tên này, đừng tưởng rằng nói như vậy, cô sẽ buông tha không truy vấn đáp án nữa.

"Đương nhiên không có! Anh với Kỳ Trăn chỉ là bạn bè." Tư Đồ Tĩnh ôm chiếc eo mảnh khảnh của cô, cam đoan.

"Vậy từ nay về sau anh cùng bạn nữ nói chuyện, không được sát tới một mét ?" Cô đưa ra yêu cầu.

Anh là của cô. Cô không muốn nhìn thấy bọn họ dựa gần vào nhau nói chuyện như vậy!

“Khi em cùng bạn nam nói chuyện phiếm, cũng cách xa một mét hả ?” Tư Đồ Tĩnh cúi đầu, đáy mắt mỉm cười. Anh cho rằng thời đại này rất chú ý việc ngang hàng bình đẳng .

"Đúng vậy." Cô dùng sức gật đầu.

"Không thành vấn đề! Chỉ cần em làm được, tất nhiên anh cũng có thể." Đối với tình yêu anh tuyệt đối không nhượng bộ, cũng sẽ không mơ hồ .

"Vậy thì tốt quá!" Thật muốn hoan hô thật lớn!

"Nói miệng không bằng chứng minh, anh sẽ đóng dấu làm chứng ." Nói tiếp được nửa câu, Hồng Diệp còn chưa kịp định thần, đã bị ôm lấy, đôi môi mọng tức khắc bị chiếm đoạt .

"Á . . . ." Hồng Diệp kinh ngạc thờ gập một tiếng, không nghĩ tới bạn trai lại lãng mạn như vậy, lưỡi của anh nhân cơ hội thăm dò vào cái miệng thom tho của cô, ra sức càn quấy.

Nụ hôn của anh vừa bá đạo lại cuồng dã, không cho Hồng Diệp do dự hoặc có cơ hội thoát ra.

Cô chỉ có thể ôm lấy cổ anh, hưởng ứng nhiệt tình với động tác của anh.

"Tiểu Diệp Tử, em thom quá . . . . ." Tư Đồ Tĩnh ôm lấy chiếc eo của cô, bừa bãi mút lấy nước bọt trong miệng cô, cuốn lấy chiếc lưỡi của cô.

Tình cảm mãnh liệt kích động, Hồng Diệp cảm giác đầu óc trống rỗng, chỉ có thể cảm giác được hơi thở và đầu lưỡi của anh.

Nụ hôn dần dần sâu sắc hơn, hô hấp của cô cũng càng ngày càng khó khăn hơn, hai chân như mềm nhũn ra, chỉ có thể đem thân thể của mình tất cả dựa vào trên lồng ngực của anh.

Mãi đến lúc Tư Đồ Tĩnh phát hiện trong ngực mình tiểu mỹ nhân sắp bị ngạt thở thì anh mới lưu luyến không rời buông cô ra.

Mà cô đã sớm cả người kiệt sức tựa vào trên người anh, đầu óc hỗn loạn.

"Em thiếu chút nữa. . . . . Thở không nổi. . . . ." Hồng Diệp mở hai mắt ra, hai gò má ửng hồng, vừa làm nũng, vừa oán giận, tràn ngập nữ tính mềm mại đáng yêu phong tình.

"Không vui sao?" Tư Đồ Tĩnh ôm lấy vòng eo nhỏ của cô gái nhỏ, đắc ý hỏi.

"Ừ đó, xấu xa đáng ghét. . . . ." Sao cô lại cảm thấy anh dường như đang rất đắc ý?

"Em ghét anh thì anh sẽ không hôn nữa." Tư Đồ Tĩnh mỉm cười trả lời. Anh là người từng trải, từ trước đến nay hiểu được việc mạnh tay sẽ hái dưa không ngọt.

"Vậy thì càng đáng ghét hơn!" Hai tay ôm lấy cổ của anh, cô nhẹ nhàng ghé vào tai anh mà nỉ non.

"Em thật khó hầu hạ, cái này cũng không được, cái kia cũng không xong." Nhìn cô gái nhỏ trong lòng, khóe môi Tư Đồ Tĩnh ý cười càng sâu hơn.

"Đương nhiên! Chính anh đã làm em trở thành như vậy. . . . . Đã ăn cướp rồi còn la làng, cười gian xảo thế, thật sự thực đáng ghét!" Ôm chặt cổ người yêu, Hồng Diệp dựa sát ngực anh, lắng nghe tiếng tim đập của anh, cảm giác tình yêu của cô đang rất gần, rất gần. . . . .

"Việc này mà cũng trách anh sao?" Âm sắc tiếng nói mang theo một chút dịu dàng, ánh mắt của anh rợp kín một tầng háo sắc.

"Không trách anh thì trách ai?" Hừ! Tức anh nhất. Cô giận anh, thật oan ức, lại thật thương nha. . . . . Cô biết không còn có chàng trai nào khác có thể mang lại cho cô nhiều cảm giác đến như vậy .

"Anh xin lỗi!" Tuy rằng anh đã khôi phục lại bình thường, nhưng ở nơi Hồng Diệp không nhìn thấy, khóe miệng lại lặng lẽ nhếch lên.

"Không cần nói xin lỗi, chỉ cần anh yêu em là đủ rồi." Cô nhìn kĩ lại đôi mắt ngăm đen mà thâm trầm kia, cả người tựa hồ bị hấp thụ vào.

Khi bị một thứ gọi tên là tình yêu chiếm đóng bên trong, cô đã sớm đầu hàng.

Bởi vì chàng trai đang ôm lấy cô không chỉ xâm nhập vào thân thể cô, còn chiếm cứ luôn linh hồn cô, làm cô không thể thoát thân ra được.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Đào Hoa Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

"Tư Đồ Tĩnh lại có bạn gái mới rồi!"

An Tư Tiệp hai tay tựa vào lan can ban công, ánh mắt âm trầm, lầm bầm nhìn đôi nam nữ đang âu yếm trong vườn hoa.

Quả nhiên! Soái ca đi tới chỗ nào cũng được hoan nghênh .

"Làm ơn ! Đó là anh trai của tớ, đẹp trai như vậy, làm sao không có bạn gái được chứ ? Chúng tớ mang gương mặt ra cam đoan, tuyệt đối ai gặp cũng thích!" Em sinh đôi với Tĩnh, Tư Đồ Du đang ngồi xếp bằng trước ti vi, hai tay cầm điều khiển chơi điện tử, vừa chém giết vừa tỏ vẻ tự cao.

Đỗ Như Hủy vừa vặn đưa hoa quả đã gọt sẵn tiến vào, chợt nghe đến lời hai người vừa nói.

"Bạn gái gì cơ?" Đem đĩa trái cây đặt trên bàn trà, cô bước nhanh đi đến ban công, nhìn về phía An Tư Tiếp.

Hừ! Quả nhiên là cô gái Nhật Bản suốt ngày bám lấy anh.

A Tĩnh có ánh mắt rất tốt, nhất định chỉ là cùng cô ta chơi đùa thôi, qua hai ngày sẽ chia tay, sẽ không thật sự thích loại con gái chỉ biết giả vờ đáng yêu.

"Tả Đằng Hồng Diệp rất đáng yêu, lại khôi hài vui vẻ." An Tư Tiếp nhanh nhìn đến đáng người yếu điệu cô gái nhỏ không biết cùng Tư Đồ Tĩnh đang nói chuyện gì, Tư Đồ Tĩnh tức khắc ôm eo của cô cất tiếng cười to, nhìn ra được Tư Đồ Tĩnh rất vui.

Ayyy! Cô bé Tả Đằng Hồng Diệp đáng yêu này, thật sự rất nổi tiếng.

Mới chuyển trường đến không bao lâu, lập tức chiếm được lòng của vương tử . . . . . Trường học nếu có thể công khai yêu đương, rất nhiều nữ sinh sẽ âm ỷ ngất trời . An Tư Tiếp nhanh chóng lên men trong lòng.

"A Tĩnh thời gian này tâm tình cũng thay đổi nhiều, không phải là bởi vì cùng cô ta ở chung một chỗ nên mới vui vẻ đấy chứ." Đỗ Như Hủy mím môi, thần nhiên bình luận.

"Phải không? Tôi cảm thấy . . . . ." Thời gian này anh có vẻ hay cười. . . . .

An Tư Tiếp còn muốn nói tiếp điều gì, không lường trước cánh tay liền bị Tư Đồ Du phía sau bắt lấy "Chơi với tớ chán lắm à ! Xem người ta yêu đương nhau có cái gì hay ho chứ?"

Nói xong, Tư Đồ Du cũng không để cho An Tư Tiếp tiếp tục đứng trên ban công, mạnh mẽ đem hắn kéo vào phòng.

Hắn không muốn trong tầm mắt Tiếp có hình bóng của chàng trai khác ! Mặc dù là tướng mạo rất giống mình, cũng không được.

Đỗ Như Hủy ở ban công nhìn ra ngoài một lát nữa, ánh sáng có chút chói mắt, hơn nữa bên cạnh không có người cùng cô nói chuyện phiếm, chỉ có thể hậm hực rồi đi.

Tư Đồ Du đợi cho Đỗ Như Hủy rời tầm mắt khỏi bọn họ, mới lập tức đem người bên cạnh nhanh chóng áp đảo xuống mặt đất.

"Không được. . . . ." An Tư Tiếp bị gạt mình, âm thanh phản đối.

"Không cần cái gì?" Tư Đồ Du một tay chế trụ người tình phía dưới, không cho hắn di động, chỉ có thể bị động thừa nhận nụ hôn nồng nhiệt của mình.

"Á. . . . . Anh làm . . . . . Ách. . . . ." Miệng không ngừng tràn ra tiếng thở dốc, nhưng bị chàng trai kia chế trụ làm cho hắn không thể nói quá nhiều, chỉ có thể không ngừng hôn trả lại .

Ngã xuống đất An Tư Tiếp nhanh chóng không thể phản kháng sự chuyên chế của Tư Đồ Du đối với chính mình, đến cuối cùng chỉ có thể đầu hàng, mặc cho người tình xâm lược.

"Em chỉ cần rên rì thôi là đủ rồi. . . . . Còn lại, không cần nhiều lời!" Nhìn đến người tình bị chính mình biến thành ý loạn tình mê, Tư Đồ Du không chỉ đắc ý, khóe miệng mím cười, điên cuồng mà hôn đến khi đôi môi Tư Tiếp đỏ hồng.

Hắn muốn trong óc người tình chỉ có hắn, mặc kệ khi nào, cũng không thể quên hắn mới là chàng trai của anh.

"Anh . . . . . Hạ lưu. . . . ." An Tư Tiếp thở hồng hộc mắng.

Áo sơ mi của hắn không biết lúc nào khi đã bị cởi ra, lộ ra dấu vết tối hôm qua bị cắn, nhưng chàng trai vẫn ghé vào người hắn đang tiếp tục cắn vào đầu vú anh, đầu vú đau đớn làm cho anh nhớ lại tối hôm qua đã cuồng loạn ra sao. . . . .

Anh cắn chặt môi dưới, muốn không chế tiếng động, không kêu quá lớn.

"Tôi hạ lưu, em thật sự không cần sao?" Một tay đã bắt đầu cởi đi quần của anh.

"Không, không biết. . . . ." Chịu đủ bức bách tình dục dày vò thân hình không có quá nhiều ý chí, chỉ có thể không ngừng thở dốc, mặc cho người tình trên người anh in dấu vết tình cảm mãnh liệt .

"Cửa không có khóa! Có người tiến vào thì. . . . ." Thân thể bị dục vọng khống chế, Tư Tiếp nhanh chóng quay đầu đi không dám dựa nữa, xấu hổ tới cực điểm, chỉ có nhỏ giọng nhắc nhở Tư Đồ Du.

A, có người ngược ngừng kia!

"Em ngoan ngoan phối hợp, lập tức xong. . . . ." Tur Đồ Du không đi khóa cửa, còn lè lưỡi, tà ác liếm đầu vú sưng đỏ, vô tội nói: " Cũng không có người nào có thể nhìn thấy bộ dạng đáng yêu như vậy của em ngoài anh đâu. . . . ."

"Không được nói lung tung! Con trai mà đáng yêu sao?" Tur Tiếp có chút tức tối, nhưng bị người khác áp chế, khí thế không thể giương cao.

"Anh đâu có nói lung tung? Em bây giờ cũng rất đáng yêu."

Khiêu khích người tình, Tur Đồ Du lại cường hãn dán lên môi của anh, dùng sức mút lấy, đầu lưỡi cũng chui vào trong căn quáy. . . . .

"A. . . . ." Tur Tiếp ôm lấy cổ Tur Đồ Du, ngẩng đầu lên, theo nụ hôn biến hóa góc độ, trên người da thịt cũng bị người tình mòn trớn mà nóng bỏng.

Mặc dù từng yêu thầm Tur Đồ Tĩnh, cũng bị vút lên chín tầng mây, bởi vì anh căn bản trốn không thoát khỏi việc Tur Đồ Du điều khiển sự ham muốn, cứ như vậy bị chặt chẽ cuốn lấy, không thể chống đỡ.

★★★★★★

"Lúc ăn cơm chiều, chị dâu anh cứ luôn luôn trừng mắt với em á!"

Tur Đồ Tĩnh bước vào phòng, Hồng Diệp liền mãnh liệt lay lay cánh tay anh, bắt đầu lái nhái tổ cáo, muốn anh tin lời mình nói.

"Do em suy nghĩ nhiều quá, chị dâu nhìn ai cũng giống vậy. Chị ấy không phải còn giúp em xới cơm sao?" Anh ôm eo cô gái nhỏ, ý đồ đơn giản là quấy rối suy nghĩ của cô.

Chuyện của anh cùng Đỗ Như Hủy đã qua lâu rồi, Đỗ Như Hủy không thể, cũng không có quyền ý kiến đối với việc anh chọn cô gái nào, anh cũng không muốn để ý tới suy nghĩ của cô ta.

"Như thế. Còn đặc biệt xới đầy ắp, em ăn không nổi!" Hồng Diệp chu cái miệng nhỏ nhắn. Đối với bữa tối phong phú cô không có gì soi mói, chính là cô sợ ăn nhiều như vậy, mập lên vài kg, vạn nhất vấy mặc không vừa, sẽ thê thảm lắm!

"Cơm ngon lắm sao ? Hợp khẩu vị à?" Anh chỉ muốn biết chuyện này.

"Ừ, siêu ngon ." Hồng Diệp dùng sức gật đầu, đáy mắt mỉm cười.

"Chị ấy nếu ghét em, sao lại nấu ăn ngon như vậy?" Nhìn vào đáy mắt trong suốt của người yêu, Tur Đồ Tĩnh mỉm cười.

"Cũng đúng! Như vậy không thể bắt bẻ được rồi. . . ." Hồng Diệp nháy mắt mấy cái, đối với chàng trai mình yêu mến đưa ra chứng cứ chính xác trăm mồi lo nghĩ vẫn không có cách giải.

Cô rõ ràng cảm giác chị ta ghét cô, cố tình dùng bữa tối phong phú thiết đãi chính mình để. . . . . Chẳng lẽ là do cô suy nghĩ quá nhiều?

Đỗ Như Hủy còn nói là đặc biệt vì cô nấu mấy món đó, muốn cô thường xuyên đến Nhà Tur Đồ ăn cơm. . . . . Thật sự rất kỳ lạ! Nhưng tài nghệ bếp núc của chị ta thật sự rất tuyệt, có thể so với đầu bếp của khách sạn lớn.

Làm cô ăn thực no, lại thực chột dạ. . . . . Đến Nhà Tur Đồ tay nghề nấu ăn của con dâu đều phải tốt như vậy sao?

"A Tĩnh,cô gái nào được gả đến nhà anh đều phải biết nấu ăn sao?" Vòng quanh cổ người yêu, Hồng Diệp lo lắng hỏi.

Nhìn biểu lộ chân thật của Hồng Diệp, Tur Đồ Tĩnh đã không nhịn được mà cười ha hả.

"Có cái gì buồn cười? Nói mau !" Cô gái nhỏ lòng nóng như lửa đốt cũng không cảm thấy vấn đề mình hỏi có gì buồn cười, không ngừng thúc giục bạn trai mau chóng trả lời.

Tựa vào vai cô gái nhỏ, Tur Đồ Tĩnh cười đến chảy cả nước mắt.

Ngài Kim không nói với cô, anh có rất nhiều tài lẻ sao? Cô lại muốn đến nhà anh. . . . . Vấn đề thú vị như vậy, lại làm trái tim anh vô cùng rung động.

Tur Đồ Tĩnh nhanh chóng hiểu được ý của Hồng Diệp, anh cười thực thoải mái, tâm tư hui quanh trải qua thời gian dài trống vắng đã được lấp đầy khoảng trống, làm cho anh sâu sắc thấy cảm động. Quá nhiên cô gái này muốn cùng anh đi đến thiên trường địa cửu. . . . . Không phải chỉ là chơi đùa mà thôi.

"Cười cái gì ? Không cho cười!" Hồng Diệp bị tiếng cười khiến cho khốn quẫn, vươn tay che cái miệng của anh, mới đụng đến trên gương mặt của anh có nước.

Hả, đây là cái gì? Nước miếng sao?

Hồng Diệp muốn Tur Đồ Tĩnh đem mặt ngẩng lên, mới phát hiện chính mình thế nhưng lại đụng đến nước mắt của anh. . . . . Ôi! Sao lại thế, sao anh lại

khóc thế này? !

Cô gái nhỏ bị nước mắt của bạn trai dọa sợ tới mức hồn bay phách tán, vội vàng ôm lấy anh, thấp giọng hỏi, "A Tĩnh, anh làm sao vậy? Anh đang khóc sao? Đừng làm em sợ . . . . ."

"Không có gì, chỉ là rất cảm động thôi." Ôm chặt lấy Hồng Diệp, anh đem phiền lòng, cảm xúc vút lên chín tầng mây."Ai da! Đừng nghĩ nhiều như vậy, chúng ta đi tắm rửa đi!"

"Nhưng mà. . . . ." Cô không hiểu tâm tình của anh vì sao lại chuyển biến nhanh như vậy.

"Dù sao, tắm rửa là chuyện vui sướng, không cần phải mảy mặt nhố, được không? "

Bọn họ cùng nhau tắm rửa sao? Hồng Diệp nghĩ đến đã cảm thấy thực thẹn thùng.

"Em ở nơi này không có quần áo để thay ." Nói đến tắm rửa, cô thật chỉ có nghĩ đến vấn đề này.

"Hôm nay không phải em có mang theo quần áo thể thao sao?" Anh nhớ rõ cô hôm nay có tiết thể dục.

"Cho dù có quần áo thể thao, cũng không có nội y !"Điều này còn phải nói ra rõ ràng như thế sao? Hồng Diệp đỏ bừng mặt, không ngừng lay động anh bằng đôi bàn tay trắng nõn như phấn, cùng người yêu phản đối.

"Đi mua sau là được rồi!" Tư Đồ Tĩnh kéo Hồng Diệp tiến vào phòng tắm cực lớn của mình.

"Ai da! Anh. . . . . Như vậy thực háo sắc nha. . . . ." Cô gái nhỏ không ngừng phản đối, nhưng đồng phục của cô lại rất nhanh bị anh cởi bỏ, lộ ra bộ ngực tuyết trắng.

"Người đàn ông nào lại không háo sắc đối với cô gái mình thích? Anh cũng không phải bất lực." Anh nâng cằm của cô lên, ngăn đôi môi của cô, cắn cô lại tiếp tục lái hải phản đối đông, phản đối tây.

Đàn bà của anh chỉ cần biết điều dưới thân thể rên rỉ là tốt rồi,những việc còn lại, không còn quan trọng!

"A. . . . ." Ngửa đầu ra sau, cô dựa vào trên thân thể to lớn của anh, nhin không được sự mê hoặc từ anh, đón tiếp nụ hôn dịu dàng nóng bỏng.

Nụ hôn của anh một lần lại một lần sâu sắc hơn. . . . .

Chàng trai mạnh mẽ hôn, nhanh chóng thiêu đốt cô, bàn tay to cũng không an phận sờ lên bộ ngực đầy đà của cô, dịu dàng âu yếm, khiêu khích cảm quan của cô.

"Tĩnh. . . . . A tĩnh. . . . ." Cô nhẹ giọng kêu .

Trong đầu hiện lên cảnh hai người đã từng hoan ái, dựa sát vào trong lòng anh, cô không ngừng vận vẹo, thân thể yếu điệu hưởng ứng.

"Hả?" Tư Đồ Tĩnh đang bừa bãi in dấu trên bộ ngực tuyết trắng của cô. Vừa hôn,vừa lưu lại ấn ký của mình.

"A Tĩnh. . . . . Như vậy không đủ. . . . ." Hai tay ôm lấy cổ của anh, cô giống như con rắn nước cuốn lấy anh.

Cô còn muốn cuồng dã hơn, mạnh mẽ chiếm lấy!

"Em cảm thấy sao lại mới đủ?" Xoay vò nước nóng, nước ấm liền tuôn ra, từ trên đầu hai người chảy xuống.

Bọt nước ấm áp rơi trên người bọn họ, đồng phục họ đều bị ướt.

Quần áo toàn bộ dính trên người cô, làm cho toàn bộ đường cong lộ ra hoàn chỉnh, làm cho cô ôm lấy chàng trai hô hấp dồn dập, cảm giác càng thêm hưng phấn.

"A. . . . ." Cô rướn thân mình lên, hai tay bắt lấy vai người yêu, hai mắt mê đắm biểu lộ khát vọngvà sự van lơn.

Hồng Diệp tuy rằng không thể nói rõ ràng, nhưng động tác sớm biểu lộ đối với anh rằng tuyệt đối không muốn xa rời.

Tư Đồ Tĩnh rút cuộc nhịn không được nữa, đem quần áo trên người cô nhanh chóng cởi ra gọn gàng, gò bồng đảo xinh đẹp được nước ấm thấm vào, hoàn toàn lộ ra trước mắt anh.

"Thật đáng yêu!" Anh cúi đầu, lưỡi liếm hai nhũ hoa xinh đẹp thanh tú.

Vì động tác này của anh, Hồng Diệp toàn thân run rẩy .

Thấy cô thân thể theo bản năng run rẩy, Tư Đồ Tĩnh cũng cúi người, còn thật sự ngậm nhũ hoa đỏ bừng trước ngực cô, dùng sức mút lấy.

Anh dùng sức như thế, làm cho Hồng Diệp tỉnh cảm mãnh liệt mà nũng nịu ngậm nga. . . . .

"Chính anh cũng phải coi hết ra! Bằng không không công bằng. . . . ." Bị động tác mau lẹ của người yêu làm giật mình, cô mặc kệ đang yếu thế, vươn tay muốn cời ra áo sơ mi của anh, nhưng chàng trai vẫn không vì vậy mà dừng lại động tác, ngược lại càng tăng thêm sức lực đôi môi.

"A! Rất đau. . . . ." Hồng Diệp không tự giác vịn vào vòng eo kêu la.

Nhưng mà thanh âm của cô lại khiến cho dục vọng anh trào dâng, chẳng những không buông cô ra, ngược lại anh còn muốn tại nơi trần ngập bọt nước nóng bỏng này mà có được cô.

Anh thay phiên cắn mút hai vú của cô, bàn tay cũng không hề nhàn rỗi, luôn không ngừng xoa nắn chiếm cứ bên kia, đem hai bầu vú cô xoa nắn đến cực kỳ sung đỏ .

"A Tĩnh. . . . ." Cô rên nhỏ tên anh.

Hai tay chống lên trên nền gạch men sứ của phòng tắm, cô cả người run rẩy, cắn chặt đôi môi, thừa nhận sự cuồng nhiệt của anh.

Tư Đồ Tĩnh cắn chặt răng, khắc chế bản năng xúc động, lực tay trần ngập thương yêu ở trên thân thể mềm mại của cô vuốt ve. . . . .

"Em có phải là bạn gái của anh không?" Đôi môi cực nóng cũng di chuyển tới tai của cô thấp giọng hỏi.

"Đương nhiên là phải!" Bằng không sao lại cùng anh làm chuyện này? ! Cô thở phì phò trả lời.

"Vậy hẳn là phải phối hợp, sao có thể nào tận hưởng một mình chứ?" Tư Đồ Tĩnh mê đắm ánh mắt nhìn chăm chú trên mặt Hồng Diệp không chừa bất kỳ một vẻ mặt nào, đôi tay vỗ về chơi đùa cũng càng lúc càng nhanh.

"Ừ. . . . . Được. . . . ." Đầu óc hỗn loạn, cô chỉ có thể tự thốt ra thanh âm. . . . .

Chăm chú nhìn cô ý loạn tình mê, anh giả vờ nói không vui về "Em xoay người qua chỗ khác."

Ở trong bồn tắm cùng người yêu âu yếm, Hồng Diệp - ý thức đã tê liệt, thuận theo ý tứ của anh, cô xoay người lại .

Nâng lên chiếc eo của cô, anh nắm lấy hông cô, nhanh chóng xâm nhập vào nơi mật huyết mềm mại đã ướt đầm của cô.

Bọn họ đã giao hoan không ít lần, đối với thân thể của nhau đã quá quen thuộc, cho nên động tác như vậy đối với Hồng Diệp mà nói cũng không quá thống khổ, bởi vì cô biết sau đó sẽ rất thư thái.

"Thật chặt. . . . . Thật thoải mái. . . . ." Tư Đồ Tĩnh ở bên tai cô thổi hơi, vui vẻ nói.

"A! Không được nói !" Nghe được người yêu bình luận, Hồng Diệp then thùng đồ bưng cả khuôn mặt, nũng nịu trách móc, muốn anh ngậm miệng lại.

"Vì sao không thể nói? Rõ ràng thật sự rất thoải mái. Chẳng lẽ em không thoải mái sao?" Ôm chặt mảnh khảnh vòng eo cô, Tư Đồ Tĩnh bướng bỉnh đã biết rõ còn cô hỏi.

"Hừ. . . . . Em không biết !" Cô tức giận phản đối.

Động tác ở thắt lưng mãnh lực xâm chiếm, Hồng Diệp không chế không nổi, tiếng rên rỉ tràn ra khoe môi, cô nhanh rút ra một bàn tay che miệng lại, nhưng vẫn nghe được tiếng người yêu đắc ý cười khê . . . . .

Cái gáy không có mắt, nhưng cô lại cảm nhận được cái hông bị anh đỡ lấy, không ngừng chậm rãi đong đưa. . . . .

Bị áp sát vào trong vách tường, toàn thân huyết quản tập trung ở nửa người dưới, làm cô nhất thời mờ mịt, không thể nhìn thấy trước mắt rõ ràng .

Dường như đang bị thiêu đốt. . . . . Thân thể của anh so với bình thường nóng rực. . . . .

"A Tĩnh. . . . ." Hồng Diệp cả người run run, cắn chặt môi dưới, ý chí thừa nhận khoái cảm mãnh liệt.

Tư Đồ Tĩnh cũng cắn chặt răng, chậm rãi giảm tốc độ xâm lược, hai tay ở trên người cô vuốt ve, tình té trêu chọc cô, mãi đến khi cảm giác mật đạo không ngừng trào ra chất lỏng, mới nâng tần suất tiến vào nhanh hơn.

Cảm giác dần dần tê liệt đi, trong cơ thể Hồng Diệp dâng lên một cảm giác vui thích, tê tê đại đại, làm cho người ta dễ dàng trầm luân. . . . .

Anh quan sát trên người cô đang từ từ biến hóa, dưới bụng tốc độ luật động cũng nhanh hơn.

Rốt cục cô cũng chờ đến! Hai gò má ửng đỏ, khuôn mặt vui sướng .

"A. . . . ." Hồng Diệp theo bản năng nâng đôi hông lên, đón ý chờ anh dừng mãnh tiến vào.

“Thật biết cách hưởng thụ! Anh muốn em có cảm giác khoái hoạt.” Anh ở bên tai cô ní non.

Anh đem hai đùi tuyết trắng của cô mở rộng thêm, làm cho mỗi một bước tiến vào rất sâu, điên cuồng đánh sâu vào hoa tâm của cô, vọng tưởng mỗi một lần đều thẳng tới chỗ sâu nhất của cô.

“A. . . . . A Tĩnh. . . . .” Hai tay để trên nền gạch men sứ lạnh lẽo, Hồng Diệp trầm luân trong bể ái dục, giống như bị bức cuồng vì anh.

“Nói cho anh biết, em có thích không?” Tuy rằng sớm biết rằng cô đã lạc vào bể dục, nhưng dục vọng bẩm sinh chinh phục, anh vẫn là muốn từ trong miệng cô thừa nhận.

“Người ta. . . . . Người ta không biết !” Thật kinh khủng xấu hổ nha! Làm sao mà lại vẫn còn hỏi chứ? Hồng Diệp giả dựa mộng đẹp, không thuận theo.

“Cái gì? Em không biết?” Tư Đồ Tĩnh tự chủ, đột nhiên dừng lại.

“Không cần ! A Tĩnh. . . . . sao anh có thể như vậy. . . . .” Cơ thể Hồng Diệp bị dục hỏa đốt cháy sạch sẽ, mê loạn, lại đột nhiên dừng lại, sinh ra cảm giác vô cùng trống rỗng.

Cô không muốn như vậy! Cô hiện tại chỉ muốn được chàng trai hoàn toàn xâm nhập, giữ lấy, còn lại, đều không cần.

“Anh sao lại?” Sớm không chế được người con gái, người thành thạo với thân thể của con gái như anh, căn bản không đem sự phản đối của cô đặt vào mắt.

Không cho anh biết đáp án, anh tuyệt đối không cho cô hoàn toàn thỏa mãn.

Anh muốn cô biết, cô tuyệt đối phải nghe lời mình.

“Không cần tra tấn . . . . . Mau cho em . . . . . Em muốn! Em muốn. . . . .” Hồng Diệp không ngừng vịn vào mộng đẹp, giọng nói như van vi cầu xin, đối với việc anh không chạy nước rút trong cơ thể, cảm giác vô cùng dầy vò.

“Em muốn cái gì?” Đáng chết! Tiểu yêu tinh đáng ghét, dám động dục như vậy? Mồ hôi trên trán của anh đã to như hạt đậu, thiếu chút nữa nhịn không được.

“Mau động ! Em muốn anh động!” Cô bắt chấp sĩ diện, khàn giọng yêu cầu .

“Em chưa nói có thoải mái hay không.” Hai tay gắt gao chế trụ cái mộng của cô, không cho cô lại động dục, bởi vì việc này chính là hình thức mời mọc cũng như ép buộc anh.

“Thực thoải mái, bằng không em . . . . .” Tại sao phải rên rỉ chứ . . . . .

Hồng Diệp lời còn chưa nói xong, Tư Đồ Tĩnh đột nhiên ở trong cơ thể cô muốn rút ra, “Động thể này thì sao?”

“Á! Không phải !” Hồng Diệp kinh hô, thiếu chút nữa muốn khóc lên, vội chụp lấy bàn tay chàng trai đang chế trụ cái mộng mình, chỉ sợ anh thật sự rời đi khỏi chính mình.

“Vậy rốt cuộc muốn sao lại? Em nói rõ ràng, anh mới biết được nên làm sao lại.”

“Ai da. . . . . Em muốn anh tiến vào !” Mặc dù anh đã biết rõ còn có hỏi, nhưng cô vẫn không thể thật sự ghét anh, chỉ có thể nũng nịu phản đối.

“Như vậy phải không?” Tư Đồ Tĩnh đột nhiên mạnh mẽ thúc mạnh, lại nhanh chóng rút ra.

“Sao lại chỉ có một chút? Nhiều hơn nữa vài lần đi! Dùng sức một chút. . . . . Em đang muốn chết. . . . .” cái miệng nhỏ nhắn của Hồng Diệp không ngừng tràn ra thanh âm khát vọng ngậm nga, khuôn mặt đỏ lên quấy rầy, mềm mại yêu cầu người yêu hãy hoàn toàn giữ lấy. Cô hai tay để trên vách tường, hai vú theo thân thể của cô không ngừng chuyển động lên xuống. . . . .

“Tiểu yêu tinh, em thật mê người!” Có được đáp án mong muốn, anh mới thả lỏng dục vọng, phóng đảng rong ruổi ở trong cơ thể cô.

“A! A Tĩnh. . . . . Đúng! Chính là chỗ đó. . . . .” Cô mê muội giống như thân thể chỉ có thể mặc cho chàng trai từ phía sau rong ruổi, ý thức theo gia tốc luật động mơ hồ, chỉ còn cái miệng nhỏ nhắn không ngừng tràn ra âm thanh vô nghĩa .

Rốt cuộc không chế không được thân dưới, Tư Đồ Tĩnh chỉ có thể càng thêm ra sức hướng vào nơi ướt át lại nhanh tiến vào, mặc cho cô lệ rơi đầy mặt rên rỉ, cầu xin.

Anh ở bên tai cô thôi miên, muốn cô rộng mở chính mình.” Em cái gì cũng đều đừng giữ lại nữa, chỉ cần đem chính mình giao hết cho anh là được rồi.”

“A Tĩnh. . . . . Hãy tha cho em đi. . . . .” Cô tại lúc cao trào điên cuồng kêu khóc ní non.

“Anh sẽ làm cho em sung sướng!” Tư Đồ Tĩnh giữ lấy cặp mộng rất tròn của cô, thẳng tiến vào lần cuối cùng.

Rất cực, ở thật sâu trong cơ thể cô phóng xuất ra chất lỏng nóng rực. . . . .

Đắm chìm trong bể tình ái Hồng Diệp rất cuộc không chịu nổi cuồng dã vui thích, kích thích qua đi, trước mắt tối sầm, ngất đi trong màn sương mù tràn ngập trong phòng tắm.

Tình cảm mãnh liệt trào dâng, chính thức bao phủ lấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Đào Hoa Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Lạnh lẽo, cảm giác khó chịu từ mí mắt truyền đến, khi cô mở mắt ra, đã nhìn thấy đôi mắt đen sâu thẳm của Tư Đồ Tĩnh đang nhìn mình.

"Em. . . ." Đầu của cô còn chưa nhớ lại việc xảy ra trước khi ngất.

"Em vừa mới ngất xỉu." Ở trong bồn tắm to như vậy, hai người vẫn còn đang ngâm mình trong nước ấm, Tư Đồ Tĩnh đang ôm lấy người yêu, nói đơn giản.

"Ừ." Cô gật đầu, nói không ra lời.

Hơi thở ấm áp phả lên khuôn mặt cô, hình ảnh hai người lúc trước vừa mới hoan ái giống như ngựa chạy trước đèn, ở trước mắt cô xẹt qua một lần.

"Em hiện tại có ổn không?" Ôm lấy cô gái nhỏ, anh dịu dàng ở bên tai hỏi cô.

"Vâng. . . ." Hồng Diệp cắn môi, khuôn mặt đỏ lên.

"Nhiều lời một chút nha, bằng không anh làm sao mà biết rốt cuộc là em đang thật sự ổn, hay là đang giả vờ?" Tư Đồ Tĩnh vô cùng quan tâm đề ý đến thân thể của người yêu, chỉ sợ chính mình đã đem lại gánh nặng quá lớn cho cô.

"Thật sự không sao cả ! Không cần hỏi nữa." Thật là muốn mắc cỡ chết cô.

Tình ái cao trào đánh thẳng vào cô, làm cô không chịu nổi, trực tiếp ngất đi trong phòng tắm, loại tình huống này muốn cô nói sao lại cho rõ ràng đây?

Tư Đồ Tĩnh quan sát biểu tình của giai nhân, xác định cô không có việc gì, mới không tiếp tục nói về chuyện này nữa.

Ngâm mình trong nước ấm, tựa vào lồng ngực người yêu, khi còn ở Nhật Bản Hồng Diệp chưa từng nghĩ tới sẽ có thời điểm như vậy.

Đang tắm trong bồn, cùng người yêu tâm linh hợp nhất. . . . . Hình ảnh tốt đẹp lại hạnh phúc như vậy, thật sự đây chính là cuộc sống của cô sao? Cô rời nhà đi, trở lại nơi cổ hương học ở trường này quả nhiên là chính xác mà.

"Em đang suy nghĩ gì? Đang có ý tưởng đen tối hả." Từ trước đến nay cô gái nhỏ này luôn liến thoắng thế nhưng bây giờ lại trầm mặc, Tư Đồ Tĩnh rất ngạc nhiên trong đầu của cô đang nghĩ điều gì.

"Em suy nghĩ về việc. . . . . Quay về Đài Loan học quả nhiên thật tốt !" Cô gái nhỏ ở trong lòng người yêu tỏ lộ chân thật.

"Thế sao?" Chàng trai đáp nhẹ, mở lớn đôi mắt đen láy nhìn cô, không hiểu cô vì sao lại kết luận như vậy.

"Mẹ em không cho trở về, nói em sẽ không tìm được anh, mà dù có tìm được, cũng sẽ không được anh yêu, em chỉ phí công thôi. . . ." Đùa bỡn với ngón tay bạn trai, Hồng Diệp chợt nói đến chuyện này, cảm xúc cũng rất kích động, "Bọn họ đến bây giờ còn chưa tin. . . . ."

Anh nâng cằm của cô lên, dùng môi ngăn chặn môi của cô, không cho cô nói tiếp.

Hai người quấn quít lẫn nhau, chia sẻ nước bọt trong miệng lẫn nhau, cho đến khi Hồng Diệp thở không nổi, anh mới chậm rãi buông cô ra.

"Đang vui vẻ, đừng nói đến chuyện không vui." Tư Đồ Tĩnh không muốn nghe những lời làm cho nội tâm anh cảm thấy áy náy.

"Vâng." Hồng Diệp gật đầu, lộ ra nụ cười ngây ngô.

Tư Đồ Tĩnh nhìn thấy giai nhân đáng yêu như vậy, trong lồng ngực chợt đau đớn. Cô thật sự rất tin tưởng mình. . . . .

"Chúng ta phải mỗi ngày đều hạnh phúc như vậy nha!" Nắm chặt bàn tay to của người yêu, Hồng Diệp ở trong làn hơi nước mong tâm nguyện.

“Anh cũng hi vọng như vậy.” Tư Đồ Tĩnh chân thành hưởng ứng.

Có cô gái nhỏ bên cạnh, anh cảm giác mình ham muốn không đủ, tựa hồ càng ngày càng thêm mê luyến vóc dáng nhỏ nhắn và tình cảm chân thành của cô.

Cô quá ngây thơ đơn thuần làm cho anh có cảm giác mình đối với tình yêu không còn sợ hãi nữa, dần cảm thấy không xứng với cô gái quá ngây thơ thuần khiết này.

Anh sợ chính mình sẽ làm ra chuyện có lỗi với sự chân tình của cô. . . . .

★★★★★

“Cậu thật sự thích con bé đó?”

Đang uống nước, Tư Đồ Tĩnh đến phòng bếp đổ ly đá, lại đụng đầu Đỗ Như Hủy người cũng vừa từ phòng ngủ đi ra, chị dâu yêu quý của anh.

“Ừ?” Không dài dòng, anh hạ giọng nhỏ đến không thể nghe thấy, tùy ý trả lời.

“Tôi đang nói đến cô bé Nhật Bản đó.” Đỗ Như Hủy bước đến, không cho Tư Đồ Tĩnh đi qua, nói thẳng vấn đề của cô.

“Cô ấy quả thực rất đáng yêu.” Tư Đồ Tĩnh hiện lên nụ cười vui vẻ. Uống xong nước, anh đặt ly xuống đi lên lầu.

“Cậu rõ ràng không hề thích cô gái này, tại sao phải miễn cưỡng chính mình?” Đỗ Như Hủy theo phía sau Tư Đồ Tĩnh lớn mật ôm lấy vòng eo của anh, không cho anh rời đi.

“Chị dâu, tôi thích loại con gái thế nào, cùng chị có liên quan gì sao?” Tư Đồ Tĩnh thốt lên lời cuối, lạnh lùng hỏi người đàn bà phía sau .

Nép vào tấm lưng ấm áp của anh, Đỗ Như Hủy phát hiện mình vẫn còn yêu người con trai này, rất yêu.

“Tôi. . . . .tôi đang nghĩ đến. . . . .” Lúc bọn họ vẫn còn có tình cảm với nhau. . . . .

Đỗ Như Hủy cho rằng dựa vào tình cảm trước đây, Tư Đồ Tĩnh nên biết ý tứ của cô, mà trên thực tế Tư Đồ Tĩnh thật sự biết rõ.

“Từ lúc chị quyết định gả cho anh tôi, tôi cùng chị đã không còn chuyện dây dưa gì nữa.” Đẩy đôi tay ở thắt lưng ra, Tư Đồ Tĩnh lãnh đạm, xoay người, đối với người yêu cũ đang ở phía sau không nói thêm câu nào, nhanh chóng bỏ đi.

“Cậu. . . . .” Đỗ Như Hủy dùng ánh mắt phức tạp chăm chú nhìn bóng lưng Tư Đồ Tĩnh, lại không dám gọi anh lại .

★★★★★

Điện thoại trong túi rung không ngừng, Hồng Diệp cảm thấy thực phiền.

Bởi vì đó là mẹ cô bảo quản gia gọi điện thoại cho cô, không phải của Tư Đồ Tĩnh, cho nên cô không muốn bắt điện thoại, nhưng lại sợ quản gia mách với mẹ, cho nên hay là tan học gọi lại sau đi, hỏi quản gia đã xảy ra chuyện gì sao lại nhất định phải tìm cô.

“Phu nhân tìm tiểu thư, mời tiểu thư lập tức gọi điện thoại cho bà.” Giọng nói lạnh lùng từ đầu kia di động truyền đến.

Hệ thống điện thoại tại Nhật Bản và Đài Loan không giống nhau, có điện thoại như cô cũng không có ích chi. Hơn nữa cô là con gái, một mình ở Đài Loan, Lâm Nghi Trinh không yên tâm, cho nên kiên trì mời quản gia biết tiếng Nhật đến làm bạn.

“Còn có chuyện khác sao?” Chắc, cái thanh âm này làm cô nhớ tới một người, làm cô không thoải mái lại không thể lảng tránh ghét như quỷ sứ.

Chỉ là không nghĩ tới khi đến Đài Loan, còn có thể đụng tới người mang giọng nói này?

Hồng Diệp trong lòng rất rõ ràng, quản gia ghét cô. Chính là không biết vì sao rõ ràng ghét người Nhật Bản, lại muốn đến theo lệnh triệu tập của nhà Tá Đẳng để làm quản gia? Chuyện xưa nói ra dài dòng, chính là cô vội vàng yêu đương, không rành cùng bà già này nói chuyện.

“Không ạ.” Lưu Mặc Châu ngắn gọn trả lời.

“Bye .” Hồng Diệp điện thoại cũng không cùng bà nhiều lời, lập tức cúp điện thoại đi đến trạm điện thoại quốc tế công cộng gọi về Nhật Bản .

Cô gọi điện thoại về nhà, điện thoại nhanh chóng chuyển tới tay Lâm Nghi Trinh .

“Học kỳ sau khi kết thúc thi nhanh chóng quay lại cho mẹ ! Không được tiếp tục ở lại.” Biết là con gái gọi điện thoại, Lâm Nghi Trinh không nói hai lời, lập tức căn dặn.

“Vì sao?” Hồng Diệp không dám tin, thét chói tai. Tình yêu của cô đang tiến triển thuận lợi đúng như dự kiến, làm sao bảo cô quay về Nhật Bản được?

"Kêu con trở về thì trở về! Sao hỏi nhiều vậy chứ?" Lâm Nghi Trinh cũng cao giọng, không vui hỏi lại.

"Con không muốn! Con cùng A Tĩnh tình cảm rất tốt, không muốn trở về đâu!" Hồng Diệp rất không thích cách chuyên chế của mẹ cô, ra sức cự tuyệt.

"Mẹ bảo con phải trở về!" Lâm Nghi Trinh tức giận.

"Con không muốn! Mẹ, tình cảm của chúng con thật sự tốt lắm. . . . ." Nói không chừng khi cô tốt nghiệp trung học sẽ gả cho A Tĩnh. . . . .

Không muốn nghe con gái vì tình yêu mà bị hủy hoại, Lâm Nghi Trinh nhanh chóng phá vỡ giấc mộng của cô

"Nó đối với ai tình cảm cũng tốt lắm, đồ lãng nhăng đó ! Con chỉ là mối yêu đương, nó sẽ đem con làm bạn tình miễn phí trên giường! Mau mau trở về, mẹ sẽ cùng cha tìm người tốt hơn cho con." Muốn tìm hiểu về nhà Tư Đồ ra sao, đối với nhà Tả Đằng mà nói rất đơn giản, không quá khó khăn. Huống chi con gái bà ở Đài Loan, xảy ra chuyện, ai có thể giúp nó chứ?

"Mẹ, mẹ hồ đồ rồi! Mẹ không được tùy tiện hạ nhục anh ấy!" Hồng Diệp cầm lấy phone, lên giọng với mẹ cô bên kia đầu dây.

Nghe thấy con gái đang phẫn nộ xen lẫn đau lòng, Lâm Nghi Trinh dừng lại vài giây, mới mở miệng, "Mẹ không nói hồ đồ đâu."

Phía trước là đồng thông tin về Tư Đồ Tĩnh rơi xuống, cũng không bởi vì không tìm được người mà dừng lại, bà vẫn bảo bọn họ tiếp tục điều tra sinh hoạt cá nhân của anh.

Sau khi bà thu được tư liệu, lật xem rõ ràng, hơn mười tờ báo cáo, bà mới biết được chính mình thông minh thế nhưng ngốc đến mức đem con gái đáng yêu của mình ra làm tể phạm, đưa đến trước mặt sói, mời nó tận hưởng.

Điều này thật sự là. . . . . Rất khoa trương! Thằng nhóc bánh trai này chơi gái so với kẻ chuyên nghiệp như Ngưu Lang (*) còn lợi hại hơn rất nhiều!

(*) male sex worker

"Mẹ, mẹ nhất định đã hiểu lầm. . . . ." Nghĩ đến ánh mắt chân thành kia, Hồng Diệp không tin, nhưng lại sợ hãi điều mẹ nói là sự thật, âm điệu đã thay đổi.

Trên tay tư liệu còn nhiều, rất nhiều, tùy tiện vài trang cũng có thể phá hủy đi sự tin tưởng của con bé.

Lâm Nghi Trinh vốn muốn nói thêm nữa, nhưng nghe thấy con gái đang muốn khóc, "Nó. . . . . Nó đối con có tốt không?"

"Tốt lắm! Rất tốt. Anh ấy đối với con tốt lắm. . . . ." Hồng Diệp lải nhải, nhanh chóng ở phone bên này kể ra được người yêu săn sóc cùng dịu dàng, ý đồ đem anh đắp nặn tăng bốc lên ngoại hình tuyệt hảo, biết chịu trách nhiệm là một chàng trai vĩ đại.

Cuối cùng, còn đặc biệt cường điệu cô không nhìn thấy anh cùng các nữ sinh khác có sự thân mật đặc biệt nào hay nói chuyện phiếm cũng không. . . . . Có nói, cũng là nữ sinh tự động tìm tới, bởi vì anh là hội trưởng hội học sinh.

"Thì ra là như vậy." Con gái ngốc ạ! Cũng vì thế nó mới چرا gái được được, nam sinh bình thường nào lại có nhiều ưu điểm như vậy chứ ?

Lâm Nghi Trinh ở điện thoại bên này nghe, lại không muốn hắt nước lạnh vào con gái mình. Bởi vì bà biết nó đã yêu chàng trai kia, hiện tại bà nói nhiều hơn nữa cũng là uống công, chỉ tổ phá hỏng tình cảm mẹ con thôi!

Nhìn một chồng giấy trên tay có thể đóng thành sách, Lâm Nghi Trinh bị rối trí. Nên làm gì bây giờ?

"Mẹ, mẹ đừng có không tin anh ấy. Tuy rằng rất nhiều người ghét bỏ, nhưng anh ấy đối với con thật sự chân thành, nếu mẹ không tin, có thể tranh thủ vào kỳ nghỉ đông sang đây xem. . . . ."

Con thật sự cho rằng tình yêu này có thể tồn tại đến khi qua kỳ nghỉ đông sao? Lâm Nghi Trinh ở trong lòng tự hỏi.

"Mẹ!" Hồng Diệp quát to một tiếng. Thẻ điện thoại của cô cũng sắp hết rồi, mẹ đang không biết đang suy nghĩ gì, cũng không nói, sao lại lại gác điện thoại ?

"Mẹ sẽ tranh thủ qua Đài Loan, con nhớ cẩn thận một chút cho mẹ!" Lâm Nghi Trinh nói vội, bỏ lại cảnh cáo.

"Được rồi! Con chờ mẹ lại đây nha. . . . . Thật sự là quan tâm người ta quá mức mà!" Hồng Diệp nghe thấy mẹ đã khôi phục giọng nói bình thường, mới thuận miệng làm nũng, chấm dứt cuộc nói chuyện.

Đứng ngây người trước trạm điện thoại công cộng thật lâu cho đến khi Hồng Diệp bị người khác nhắc nhở, mới ý thức giờ học đã trôi qua lâu rồi. . . . .

"Thảm rồi!" Kích động khóc thét một tiếng, cô nhanh chóng xông về phòng học. Xác định chần chẫn đã bị muộn rồi!

Đều là do mẹ cô làm hại !

"Đang suy nghĩ gì vậy?" Tư Đồ Tĩnh vừa lái xe, vừa hỏi người yêu nhỏ bé bên cạnh. Tuy rằng trên tay cô mang theo một quyển sách, nhưng anh tin rằng cô tuyệt đối không đọc nội dung bên trong.

Cô đã qua một phút lẩm nhẩm từ trang sách . . . . . Quyển sách kia cũng không phải loại văn chương thâm thúy gì, hoặc là luận văn ... Đề tài thảo luận, chỉ là một tạp chí thời trang màu mè.

"Cái gì?" Ý thức được người yêu đang cùng chính mình nói chuyện, cô lập tức ngẩng đầu.

"Anh hỏi em đang suy nghĩ gì? Mắt hồn mắt vía thế." Tư Đồ Tĩnh nâng giọng, thật sự truy hỏi. Tuy rằng anh vừa tiếp điện thoại di động, nhưng cũng không tỏ vẻ anh không có chú ý tới bạn gái đang u buồn .

"À! Em đang suy nghĩ. . . . . Về việc !" Nhìn người yêu đẹp trai đang quay mặt lại, Hồng Diệp nháy mắt mấy cái, theo bản năng không đề cập tới chuyện điện thoại lúc trưa.

Ayyy xem như chưa từng có đi? Cô không muốn hỏi anh về điều mẹ nói tới đâu là thật đâu là giả, chỉ cần hiện tại anh thiết tình thương cô, đối với cô mà nói là đủ rồi.

"Thật sự không có việc gì à." Tư Đồ Tĩnh thoáng cảm thấy có lỗi, một bàn tay vỗ nhẹ sau lưng cô.

"Vậy anh không cần đưa em về nhà đâu? Em gọi lái xe tới đón thì được rồi." Hồng Diệp không muốn quá nhiều công việc xử lý trong hội học sinh của anh.

Cô không phải cán bộ của hội học sinh, ở trong phòng hội nghị chờ anh, cảm giác cũng rất kỳ cục.

"Như vậy sao được? Đây là công việc của anh, sao có thể nào gọi lái xe khác được chứ?" Tư Đồ Tĩnh khẽ mỉm cười, muốn cô đừng để ý đến.

Anh không có nhiều thời gian ở bên cô, cùng cô ở cùng một chỗ thời gian rất ít, bởi vì công việc bận rộn phải giải quyết . Về điểm ấy, anh thật sự rất áy náy.

"Anh đối với em thật tốt!" Hồng Diệp thực cảm động, đôi mắt to ngập nước, nước mắt muốn dâng trào.

Anh và người mà mẹ nói lằng nhằng đó căn bản khác nhau!

"Anh không ngược đãi em, không được khóc!" Đối với cô gái nhỏ quá nhạy cảm, Tư Đồ Tĩnh đã giật mình, nhanh chóng ngăn lại.

"Được rồi, em không phải quý khóc nè." Tựa đầu dựa lên vai người yêu, cảm thấy rất ngọt ngào .

Từ lúc Hồng Diệp dựa vào, mùi thơm từ trên người cô bay tới, quá nhiều dây thần kinh của anh, cũng làm cho nửa người dưới của anh có phản ứng.

"Tiểu Diệp Tử. . . . ." Tư Đồ Tĩnh kêu cô bạn gái nhỏ bên cạnh.

"Vâng?" Có chuyện gì không?

"Em. . . . . Cũng không được. . . . ." Tư Đồ Tĩnh thanh âm có chút thống khổ, hơn nữa càng ngày càng nhỏ giọng.

"Sao thế ạ?" Vì muốn nghe cẩn thận, cô đem mặt hướng lên phía người yêu dựa vào.

Tư Đồ Tĩnh không nói gì nữa, chỉ là nhanh chóng đem xe hướng tới nơi ít người mà chạy, cuối cùng dừng lại ở góc ngọn đèn khuất sau công viên .

"Làm sao vậy?" Sao anh lại dừng tại nơi này? Hồng Diệp hoang mang nháy mắt mấy cái. Không phải anh muốn dẫn cô đi dạo chợ đêm sao?

"Anh đói bụng!" Anh đột nhiên xoay người, ôm lấy cổ cô gái nhỏ, đầu chôn trên vai cô, hấp thu mùi hương trên người cô .

"Vậy. . . . ." Cô lời còn chưa nói hết, đã cảm giác tay của người yêu ở trên thắt lưng mình di động lung tung.

"Không phải loại đói kia!" Anh biết cô hiểu lầm ý tứ của mình.

Anh dán sát vào cổ của cô, đôi môi nóng ướt cẩn thận trên da thịt cô trượt xuống, rồi sau đó cời bỏ vạt áo của cô, in dấu hôn trên ngực cô.

"A. . . . ." Hiểu rõ ý tứ của anh, mặt cô đỏ lên, giờ tay lên muốn đẩy ra .

Khi đôi môi nóng ướt của anh trượt xuống bờ ngực của cô thì tay cô trong nháy mắt, bất giác tựa vào bờ vai anh, không thể cử động.

"Tiểu Diệp Tử, mau để cho anh ăn." Yêu cầu của anh mang theo một chút tình sắc ý tứ lại vô cùng hàm súc.

Đầu lưỡi trơn trượt trên da thịt non mịn của cô, đồng phục của cô cúc áo cũng toàn bộ bị cởi ra, dưới ánh đèn đường mờ vàng chiếu xuống, bờ ngực tuyết trắng đầy đà hơn phân nửa đã lộ ra trước mắt anh.

Anh cúi xuống hai vú của cô, đầu chôn ở rãnh giữa hai vú, hít vào mùi thơm nữ tính của cô .

"Sẽ có người nhìn thấy. . . . ." Hồng Diệp có chút kích động, giầy dựa thất lưng, thanh âm run run .

Nhưng cô càng cử động, bờ ngực càng bị xâm chiếm chặt chẽ hơn.

"Anh đói bụng rồi!" Ngẩng đầu lên, Tư Đồ Tĩnh mở to mắt, đôi mắt đen nhìn thẳng vào cô gái nhỏ, nói với cô nhu cầu của mình.

"A. . . . ." Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên, Hồng Diệp chỉ ngây ngốc nhìn chàng trai , nói không nên lời.

Thấy cô không nói gì là ngầm đồng ý, Tư Đồ Tĩnh vừa vỗ về chơi đùa trước bộ ngực đầy đặn của cô, tay kia thì thăm dò vào váy của cô, cách quần lót xoa nhẹ chỗ kín của cô.

"A Tĩnh. . . . ." Thân hình mềm mại giầy dựa nhiều hơn, khoe môi cũng phát ra tiếng ngâm nga mê người.

"Kêu lớn lên không sao đâu, anh thích nghe!" Chàng trai trêu chọc cô gái nhỏ, muốn cô cũng như anh lửa dục đốt người, không thể tự kiềm chế.

Anh không cởi quần lót của cô ra, có ý định cách tầng vải dệt, ở nơi mẫn cảm của cô vuốt ve qua lại .

Mật hoa không ngừng chảy ra, thấm ướt quần lót.

"A. . . . ." Hồng Diệp chỉ cảm thấy nóng cháy, mãi đến lúc dưới bụng, thân thể mềm mại bị khoái cảm tập kích, thân thể run rẩy, chàng trai của cô cũng nháy mắt dừng lại khiêu khích, chỉ là dùng ánh mắt nhìn cô.

"A Tĩnh. . . . ." Bấu chặt cổ người yêu, Hồng Diệp không ngừng uốn éo thân người, tại trên người anh lằm bằm.

"Thế nào?" Anh thương thức cô bị cảm giác tình dục mon trón mà ứng đồ cả khuôn mặt.

"Em cũng đói bụng. . . . ." Cô nhỏ giọng ní non bên tai anh, mong được anh nhanh chóng thâm nhập giữ lấy, chứ không phải chỉ tại bên ngoài vòng vo.

"Rồi, em ngồi vào trên đùi anh, mê hoặc anh." Anh nhanh chóng hạ ghế lái, để cho thân mình có thể thoải mái mà nằm thẳng xuống .

Tuy rằng cảm thấy anh rất xấu xa, lại cảm thấy anh thật sự đáng yêu, nên cô thấy khó xử. Cô chân chò trong chốc lát, vẫn là nhích người, tự ngồi lên trên anh.

"Em trước tiên đem quần lót cởi ra." Tư Đồ Tĩnh căn dặn.

"Ừ!" Nói chuyện sao lại trực tiếp như vậy? Cô liếc mắt một cái.

"Bằng không thì sao?" Tư Đồ Tĩnh xấu xa lắm, cổ vũ cho cô gái nhỏ của anh làm động tác gợi cảm quyến rũ anh, làm cho anh vì cô điên cuồng.

"Được rồi! Tốt nhất không nên để ai đó nhìn thấy. . . . ." Tuy rằng trong lòng run rẩy, nhưng cô vẫn thuận theo ý tứ của anh, cởi quần lót, dặng chân trên đùi của người yêu.

Tư Đồ Tĩnh vươn tay, vuốt ve mật hoa vì mình mà nở rộ, quả nhiên đã dính đầy ái dịch.

Anh mềm nhẹ vỗ về chơi đùa với hoa huyết, cũng không vội vã tiến vào.

"A. . . . ." Khiêu khích như vậy làm cho Hồng Diệp kim lòng không đậu rên rỉ ra tiếng, trong cơ thể từ u mật ở chỗ sâu trong dâng trào ra. Cô vươn tay, muốn ngăn lại đôi tay đùa bỡn của anh.

"Không cho chạm vào tay của anh! Tay em chỉ có thể tự vuốt ve ngực mình." Trước khi tay cô đụng tới mình trước, anh đã ngăn cô lại .

"Vâng?" Hồng Diệp nháy mắt, không biết dụng ý của anh.

"Em chỉ có thể làm động tác mê hoặc anh thôi!" Một tay vỗ nhẹ cặp mông của cô, ý bảo cô hãy ngoan ngoãn phục tùng." Vuốt ve nó, dùng sức xoa nắn. Bình thường anh làm thế nào, bây giờ em hãy làm như thế đó."

Hồng Diệp dùng ánh mắt bất lực nhìn anh, nhưng anh chính là muốn nhìn cô say mê lại không thể phản kháng, đang tính sao lại có thể giúp cô?

"Nhanh chút!" Ngón tay của anh tiếp tục tại nơi đỏ sẫm cánh hoa của cô lay động, mật dịch thấm ướt lòng bàn tay của anh.

Mùi vị tình ái tràn ngập toàn bộ không gian. . . . .

Hồng Diệp bắt đầu đỡ, chỉ có thể tự vuốt ve ngực mình, bắt đầu ở trước mặt anh phóng túng, hi vọng có thể được anh vui vẻ.

Thật sự rất thẹn thùng!

“Anh bình thường xoa ngực em thế này sao? Mạnh hơn một chút!” Tư Đồ Tĩnh không im lặng chút nào ra sức chỉ đạo.

“A!” Hồng Diệp trong miệng thờ đốc, thân thể nhớ lại ngày thường lực đạo của anh, bắt đầu dùng sức chèn ép hai vú.

"Như vậy là được rồi." Tư Đồ Tĩnh dùng khăn khăn tiếng nói khen ngợi.

Anh phóng xuất ra phân thân đã sớm nóng cháy không chịu nổi, nhẹ nhàng đưa vào nơi mật đạo ẩm ướt đã lâu, thẳng lưng làm cho khe huyết rất nhanh bao bọc lấy chính mình.

A, thật sự rất thoải mái. . . . . Tư Đồ Tĩnh nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác vui sướng ở trong cơ thể cô gái nhỏ, anh thích cô như vậy hoàn toàn rộng mở tiếp nhận mình. . . . .

"A a. . . . ." Hai tay nắm chặt lấy bầu ngực, Hồng Diệp đã tìm được phương thức lấy lòng anh.

"Không phải chỉ có động tay, thân thể em cũng phải cử động theo!" Tư Đồ Tĩnh lại lần nữa chỉ đạo, nhẹ nhàng thúc giục cô vận vẹo hông đẹp, dụ dỗ mình.

“Vâng." Cô vừa vuốt ve ngực, còn tự di động hông đẹp, phát hiện cơ thể tự ma sát, cũng vì cô mang đến khoái cảm mất hồn, vì thế cô ấn eo nhanh hơn.

"Thoải mái kêu lớn tiếng một chút! Để cho anh biết em rất sung sướng đi." Tư Đồ Tĩnh dạy dỗ cô gái nhỏ đang giạng chân ở trên người anh trở thành một cô mèo hoang gọi cảm.

Hồng Diệp dường như bị chàng trai thúc ép quá, bắt đầu ở trên người anh quỳ rũ phong tình.

Cô thở gấp gấp, vừa nắn bộ ngực của mình, còn cao thấp di động thân thể, làm cho kiên định nam tính không ngừng ma sát với hoa hạc của cô, đôi mắt mê hồn bởi vì trong cơ thể không ngừng dâng trào ra khoái cảm mà chảy ra nước mắt. . . . .

"Tốt lắm, điên cuồng một chút! Lại dùng lực một chút! Chỉ cần nghĩ đến việc làm cho anh khoái hoạt là được rồi, trong suy nghĩ của em chỉ tồn tại một mình anh. . . . ." Tư Đồ Tĩnh trong không gian chật kín này cuối cùng nỉ non như thần chú, muốn trên người mình tiểu mèo hoang không ngừng vận vẹo thân thể mềm mại, sa vào ở trong bể dục tình ái, rốt cuộc không thể xoay người.

Cô gái nhỏ đang dặng chân trên người bạn trai không còn có ý thức được gì, chỉ có thể không ngừng lác lư thân hình, tận hưởng khoái cảm từ việc ái ân truyền đến, trong đầu trống rỗng, không thể nói lên lời nào.

“Em có yêu anh không?" Anh chỉ muốn biết chuyện này.

"Yêu! Em yêu anh cả đời." Hồng Diệp trong lòng ưng thuận đời này kiếp này nguyện lời thề.

"Nhớ kỹ lời em nói đêm nay, không cho phép quên." Khoé môi mỏng nam tính lộ vẻ vừa lòng cười nhẹ, rồi sau đó mới ở trong cơ thể cô bắn ra chất lỏng trắng đục. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Đào Hoa Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Hoan ái qua đi, Hồng Diệp cả người xụi lơ ở trong lòng người yêu.

Cô thở dài, quan sát biểu tình khuôn mặt anh, sau khi ăn no, vẫn còn có điều nghi ngờ.

“Em có thể nói cho anh biết, vừa rồi em đang phiền não điều gì vậy?" Sau khi nhìn chăm chú Tư Đồ Tĩnh, cô gái nhỏ mới thả lỏng tâm tư, lại nâng mắt tìm kiếm câu trả lời.

“Vâng. . . . ." Chần chờ một chút, Hồng Diệp mới chậm rãi mở miệng, "Từ nay về sau có chuyện gì, anh có thể nói cho em biết đầu tiên không?"

"Bạn gái đương nhiên là có quyền được ưu tiên!" Tư Đồ Tĩnh mặc dù chỉ đáp một lời, nhưng thông minh còn hỏi lại " Ví dụ như chuyện gì nào? Sẽ không phải là chuyện khi nào anh rời giường, trước khi ngủ thường làm gì, đều phải xin phép em sao? Như vậy em sẽ rất mệt nha!"

“Khi các bạn gái trước tới tìm. . . . . chuyện giữa anh và mấy cô gái đó. . . . ."

Không đợi Hồng Diệp nói xong, Tư Đồ Tĩnh đã chặn lời cô "Tiểu Diệp Tử, em nghe ai nói về chuyện trước kia của anh? Có nghi vấn thì hỏi trước với anh, chứ không nên để ở trong lòng. Như vậy sẽ không tốt cho sức khỏe đâu."

Hồng Diệp im lặng nhìn anh nhìn trần trối, đối với bạn trai thông minh nhanh nhẹn như vậy cô không phản bác được gì.

"Em nói xem ! Anh là bạn trai của em, có chuyện gì hẳn là phải nói cho anh biết đầu tiên." Khôn khéo như Tư Đồ Tĩnh, tuyệt đối truy cứu việc này tới cùng không buông tha cho cô.

"Không phải như vậy, em không có nghe mấy cô đó nói ?" Hồng Diệp tròn mắt, thật là một lời khó nói hết.

"Là ba mẹ em đối với việc chúng ta quen nhau có ý kiến?" Tư Đồ Tĩnh phán đoán nguyên nhân việc này, đã bắt đến ngọn nguồn tai họa .

Dùng tay che miệng lại, Hồng Diệp dùng trăm nặc thay lời đồng ý.

"Bên kia đã bắt đầu châm ngòi rồi ư?" Tư Đồ Tĩnh trên khoe miệng nhếch lên, đối với việc chuyện cũ bị truy ra cũng không cảm thấy quá giật mình. Nếu anh là cha mẹ của cô, chuyện sẽ chỉ sợ sẽ rất nhiều. . . . .

Chỉ sợ Lâm Nghi Trinh khi lật xem lịch sử tình trường của anh, thì miệng sẽ sùi cả bọt mép ?

Mà khi nhìn đến cô gái nhỏ trong lòng không có ý muốn quay về Nhật Bản, nguyên nhân chỉ có một: Cô không muốn trở về !

Xem ra, cô thương yêu anh rất thật lòng .

Tư Đồ Tĩnh yên lặng, trong lòng suy nghĩ nên làm cách nào để ứng phó với tình huống trước mắt. . . . .

"Không nên trách bà, mẹ chỉ là quá yêu em." Hồng Diệp lắc lắc cổ tay anh, cầu xin.

"Đồ ngốc!" Hôn nhẹ lên trán của cô, Tư Đồ Tĩnh đối với cô cam đoan, "Nếu có bạn gái cũ đến tìm, người đầu tiên anh nói chính là em."

"Anh thật tốt! Em rất yêu anh!" Nép chặt trong lồng ngực anh, Hồng Diệp nhẹ giọng nỉ non.

"Không nên khách khí. Anh mới phải cảm ơn em đã tin tưởng anh, còn mặt báo nữa chứ." Khoe môi của anh trên tóc cô di động, thoảng nghe mùi hương trên mái tóc của cô.

Cô gái nhỏ nhắm mắt lại, dựa sát khi hân trong ngực, lắng nghe tim đập của hân, trên má ửng hồng.

Cho tới bây giờ cô mới cảm thấy mình thật hạnh phúc. . . . . Ở thời khắc này, cô cảm giác mình đã quá thỏa mãn.

"Thực phiền mà!"

Chuông hết giờ học vang lên, Kỳ Trăn chạy đi đến phòng họp của hội học sinh, nhìn thấy hội trưởng hội học sinh đang ngồi ở bên trong, không khỏi mở miệng lớn tiếng than vãn.

Nói chuyện nhất định phải gấp rút đến như vậy sao?"Có ý gì đây?Có nhìn thấy tớ đang rất bận không?" Nhướn lông mày lên, Tư Đồ Tĩnh mỉm cười .

"Đúng rồi! Nhìn thấy cậu rất phiền." Kỳ Trăn thừa nhận, còn trực tiếp kéo ghế tới trước mặt anh, chính là cùng anh mặt đối mặt.

"Là thế này phải không? Cậu còn có ý tìm ghế dựa, ngồi vào trước mặt chê bai ? Tôi đã làm cái gì chọc người khác à, làm cho cậu không vui như vậy?" Lại nhướn lông mày, Tư Đồ Tĩnh nụ cười trên mặt không thay đổi, lấy Kỳ Trăn ra đùa .

"Vây, chúng ta gần đây có chuyện gì làm mọi người chú ý, cậu có biết không?" Kỳ Trăn một bàn tay chống cằm, nụ cười tươi, nhìn kĩ khuôn mặt tuần tú đến từng cm, hai người hơi thở tương thông, dường như có thể nghe thấy tiếng thở của nhau.

"Việc này sao. . . . ." Tư Đồ Tĩnh nháy mắt mấy cái, còn không kịp tự hỏi, từ bên ngoài đã truyền đến tiếng thét chói tai.

Chết tiệt! Cửa không đóng? !

Tư Đồ Tĩnh trừng mắt nhìn nữ sinh mới vào gây chuyện, nhìn thấy Kỳ Trăn không nhúc nhích, lại còn ung dung nhìn, không hề có vẻ áy náy .

Anh thoáng ngồi thẳng lên lưng dán trên lưng ghế dựa, tư thế có chút cứng ngắc, quay đầu hướng nữ sinh ngoài cửa mỉm cười.

Mà ở bên ngoài nữ sinh đang thét chói tai cũng nhìn anh mỉm cười, thậm chí còn có ánh sáng của đèn lóe lên. . . . . Ngồi đối diện Kỳ Trăn, hoài nghi mình thật ra là bị đặt trong hiện trường, người trước mặt là ngôi sao, à không phải là bạn học.

"Thảo luận cần phải im lặng, có thể giúp chúng tôi đóng cửa lại không?" Tư Đồ Tĩnh khuôn mặt căng thẳng.

Anh hoài nghi có phải Kỳ Trăn cùng anh có thâm cừu đại hận gì không, mới cố ý chọn bàn việc sau giờ học khiến cho nổi lên sóng to gió lớn như vậy . . . . . Cái bà này rốt cuộc là muốn sao lại đây?

“Vâng, vâng, hai người cứ tiếp tục thảo luận, chúng tôi sẽ ở bên ngoài thay hai người canh chừng.” Tiếp nhận trách nhiệm nặng nề nữ sinh nọ lập tức gật đầu, dùng mười hai vạn phần lấy lòng khẩu khí, cũng không đợi Tư Đồ Tĩnh nói gì, cánh cửa tức khắc đã bị đóng lại.

“Không phải như vậy. . . . .” Tư Đồ Tĩnh muốn giải thích cũng đã không kịp.

Đối mặt với cánh cửa, lần đầu tiên anh có cảm giác mình nói chuyện với tốc độ quá chậm, ôn hòa là sai lầm rất nghiêm trọng .

Ngoài cửa tiếng la hét ồn ào đã hạ xuống, hình như đã có ý nhỏ giọng lại nhưng vẫn khiến cho người ta bức mình.

Anh đã muốn phát điên, bất chấp ngày thường có khí chất tao nhã vương tử thế nào, trừng mắt nhìn Kỳ Trăn, “Chết tiệt! Hiện tại là sao lại như vậy?” Nếu Kỳ Trăn là nam sinh, anh khẳng định đã túm cổ áo của cô chửi mắng một trận.

Cô có hiểu hay không, muốn để người khác chú ý không cần phải làm như vậy!

“Cửa do cậu bảo họ đóng lại, đâu có chuyện gì liên quan tới tôi ?” Kỳ Trăn biểu tình thập phần vô tội.

“Tôi . . . . . Đáng chết!” Một tay đặt lên trán, Tư Đồ Tĩnh vạn phần ảo não, còn không muốn làm trận này thêm hỗn loạn, rốt cuộc phải làm sao đây.

Đám nữ sinh kia tại sao lại ở bên ngoài hét chói tai? Cảm giác dường như là họ đã mai phục tại nơi đó lâu rồi. . . . .

Mặc dù bên ngoài hành lang chưa từng cấm học sinh không được đi lại, nhưng hôm nay cho anh cảm giác. . . . . Chính là nghiêm chỉnh đến kỳ cục.

“Tĩnh lại đi! Dù sao tệ nhất cũng chỉ là như vậy, có cái gì đâu?” Vỗ vỗ bả vai anh, Kỳ Trăn an ủi bạn tốt .

Còn có xử Kỳ Trăn hay không cũng giống nhau!

“Cái gì gọi là tệ nhất chỉ là vậy thôi? Cậu đang nói cái gì?” Đã muốn đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán Tư Đồ Tĩnh không biết có thể kiềm chế đến khi nào, nhưng anh hy vọng có thể khống chế toàn cục, cho nên trừng mắt cô, muốn cô dùng lời nói vắn tắt nhất đem sự tình nói hết một lần.

Đừng làm loạn mà không trả lại cho anh sự trong sạch! Nếu không anh sẽ lập tức cùng cô chiến tranh ngay!

“Nghe nói chúng ta đang yêu?” Kỳ Trăn ngoài cười nhưng trong không cười, ném ra ảnh chụp đặt trước mặt Tư Đồ Tĩnh, muốn anh nhìn thấy rõ ràng.

Trở thành như vậy, cô đâu có lỗi gì đâu! Ai bảo Tư Đồ Tĩnh ngày thường muốn thử nghiệm hợp tác với mình, phá vỡ nội quy trường học, ở trên website bán đấu giá tung ra rất nhiều tấm ảnh chụp của hai người, lần này người chụp ảnh chính là đem sự việc ngày thường của họ làm cho người ta cảm giác tăng mạnh thành “Thăng cấp lên” thôi. Người này đã cầm máy chụp ảnh, mai phục phía sau bọn họ lâu rồi.

“Cái gì?” Anh cho rằng bất luận kẻ nào lan truyền chuyện xấu cũng sẽ không kinh ngạc, chỉ có trước mặt người này. . . . .

Tư Đồ Tĩnh cầm tấm ảnh chụp, nhìn thấy ảnh hai người được chụp rất gần, mặc dù không chụp ngay chính diện khuôn mặt anh, nhưng tóc và chiều cao làm cho người ta vừa thấy đã biết là anh rồi.

Anh một tay đặt trên lưng Kỳ Trăn, cùng cô gần sát nhau thân mật, Kỳ Trăn đang khoác tay lên trên vai anh, nửa người cơ hồ dán tại lồng ngực của anh, làm cho anh nhìn như đang đu cô. . . . . Kỳ xảo chụp rất tinh vi, làm cho ai nhìn qua cũng cho là họ đang hôn nhau.

Khéo nhất là hai người đều đang mặc quần áo thể thao, góc độ lại rất khớp, chỉ có thân hình được chia ra tính, rất giống quảng cáo đồng phục thể thao dành cho cặp đôi.

Tư Đồ Tĩnh trừng mắt nhìn tấm ảnh chụp, khuôn mặt tuần tú nổi gân lên. “Tôi nhớ được ngày đó cậu. . . . .” Ngày đó thân thể của cô nàng không thoải mái, anh mới dịu đi. . . . .

“Cậu có biết cũng vô dụng! Tôi cũng biết vậy mà.” Kỳ Trăn khoát tay, không cần anh nói tiếp.

Giáo viên không tin, các bạn học bên cạnh cũng không tin, chỉ hai người bọn họ tin tưởng vững chắc mình trong sạch, cũng chẳng để làm gì?

Nhìn Kỳ Trăn, Tư Đồ Tĩnh không nói gì thêm .

Hiện tại làm cho người ta có cảm giác dường như là bọn họ đang vụng trộm yêu đương, lại càng thêm hiểu lầm.

“Tấm ảnh này còn bị dán tại bảng thông báo của trường nữa, cho nên mọi người đều biết hết rồi, ai cũng cho là chúng ta là một cặp rất xứng đôi.” Cô biết Tư Đồ Tĩnh không thích nghe, cho nên cô lược bớt đi đem trọng điểm nói một lần.

“A ——” Tư Đồ Tĩnh oán thán một tiếng, ngồi phịch trên ghế làm việc, ừ ừ đến cái gì cũng không nói được.

Thật là tùy tiện! Thích làm truyền như nào liền cứ như thế đi.

Đi ra tới cửa, Kỳ Trăn ngoái lại nhìn phía sau, nghĩ đến một câu quan trọng nói ra “Trên cơ bản tất cả mọi người đều chúc phúc ! Trừ em gái Nhật Bản

kia. . . . . Nghe nói khóc đến sưng mắt lên."

Cô nói như vậy, còn không bị xử mới là chuyện lạ! Có thể trách người nào đây. Hắc hắc. . . . .

Tư Đồ Tĩnh ngồi ở trên ghế khuôn mặt tuấn tú hoàn toàn cứng đờ.

Giờ trò quỷ gì đó trời? ! Cái này gọi là "Đi đêm lắm có ngày gặp ma" sao? Khi anh đang loay hoay sút đầu mẻ trán, không rảnh cùng Hồng Diệp hện hò lại làm ra vụ này ! Anh rốt cuộc phải xử lý thế nào mới ổn thỏa đây?

Trên mặt bàn là giấy quyết định việc giải quyết ở bãi đỗ xe, trên tay anh là ảnh chụp cùng Kỳ Trăn rất thân mật . . . . .

Hai việc phiền phức đáng chết! Không thể đỡ được!

"Hồng Diệp, anh có việc muốn nói."

Chặn đường của Hồng Diệp đi, Tư Đồ Tĩnh không cho cô đi đến xe riêng nhà Tá Đàng, muốn cô đối mặt với mình, đem việc hiểu lầm nói rõ.

Trốn tránh không phải là biện pháp, cô lảng tránh anh đã một tuần, còn chưa đủ sao?

"Muốn nói cái gì? Em muốn về nhà." Hồng Diệp cúi đầu, không muốn nhìn thấy bạn trai.

Cô sợ chính mình cuối cùng, sẽ cùng anh nói ra lời chia tay. . . . .

Nhưng cô căn bản không hề muốn chia tay, chỉ là muốn giãn anh một thời gian, nhưng với tính cách mạnh mẽ như vậy của anh, nhất định sẽ không giữ lại, vậy bọn họ thật sự có thể sẽ chia tay mất.

Vì tránh cho mình làm ra quyết định sai lầm, cô quyết định khi tức giận chưa hết thì sẽ không cùng anh nói chuyện.

Thanh âm lãnh đạm như vậy, Tư Đồ Tĩnh cho tới bây giờ chưa từng nghe. "Em vẫn còn đang tức giận sao? Hãy nghe anh nói. . . ." Anh giữ chặt cổ tay cô, không cho cô đi.

"Em không có tức giận. . . ." Hồng Diệp gượng cười, thân nhiên giải thích "Em chỉ là muốn về nhà." Cô gần đây không có nói chuyện cùng anh, anh chỉ cần đề cô yên lặng một chút là được rồi.

Để cô im lặng tự đối với bản thân, có nên tự hỏi tình yêu của họ rốt cuộc có thể hay không tiếp tục duy trì . . . . . Bởi vì cô thật sự không muốn buông tay!

"Vậy được. Để anh đưa em về nhà." Nắm chặt cổ tay của cô, anh ép buộc đem cô kéo đến xe của mình, người lái xe nhà Tá Đàng nhận ra anh, cũng không hề đi ra ngăn cản.

"Em không cần anh đưa về! Nếu bị người khác hiểu lầm chuyện giữa anh cùng Kỳ Trăn, thì phải làm sao bây giờ?" Đã cố nén lại từ lâu những lời này..., vẫn là bất chợt từ trong miệng cô thốt ra.

"Anh cùng Kỳ Trăn? Không thể nào!" Tư Đồ Tĩnh không chịu buông tay.

"Em đâu có quản anh được hay không? Không có liên quan gì tới em." Hồng Diệp hất tay anh ra nhưng họ ở bên ngoài giảng co càng lâu, tỷ lệ bị nhìn thấy lại càng cao, cảm giác dường như có người đang chú ý đến hai người, Hồng Diệp toàn thân bắt đầu dụ lại.

Tuy rằng cuối thu sắc trời nhanh tối, nhưng đường tắt đến trường học vẫn còn có rất nhiều học sinh, bọn họ sau khi tan học nhìn thấy lại tung tin lên BBS, vậy thật là thảm đó.

"Tiểu Diệp Tử, theo anh đi !" Tư Đồ Tĩnh thấp giọng cầu xin.

Ở trong không khí lạnh lẽo, hai người giảng co nhau, anh biết Hồng Diệp đang băn khoăn sẽ bị mọi người chú ý mà thỏa hiệp, cho nên anh càng cầm chặt tay cô không chịu buông.

Ở trong tình huống khó xử, Hồng Diệp bị Tư Đồ Tĩnh kéo lên xe, nhanh chóng chạy nhanh khỏi bãi đỗ xe của trường.

Cô gái nhỏ lẳng lặng ngồi ở vị trí kế bên tài xế, gương mặt nhẵn nhụi, không cùng người kia nói chuyện.

Mà anh chàng mạnh mẽ đem người yêu kéo đến xe chính mình cũng không nói gì nữa, chỉ là im lặng lái xe, làm không gian thêm phần im ắng.

Em yêu người đó chứ không phải là yêu anh

Trong lòng cô mỗi một tác đều thuộc về một người khác

Cô thực hạnh phúc nhưng hạnh phúc lại rất tàn nhẫn

Đề cho anh vừa yêu vừa hận sâu sắc đến như vậy. . . . .

Bài hát " Anh yêu em"

Không hiểu sao, bên trong xe CD lại truyền đến bài hát này, không khí đang giãn nhau giữa hai người càng lên cao đỉnh điểm.

"Anh yêu người không phải là người yêu của mình, vậy người anh yêu là người nào?" Im lặng ngồi đó cô gái nhỏ đột nhiên nhẹ giọng lên tiếng.

"Đừng nói vậy ! Người yêu của anh hiện tại chỉ có mình em thôi!" Tư Đồ Tĩnh khuôn mặt tuần tú có chút bối rối. Sao lại lại thành như vậy? Không còn cái CD nào khác sao? Sao lại tại đây trong thời điểm mấu chốt lại truyền đến bài hát thất tình này? Ngày xưa, anh thường thích nửa đêm vừa lái xe vừa hát, chạy đến ven biển, lệ vương đầy mặt. . . . .

Khi đó, hát bài hát này anh rất thích, đã từng thề với chính mình không bao giờ có thể yêu ai nữa, cả đời phải một mình hát bài này, ai đó đã làm cho anh mất đi tình cảm lưu luyến. . . . .

Đã từng chỉ thuộc về một mình anh- một người có tên là Đỗ Như Hủy.

Cho nên, trong cả đĩa CD chỉ có bài hát này.

Nhưng chẳng bao lâu sau, anh căn bản đã quên chính mình từng đau đớn như vậy, từ sau khi quen với Tá Đẳng Hồng Diệp, cuộc sống của anh đã thay đổi, tâm tư của anh cũng đã khác xưa.

Anh tựa hồ đã lâu không nhớ lại việc Đỗ Như Hủy ở trong lòng anh làm cho anh đau đớn không nguôi. . . . .

Đương nhiên, anh cũng quên ngoài đĩa CD này ra rốt cuộc có còn đĩa nào khác hay không. Nhanh tay tắt đi, anh tìm nút stop, nhưng máy móc tựa hồ có vấn đề, không có biện pháp bấm dừng được.

Bên cạnh cô gái nhỏ ảo não nặng nề, không thể khống chế cảm xúc, nước mắt từ trong hốc mắt chảy xuống. . . . .

Mặc kệ bài hát có phải hay không chính là tâm tình của anh, anh đều chịu không nổi không khí này, tắt CD đi ngưng hẳn bài hát " Anh yêu em" .

Hôm nay anh muốn cùng Hồng Diệp nói rõ ràng về mối quan hệ với Kỳ Trăn, cả chuyện của Đỗ Như Hủy nữa, cũng chuẩn bị đem tư tưởng trong lòng thổ lộ ra. Nhưng đột nhiên bài hát phá đám " Anh yêu em", đã quấy rầy kế hoạch, làm cho tâm tình của anh chịu ảnh hưởng không ít.

Thuận tay rút ra tờ giấy ,anh đưa cho cô gái nhỏ bên cạnh .

Hồng Diệp tiếp nhận giấy , im lặng lau đi nước mắt trên gương mặt, nhận lời trấn an của anh, nhưng không hề muốn nói suy nghĩ của mình ra.

"Em thật sự rất ghét anh sao?" Tư Đồ Tĩnh thật mạnh thở dài, nước mắt của cô làm cho anh không thể nói ra những lời trong tim. . . . .

Anh bắt đầu có cảm giác mình đáng giận thật rồi!

Anh cho là mình có thể mang lại cho cô hạnh phúc, kết quả, anh cứ phải để cho cô rơi lệ. . . . . Anh cảm thấy rất có lỗi!

"Anh muốn nói cái gì?" Đang lau nước mắt Hồng Diệp nghe thấy người yêu đang thở dài, toàn thân bỗng phản ứng, nghiêng đầu sang chỗ khác, tránh nhìn thẳng vào anh.

Cô tại sao lại thấy anh thở dài? Hiện tại người bị hiểu lầm cùng Kỳ Trăn là anh mà ? Anh tại sao lại bày ra thái độ không thể chấp nhận được đối với cô ?

"Anh . . . ." Cảm thấy cô băn khoăn, Tư Đồ Tĩnh biết người yêu đang hiểu lầm ý của mình, lời xin lỗi nghẹn ở yết hầu, nói không nên lời.

"Em không muốn chia tay! Anh đừng nghĩ em sẽ chấp nhận chuyện này."Lời đang nghẹn ở yết hầu cứ như vậy thốt ra! Hồng Diệp đang phẫn nộ như một con sư tử con, đối với việc bạn trai im lặng với cô ra sức bảo vệ tình yêu của mình.

Tốt lắm! Anh cũng không muốn chia tay. Tư Đồ Tĩnh nhếch khóe môi mỉm cười, cũng không mở miệng.

Anh muốn biết cô rốt cuộc đang muốn làm cái gì. . . . .

"Anh đã hứa, nếu là xảy ra sự tình gì, nhất định người thứ nhất biết sẽ là em, kết quả không có. Anh cùng Kỳ Trăn thân mật như vậy, dựa vào gần như vậy. . . . . Xem ra tâm ảnh căn bản vượt qua khoảng cách mà lần trước chúng ta đã cùng ước định, anh hẳn là muốn nói gì đi chứ? Ngay cả xe cũng dùng của Kỳ Hi, Kỳ Hi ngược lại đi xe đạp . . . . . Hiện tại toàn bộ nữ sinh đều xác nhận anh cùng cô ta là một đôi. . . . ." Hồng Diệp tức giận đến mức muốn đòi mạng, nước mắt rung rung.

Ở thời đại này, chỉ cần có một tin tức, sẽ có tin thứ hai, thứ 3. . . . .Tấm ảnh hai người ôm nhau vô cùng thân thiết sau khi xuất hiện, trên BBS ngay lúc đó kèm theo việc Tư Đồ Tĩnh đem xe riêng của Kỳ Hi đi đến trường học .

Tuy rằng Kỳ Hi đã làm sáng tỏ rằng chính mình muốn tập thể dục, nên mới dùng xe đạp đi học, mới cho Kỳ Trăn mượn xe, nhưng vẫn là ngăn không được mọi người đối với việc "tình yêu của Tĩnh Trăn " thảo luận rôm rả.

Vì thế, bọn họ bị giáo viên gọi đến hỏi mấy lần, Tư Đồ Tĩnh cũng đưa ra căn cứ xác minh cùng giáo viên chủ nhiệm đó là do "Góc độ chụp" có vấn đề, ngày đó Kỳ Trăn bị bệnh, anh chỉ là "Giúp đỡ" cô, chứ không phải cùng cô hôn môi. Còn nhận lời về sau giảm bớt thời gian cùng Kỳ Trăn chơi bóng chung.

Giáo viên dựa theo căn cứ chính xác cùng việc Kỳ Hi, Kỳ Trăn giải thích thỏa đáng cũng không ngừng thảo luận, minh chứng của anh trong mắt mọi người, căn bản chính là giấu đầu hở đuôi.

Chính là thật sự có việc gì, mới có ý gây bất hòa, nếu như không có cảm tình đặc biệt, làm gì có chuyện "Góc độ chụp" có vấn đề? Như vậy đối với Kỳ Trăn thật sự là quá không công bình!

Một số nữ sinh là fan đội trưởng đội bóng rổ nữ ở trên BBS công khai phê bình Tư Đồ Tĩnh không phải đàn ông đích thực, rõ ràng thế nhưng không dám thừa nhận tình yêu, còn tìm Giáo viên, thầy hiệu trưởng che chở, phủ nhận quan hệ của bọn họ!

Fan của hội trưởng hội học sinh đương nhiên cũng công khai phản kích lại, nói Kỳ Trăn mới là cô gái giả dối, rõ ràng bên cạnh không có quan hệ âm muội gì, còn lôi kéo Tư Đồ Tĩnh đỡ đạn . . . . . Cô ta căn bản chính là chỉ thích con gái!

Tóm lại, trường học Thánh Tâm xôn xao vụ "Hư hư thực thực" hai người tình cảm lưu luyến, ở trên Internet ồn ào huyền ảo, không ai nhường ai, hai phe ủng hộ "Ông nói ông có lý, bà nói bà có lý", làm cho nước miếng tung bay, Hồng Diệp sâu trong đáy mắt, cũng thực đau lòng.

Cô ngay cả có được tấm ảnh chụp của anh cũng sau các nữ sinh kia nửa ngày, Kỳ Trăn lại có thể cùng sánh vai bên anh, hai người quang minh chính đại yêu đương thân mật . . . . . Trên Internet oanh oanh liệt liệt, trường học cũng không còn tìm hiểu bọn họ thật giả ra là sao nữa, thật là rất đáng giận!

"Em có biết tất cả đều là giả dối không. Anh cùng Kỳ Trăn chỉ là bạn tốt, không tin, em có thể lấy điện thoại của anh ra gọi cho cô ấy để hỏi rõ ràng." Tư Đồ Tĩnh đưa ra di động, muốn Hồng Diệp chính mình hỏi Kỳ Trăn.

Tiếp nhận điện thoại người yêu, Hồng Diệp chăm chú nhìn về mặt bắt đấm đĩ của anh. . . . .

"Em muốn xem qua tin nhắn thì sao?" So với việc nói chuyện với Kỳ Trăn, Hồng Diệp muốn có cơ hội tìm hiểu anh.

"Mời xem! Em có thể đọc tùy ý." Tư Đồ Tĩnh nhún vai. Nếu cô muốn như vậy, đối với tình yêu mới có cảm giác an toàn, anh sẽ khiến cho cô hoàn toàn tin tưởng.

"Em lúc nào cũng có thể xem?" Không nghĩ tới việc anh lại hào phóng như vậy, nguyên ý để cô tùy tiện dùng điện thoại của mình?

"Người yêu của anh chỉ có một mình em. Nếu anh làm cho em có cảm giác không an toàn, anh nên làm một chút gì đó, để cho em nguyên ý tin tưởng anh." Nét tươi cười của anh có chút chua xót.

Hồng Diệp ngồi ở vị trí kế bên tài xế, nghe lời ngon tiếng ngọt của bạn trai, nắm chặt tay lại, bắt đầu cẩn thận nhìn, nước mắt lại không tự giác chảy xuống. . . . .

"Đừng khóc! Anh thật sự không biết sẽ thành như vậy." Một tay ôm lấy cô gái nhỏ vào lòng, tiếng nói kèm theo áy náy.

"Ồ ô. . . . . Em rất khổ sở! Anh hại em rất khổ sở. . . . ." Hồng Diệp nép trong lòng ngực của anh, lên tiếng khóc lớn.

"Thực xin lỗi, anh cùng Kỳ Trăn đều phải xin lỗi em, bọn anh không phải cố ý. . . . ." Không phải cố ý bị chụp lén, không phải cố ý làm ra phong ba như vậy.

"Không cần!" Nước mắt giống như dòng suối phun trào, Hồng Diệp lớn tiếng thét chói tai "Không cần anh cùng cô ấy xin lỗi! Hai người không làm chuyện gì có lỗi với em, không cần xin lỗi! Anh là của em, em không thích nghe anh xin lỗi. . . . . Em chỉ muốn anh yêu em!"

Tâm hoảng ý loạn Hồng Diệp ở trong lòng bạn trai, giống như đứa trẻ không hiểu thế sự vừa khóc vừa náo loạn, chính là không cần anh cùng Kỳ Trăn phải làm gì cả.

Cô rất sợ, rất sợ hãi, sợ Kỳ Trăn thật sự muốn cướp đi anh. . . . .

Bởi vì không chỉ là ủng hộ "tình yêu của Tĩnh Trăn" người ta nói bọn họ rất xứng đôi, cô xem qua, thân hình hai người cao gầy, lại cùng nhiệt tình yêu thương, làm cho người ta cảm giác thật sự xứng đôi.

Giống anh em, lại vừa giống như người yêu. . . . . Cô vĩnh viễn không chịu nổi cảm giác "Anh em", bởi vì cô rất ích kỷ, thích so đo, chỉ hiểu được khi yêu một chàng trai, không được để anh có vương vấn khác. . . . .

Cô không thể mỉm cười nhìn anh cùng những cô gái khác thân mật. Cô sẽ không trở mặt, nhưng mà cô sẽ rất thống khổ, rất khổ sở. . . . .

"Thực xin lỗi! Đừng khóc. . . . . Anh nói xin lỗi là bởi vì chính anh đã làm em khóc, không phải là vì chuyện gì khác!" Tư Đồ Tĩnh đem cô gắt gao ôm ở trong lòng, đau lòng giải thích.

"Em sẽ ngừng khóc. . . . ." Hồng Diệp vội vàng đem nước mắt lau đi.

Tuy rằng chuyện anh cùng Kỳ Trăn làm trong cô lòng đau đớn, nhưng chỉ vì vậy mà muốn chia tay anh, kỳ thật không coi vào đâu được.

Anh nguyện ý dỗ dành cô, còn yêu cô, cô không cần phải khóc. Nên khóc chính là những cô gái mê mẩn thèm nhỏ dãi Tư Đồ Tĩnh, không thể ở bên anh, chứ không phải cô!

Nghĩ đến đây, cô lại cười.

“Đồ ngốc!” Nhìn đến cô một phút trước còn hai mắt đầm lệ, ngay sau đó lại nín khóc mỉm cười như cô gái nhỏ hàng ngày làm anh rất cảm động, hôn lên trán của cô .

Hai tay gát gao ôm anh, cô rất thích nhiệt độ cơ thể của anh. . . . .

“Anh mà lẳng nhăng, em làm sao mà vẫn yêu anh như vậy chứ?” Tiếng nói anh ả chứa vô số hối hận cùng tự trách.

"Mặc kệ ra sao, em đều yêu anh! Không được tự nói chính mình xấu xa đâu!" Gắt gao ôm ấp lấy anh, Hồng Diệp thét chói tai phản đối.

Chặt chẽ ôm lấy cô, trong mũi tràn ngập hương tóc cô, Tư Đồ Tĩnh cảm động đến nói không ra lời, chỉ có thể gát gao ôm cô, hưởng thụ thâm tình.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Đào Hoa Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Sau sự kiện hiểu lầm, được Tư Đồ Tĩnh giải thích, tình cảm của hai người càng thêm kiên định hơn.

Nhưng, kỳ thật cũng không quá là điều hiển nhiên.

Hai người ôm nhau càng chặt, Hồng Diệp trong lòng càng sợ hãi. Bởi vì nếu không phải có tấm ảnh kia xuất hiện, cô vĩnh viễn sẽ không nghĩ tới còn có người so với chính mình thích hợp hơn khi đứng ở bên cạnh Tư Đồ Tĩnh .

Kỳ Trăn khi đứng bên cạnh Tư Đồ Tĩnh, thoát nhìn họ rất thân thiết, thoải mái, khó trách nhiều người như vậy nói bọn họ xứng đôi.

Nếu không phải anh là người yêu của mình, cô cũng sẽ nói bọn họ rất xứng đôi. . . . .

Không được, anh chỉ thuộc về cô! Ôm chặt lấy Tư Đồ Tĩnh Hồng Diệp ở trong lòng tự nhủ như thế .

Chỉ cần anh không nói yêu người khác, cô đánh chết cũng không nhường đâu.

Cho nên cô gái nhỏ vì quá yêu Tư Đồ Tĩnh, tuy rằng trên mặt cười tươi rói, nhưng trong lòng thực u buồn, mấy ngày nay buổi tối đều không ngủ được.

Tư Đồ Tĩnh nhìn qua, thực vì cô mà đau lòng, lại sợ nói toạc ra, lại làm cô khó xử.

Bởi vì công việc của hội học sinh bận rộn, không thể bỏ qua, cho nên anh đành phải đề nghị " Trước tiên em có thể đến nhà chờ anh không. Người trong nhà cũng nhiều, thời gian chờ đợi có lẽ cũng ngắn thôi."

Trên thực tế, anh muốn đem Hồng Diệp đặt ở trong phạm vi gần để dễ coi chừng, không gây phiền toái. Hơn nữa người nhà cũng biết tình cảm giữa hai người, đối với cô mà nói sẽ có cảm giác an toàn hơn.

"Tốt như vậy sao?" Miệng tuy rằng có nghi hoặc, nhưng Hồng Diệp vẫn là mặt mày hớn hở.

Không quản được bước chân của mình, Hồng Diệp nhanh chóng về nhà cầm theo vài bộ quần áo thay sau khi tắm rửa cùng sách giáo khoa hôm sau cần đến, rồi bảo lái xe đem cô đến Nhà Tư Đồ .

Ôm theo trang bị đầy đủ túi xách này nọ, Hồng Diệp trong lòng tràn ngập sung sướng. Cô thật sự thật cao hứng về việc anh lại như vậy dỗ dành cô. . . . .
. Đường như đem cô trở thành một phần không thể thiếu trong nhà anh!

Tâm tư vốn đang rối loạn, nay bởi vì bạn trai dặn dò mà lặng lẽ an tĩnh lại. Cô thật sự có thể hạnh phúc đến như vậy sao?

Lái xe nhà Tá Đẳng nhìn thấy Hồng Diệp vào Nhà Tư Đồ rồi, mới đem xe chạy đi.

“Cậu rốt cuộc có ý gì?” Đi ngang qua phòng Tư Đồ Du thì cô nghe được bên trong đột nhiên có tiếng cãi nhau mà dừng bước lại.

"Câu tính tình khó có thể chấp nhận?" Cô nhận ra được cái giọng nhỏ nhẹ kia, là của An Tư Tiếp .

Là bạn thân nhất của Tư Đồ Du !

Mặc dù mọi người có chút không hiểu nổi, rõ ràng chính là hai người không cùng tuổi, làm sao có thể mỗi ngày đều ở trong phòng thân thiết với nhau?

"Câu không cần mỗi lần đều như vậy. . . . ." An Tư Tiếp chưa nói hết câu đã bị chặn lời.

Hồng Diệp theo khe cửa nhìn vào, nhìn thấy hai nam sinh đang ở trên giường quay cuồng, An Tư Tiếp rất nhanh bị đặt ở trên giường, không thể động đây.

"Câu im đi, để cho Lão Từ chuyên tâm một chút! Tổ mới là chàng trai của cậu! A Tĩnh mặc dù có thay đổi một trăm bạn gái, cũng không thể liếc mắt, nhìn qua một cái với cậu đâu!" Tư Đồ Du vừa nói, vừa hung hăng hôn môi của Tư.

Hồng Diệp bị bí mật làm chấn động, không thể nhúc nhích mà đứng yên ở ngoài cửa.

"Ai cần cậu lo!" An Tư Tiếp mạnh mẽ phản bác.

"Câu làm sao không để tôi trông nom" Tư Đồ Du giở trò, ở trên giường bộ dạng phóng túng cũng không hề thua kém Tư Đồ Tĩnh, ở ngoài cửa nhìn lên Hồng Diệp mặt đỏ bừng trước màn nóng bỏng này.

"Câu.. cái đồ khốn này. . . . ." An Tư Tiếp buồn bực mắng.

Mỗi lần đều bị hấn uy hiếp, thân thể bị coi thường, Tư Đồ Du vừa sờ đến, thất lưng An Tư Tiếp liền mềm nhũn, căn bản không thể phản kháng lại, còn phối hợp với sự háo sắc của hắn, bị dẫn dắt đến mức kích động kịch liệt . Hắn thật sự hận thấu chính mình!

"Quên anh tổ đi! Anh ấy sẽ không yêu cậu đâu . . . ." Tư Đồ Du giống như thôi miên, bên tai Tư Tiếp gieo rắc thần chú ái ân của hai người .

"Tổ đã sớm biết. . . . ." An Tư Tiếp phẫn hận . Hắn đã sớm biết mình tương tư vô dụng.

"Vậy thì cậu hãy ngoan ngoãn mở chân ra. . . . ."

Tránh ở ngoài cửa Hồng Diệp mơ hồ biết trong phòng sắp bùng nổ kịch liệt tình ái,cô lặng lẽ đóng cửa phòng lại, không cho cảnh xuân của bọn họ tiết ra ngoài.

Cô dồn dập cuống quýt chạy đi, chỉ sợ bị người ta phát hiện cô biết cái gì, hoặc thấy cái gì, cô sẽ cảm thấy áy náy. Bởi vì cô cũng không muốn biết điều thống khổ bí mật này, bất kể là đối với Tư Đồ Du hoặc An Tư Tiếp . . . . .

Đột nhiên, cô chợt hiểu hai người ở trường học luôn quấn quýt cùng nhau là có ẩn ý gì.

Ở mặt ngoài, bọn họ là bạn bè; trên thực tế, Tư Đồ Du luôn dõi theo An Tư Tiếp, không cho cậu ta thoát khỏi tay mình.

Thống khổ hơn là, bọn họ biết rõ đối phương có suy nghĩ gì, mà vẫn tiếp tục trên giường bày tỏ . . . . . Dùng thân thể trao đổi tình cảm lưu luyến đồng giới.

Cô biết thế giới này có rất nhiều sự việc, mà cô không thể lý giải .

Cách khác: khi người đồng tính làm tình, rốt cuộc là có cảm giác gì ? Cô không biết.

Cách khác: biết rõ người mình yêu không yêu mình, lại cứ dây dưa mãi, cố chấp không buông tay, là cảm xúc gì ? Cô chưa hề biết đến.

Có lẽ Tư Đồ Tĩnh cũng đang lừa cô, để cô cho là anh yêu mình. . . . . Cho nên cô vẫn cho tình yêu là hạnh phúc . . . . .

Mãi đến lúc đứng ở nơi này nhìn qua cánh cửa, cô mới mơ hồ biết thế giới này có rất nhiều bí mật, cũng có rất nhiều điều nói không nên lời chua xót, đều chỉ có người nào từng yêu mới biết được tư vị .

Mà cô, khổ tâm trong lòng khi đã lỡ nhìn thấy góc khuất đó, may mà người có tình thương tiếc, cho nên không đau thương, chỉ là một chút bất an, như thế mà thôi.

Cô thật là may mắn . Thật sự.

"Thật nhiều người thích anh. . . . . Thật đáng ghét. . . . ."

"Xuy! Thật sự là con thỏ ngọc mà." Nghe được người yêu đang ngủ thì thảo tự nói, Tư Đồ Tĩnh lắc đầu, mái đầu vùi sâu vào giữa hai chân cô, tập kích nơi đóa hoa ảm áp của cô .

Không có việc gì thì sẽ miên man suy nghĩ, làm nhiều vài lần, để cô mệt đến mức đau lưng, không thể đứng dậy mới thôi.

Tư Đồ Tĩnh vội tháo xuống caravat, đem cổ tay của cô trói lại, kéo cao tới trên đỉnh đầu, bắt cô ngồi trên ghế dựa.

Nằm trên ghế sa lon mê man Hồng Diệp không ngừng vận vẹo thân thể, nhưng hai chân bị đặt tới vai người yêu, nơi u ám hoa huyết rộng mở trước mắt anh.

Anh liếm láp cánh hoa đỏ sẫm, làm cho mật dịch không ngừng từ khe huyết chảy ra.

"Ồi, đừng như vậy. . . . . Rất nhột nha. . . . ."

"Muốn như vậy!" Ai bảo cô cứ miên man suy nghĩ! Đầu lưỡi của anh linh động liếm láp cánh hoa của cô, âm nhi tiếng rên rỉ kích tình, không có nửa điểm để ý đến phản kháng của cô, cùng hư không trong thân thể cô kích thích lên.

Hồng Diệp rốt cục đã mở mắt ra, nhìn đến sắc lang của mình .

"Sao anh lại đem em trở thành như vậy?" Cô muốn ngồi lên đẩy anh ra, mới phát hiện hai tay đang bị caravat trói chặt, bị đặt lên đỉnh đầu.

"Như vậy em mới không lộn xộn chứ!" Tư Đồ Tĩnh vô tội cười khế, nhanh chóng đứng dậy, vuốt ve phân thân của mình, tà ác xâm nhập, xác định hoa kính cũng đủ ướt át, liền đem bùng bùng phần chần dục vọng rất nhanh tiến sâu vào huyết đạo.

"A Tĩnh ——" cô toàn thân run rẩy, thông khổ và hưng phấn kêu to tên của anh .

"Yên tâm! Anh sẽ thỏa mãn em mà ."Anh ở bên tai cô hứa hẹn.

Đem chính mình tiến vào hoa huyết thấm ướt, hai bàn tay to của anh liền chế trụ bộ ngực đầy đặn của cô, theo dục vọng tiến sâu vào, tới tới lui lui, đem cô đến đỉnh điểm dục vọng cao nhất.

"Quá nhanh. . . . ." Bị trói hai tay không ngừng vì luật động của người yêu mà hưởng ứng theo, trên trán của cô đã lấm tấm mồ hôi rồi.

"Em thật chặt khít !" Tư Đồ Tĩnh thấp giọng tán thưởng. Nói xong, anh lại hướng bên trong tiến vào vài phần, găt gao bao vây, hấp thụ cảm giác sung sướng.

Bộ ngực bị anh nắm trong tay, sớm đã trở nên mẫn cảm hơn, sung lên, hai nhũ hoa cũng trở nên dựng đứng.

"A a. . . . ." Cô hét lên, rốt cuộc không còn biết mình nên dựa vào cái gì.

Nghe tiếng người yêu rên rỉ, Tư Đồ Tĩnh càng thêm cuồng loạn tiết tấu, một lần lại một lần xuyên qua thân thể tuyết trắng của cô.

Khi anh tập kích lần cuối cùng, ở bên trong cơ thể cô bắn ra chất lỏng nóng rực. . . . .

Hồng Diệp hứng lấy toàn bộ nhiệt tình của anh, đầu óc dần dần trống rỗng thân thể mệt mỏi, vô lực xụi lơ trên sofa, mặc anh thờ hỏn hển ở bên tai .

Một lát sau, tiếng thở mới dần dần bình ổn.

"Anh trở về lúc nào vậy ? Dừng tới phương pháp này với em nữa!" Cô vô lực mở mắt ra, miễn cưỡng liếc anh.

Tuy rằng thực sắc, bắt quá còn rất thoải mái . . . . . Hi hi.

"Đã sớm đã trở về rồi! Là do Tiểu Trư này ngủ rất say thôi." Khóe môi anh nở nụ cười thần nhiên, vô nhẹ xuống cái mông đẹp của cô, đem toàn thân sức nặng đều đặt ở trên người cô.

Hồng Diệp chân mày nhăn lại, " Anh thật nặng. . . . ." Cô nũng nịu oán giận.

"Rất nặng sao?" Anh trở mình, không để cho mình đè lên thân thể mảnh khảnh của cô, ngược lại để cô nằm lên trên người mình .

"Hiện tại thì không." Hồng Diệp nhẹ nhàng cười, đối với sự săn sóc của anh rất hài lòng.

"Nơi này sờ rất tốt nha . . . . . " Tư Đồ Tĩnh đặt bàn tay ở trên mông cô vuốt ve .

"Thật vậy không? Hình như em đang béo lên." Nép trong lòng bạn trai, Hồng Diệp buồn bã than thở.

"Có chuyện này sao? Để anh thử xem. . . . ." Tư Đồ Tĩnh sắc tâm nổi lên, bàn tay to xoa nắm trên mông cô, ý muốn triển khai ân ái.

"Ghét, anh sao lại háo sắc thế? Người ta nói thật mà." Cô không thuận theo vận vẹo thân thể mềm mại, muốn người yêu thật sự nghe cô nói chuyện, không được nghĩ đến" chuyện kia" nha.

"Anh cũng nói thật a! Ồ, nơi này thịt tương đối nhiều, mềm mại!" Anh xoa nắn cái mông tròn trịa của cô .

"Thật không đó! Hôm nay khi mặc váy, thiếu chút em kéo lên không được. . . . . Thường đến nhà anh ăn cơm, thật sự em trở nên béo rồi!" Hồng Diệp

gấp đến độ nước mắt tuôn ra . Đều là do Nhà Tư Đồ nấu bữa tối rất phong phú, thường lại đây ăn, cô đã bị nuôi cho béo .

"Hoàn hảo mà. Có chuyện nghiêm trọng vậy sao?"

Đỗ Như Hủy đứng ở ngoài cửa, muốn đem hoa quả gọt sẵn đưa vào thư phòng, nghe thấy hai người nói chuyện rất đúng lúc, khóe miệng mỉm cười ẩn ý.

Kế hoạch của cô quả nhiên có hiệu quả rồi!

Vì cô bé Nhật Bản thường đến đây, chẳng những cô có thể thường xuyên nhìn thấy Tư Đồ Tĩnh, cũng có thể lợi dụng tài nghệ nấu ăn khéo léo của cô đem cô gái Nhật Bản vỗ béo, con gái béo sẽ trông có vẻ già. . . . . Trông có vẻ già chính là biến dạng! Ngay Tư Đồ Tĩnh chơi chán cũng không còn xa.

Dựa theo việc trước đây Tư Đồ Tĩnh thay đổi bạn gái nhanh chóng, cô nàng Nhật Bản không bao lâu sẽ bị bỏ rơi thôi.

Ha! Thật sự là kế hoạch hoàn hảo mà.

"Khó trách anh lại muốn ôm em như vậy, cảm thấy em càng ngày càng tròn trịa. Thì ra là như vậy!" Anh bưng tỉnh đại ngộ.

"Không được nói giỡn ! Người ta nói thật. . . . ." Cô nức nở phản đối, nhưng nói còn chưa dứt lời, cái miệng nhỏ nhắn đã bị ngăn chặn.

Cô gái nhỏ của anh thật sự rất đáng yêu, làm cho anh nhìn không được muốn trêu chọc . . . . .

Ở trên cửa xao động một tiếng đã mở ra làm Đỗ Như Hủy trùng hợp nhìn đến cảnh hai người cơ hồ toàn thân trần trụi ở trên sofa, cuốn lấy nhau.

Cô ta nhanh chóng biến sắc, sắc mặt có bao nhiêu khó coi còn có nhiều khó coi hơn.

"A!" Đột nhiên xuất hiện Đỗ Như Hủy đã giật mình, Hồng Diệp thân mình cũng nép sau lưng bạn trai, đáng điệu lúng túng đáng yêu.

"Chị dâu?" Tư Đồ Tĩnh khách khí kêu một tiếng.

"Chị chỉ là đưa hoa quả vào." Không chế không nổi cảm xúc, Đỗ Như Hủy cầm trong tay đĩa trái cây để xuống bàn sách rồi xoay người rời đi, khi đóng cửa còn đặc biệt dùng sức!

"Chị ấy dường như đang tức giận. . . . ." Hồng Diệp lặng lẽ ở bên tai anh kể ra.

"Ai cần bận tâm làm gì !" Tư Đồ Tĩnh nhún vai.

Nghe được người yêu trấn an, Hồng Diệp khóe miệng nhìn không được lại cười, cả người nép trong ngực của, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

Sáng sớm, Hồng Diệp mặc xong đồng phục, lặng lẽ đi xuống dưới lầu, muốn ra sân ngoài Nhà Tư Đồ đi tản bộ thì một thanh âm lãnh đạm sau lưng cô vang lên.

"Đừng tưởng rằng A Tĩnh chỉ yêu một người!" Nghe được tiếng bước chân, Đỗ Như Hủy cũng theo tới .

Muốn đuổi cô gái đáng ghét này đi, xem ra chỉ có thể dựa vào chính mình ra tay.

"Em biết anh ấy từng có rất nhiều bạn gái." Hồng Diệp ngẩng người phụ nữ từ trước đến nay đối với cô luôn có ý đối địch một cái, thoải mái mở miệng.

"Đều duy trì không đến ba tháng." Đỗ Như Hủy mặc kệ yếu thế, lại lần nữa đưa ra quá khứ của anh.

"Chúng tôi sẽ vượt qua ba tháng, anh ấy đối với tôi tốt lắm." Không biết Đỗ Như Hủy có ý gì Hồng Diệp vô tư khoe ra.

Trong mắt hiện lên một tia ghen tỵ, Đỗ Như Hủy tuyên bố: "Tôi cùng cậu ấy yêu nhau trong hai năm, tôi là mối tình đầu của anh, cũng là người anh ấy yêu nhất, tất cả các cô gái khác đều không thể thay thế được vị trí của tôi."

Đỗ Như Hủy tuyên bố, làm cho Hồng Diệp choáng váng.

Cô trầm mặc một hồi lâu mới chậm rãi mở miệng, "Điều này sao có thể? Chị là chị dâu mà! Anh ấy làm sao có thể . . . . ."

"Tôi trước khi cùng A Hồng kết hôn, đã từng yêu A Tĩnh ." Khóe môi đỏ mọng, Đỗ Như Hủy hào phóng thừa nhận.

Thì ra là thế, khó trách ánh mắt của cô từ trước đến nay đầy ác ý.

Chẳng lẽ. . . . . Cô ta còn xem A Tĩnh như là người yêu của mình? !

"Nhưng chị hiện tại đã kết hôn, anh ấy cũng quen tôi rồi!" Hồng Diệp chặt chẽ nhìn người phụ nữ trước mặt, cũng không bị chuyện công khai của cô ta dọa chạy mất.

"Hai người quen rồi, sẽ có lúc chia tay." Đỗ Như Hủy nhanh chóng đánh trả.

"Vậy thì chờ chúng tôi chia tay nói sau! Hiện tại, bạn gái của anh ấy là tôi!" Hồng Diệp trừng mắt nhìn tình địch, khẩu khí kiên định, tuyệt không thả lỏng.

"Hừ, anh ấy chơi chán sẽ bỏ cô nhanh thôi!" Bị buộc đến không còn lời nào để nói, Đỗ Như Hủy bỏ lại nguyên rửa, xoay người rời đi.

Hồng Diệp đứng ở tại chỗ, yên lặng chăm chú nhìn theo bóng lưng tình địch.

Cô sẽ không khóc, cũng sẽ không cùng cô ta yếu thế. Mặc kệ ai nói gì, bọn họ sẽ không chia tay đâu..., cô cũng sẽ không buông Tư Đồ Tĩnh ra, tuyệt đối sẽ không. . . . .

"Minh không phải tạo ra nghiệp chướng nữa rồi chứ?"

Nhìn trên Internet tấm ảnh chính mình cùng nữ sinh khác, phía sau còn phụ họa một đồng binh loạn, đầu Tư Đồ Tĩnh như sắp nổ bung.

Anh không biết tại sao học sinh trong trường học lại rảnh rỗi đến như vậy, còn có thời gian làm những việc này. Ở trên máy tính, thay đổi sự thật, hẳn là cũng rất tốn thời gian đó? Không dành thời gian học bài, bày ra âm mưu, nói bừa chuyện xưa, có thể bớt rảnh rỗi sinh nông nổi không vậy?

Đều do lúc trước anh vì muốn kiếm kinh phí, bán ra nhiều ảnh chụp ra ngoài, hơn nữa những bức chụp lên . . . . . Tình sử bọn họ bị thêu dệt oanh oanh liệt liệt, đã dài đến một trăm lẻ tám chương, vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại.

Xem ra việc giáo viên chủ nhiệm tìm anh đến giải thích thời gian cũng không xa. . . . . Ayyy!

"Cậu có biết là tốt rồi." Ngải Kim quái thanh quái khí nhìn tên bạn trai của bạn mình chuyên làm chuyện xấu liếc mắt một cái, "Ai bảo không chịu giới thiệu bạn gái mới, để cho hai đứa mình khỏi phải thanh minh. . . . . Hai người chúng ta thật sự có cùng một chỗ sao? Nếu có, bị như vậy tôi cũng không sao cả. . . . ."

Nghe đi, dối rồi đây!

"Khiến cho toàn bộ cán bộ hội học sinh đều giống như hậu cung của cậu á!" Đầu cũng có chút đau, bởi vì nghe lời trách móc mang thù hận, đối với tin đồn này anh rất không vui vẻ.

"Đúng đó! Hội học sinh các cậu đúng là loạn đó." Ngải Kim dùng giọng nói nhượng bộ, thấp giọng trêu chọc.

Tư Đồ Tĩnh vì tự thân sơ sẩy mà khiến cho phong ba nên cảm thấy áy náy, nhưng mấy lời của người phụ trách cứ luân phiên trách cứ rót vào trong tai, thật đúng là vô vị.

"Tiểu . . . . ." Ưông Đại Văn trừng mắt nhìn người đang nói mà liếc mắt một cái.

"Các cậu nói cũng bằng thừa, cũng không còn do bản thân hư hỏng sao? Tớ bị đồn cùng A Trần lục đục với nhau, giành trai nữa chứ!" Vệ Mỹ Trần nức nở nhìn đến lời bộc bạch trong hình ảnh, cũng vừa bực mình vừa buồn cười. Dễ dàng biết là học sinh ác ý thêu dệt ra chuyện không hề có.

"Dạ dạ dạ, đều là lỗi của tớ! Tớ thực xin lỗi các vị tiểu thư. Xin cho tiểu nhân vì các vị tiểu thư pha ấm trà. . . . ." Tư Đồ Tĩnh chỉ kém không có quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, làm ơn mọi người không cần phải cảm thương mang cơn đánh người anh.

"Không cần, để cho cậu pha trà, thanh danh của tớ cũng mất." Vệ Mỹ Trần khoát tay, quyết định cách xa khỏi Tư Đồ Tĩnh một chút, không cho anh xum xoe.

"Đúng vậy đó, trà đưa tớ là tốt rồi, tự chúng tớ pha." Ngải Kim biết Tư Đồ Tĩnh có trà ngon, nên tự lấy ra, nhưng không cho anh phục vụ.

Lại để cho anh động thủ, các cô có nhảy đến sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

"Ayy!" Tư Đồ Tĩnh đưa lên hộp trà, biểu tình thực ai oán.

Nằm mơ cũng không nghĩ đến từ trước đến nay giá trị con người cao ngạo như mình lại bị đám nữ sinh kia ngăn ngại đến một lời hay cũng không có, còn bị trở thành ôn dịch. . . . . Thật sự rất đả thương.

Đang lúc Tư Đồ Tĩnh vì bị mọi người ghét bỏ mà tâm tình chịu ảnh hưởng thì đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

"Mời vào." Ngồi ở cạnh cửa Ưông Đại Văn tới mở cửa.

"Hội trưởng, giáo viên chủ nhiệm tìm anh." Một nữ sinh đáng yêu lớp mười, xấu hổ e sợ chạy vào báo cáo.

"Tốt, đã biết." Cho dù trong lòng đang sôi sục, Tư Đồ Tĩnh vẫn như trước duy trì nụ cười.

Nữ sinh lớp mười không biết phát sinh chuyện gì, nhìn thấy hội trưởng đại nhân tươi cười, cô gái hoài xuân e lệ biểu tình nhanh chóng rời đi.

Hội trưởng đối với cô ta nở nụ cười, thật sự rất vui về nha! Cô ta khoái hoạt rời đi khỏi phòng họp hội học sinh.

Tư Đồ Tĩnh trừng mắt nhìn trang web có các tấm ảnh chụp, sắc mặt rất khó coi. Loại này vừa thấy cũng biết là ảnh đã qua sửa chữa, muốn tìm ảnh thảo luận cái gì? Giáo viên chủ nhiệm cũng ăn no rảnh rồi, thời gian nhiều lắm sao?

"Hội trưởng đại nhân, mau đi đi! Chủ nhiệm anh đang chờ a!" Vệ Mỹ Trần một tay chống cằm, lạnh lạnh nhắc nhở.

"Chắc chắn. . . . . Tôi nghĩ chủ nhiệm nếu tìm hội trưởng gây phiền toái, hội học sinh chắc sẽ phải có trách nhiệm phối hợp với chuyện ảnh chụp ." Ngải Kim theo các nữ sinh kia thêu dệt chuyện xua Logic, hợp lý suy đoán.

Bởi vì bà cô hồ Thái Thường tìm vương tử, xem ra ở trong đáy mắt, chính là thâm mến. Một trăm lẻ tám chương còn tiếp, đại khái sẽ đến tại cái bà hồ cái thâm mến vương tử .

Tư Đồ Tĩnh vốn muốn bước ra khỏi cửa phòng họp, lại nghe Ngải Kim lên tiếng khiêu khích, anh chợt dừng bước lại, xoay người cảnh cáo, "Ngải Kim !"

"Được được được, tởm miệng!" Biết hội trưởng đại nhân tâm tình không tốt, cô có chùng có mực.

Soái ca, trăm ngàn lần đừng giận mà!

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Đào Hoa Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Cuộc sống tại trường học có rất nhiều hoạt động sôi nổi .

Qua Halloween, học sinh chờ mong vũ hội đêm Giáng Sinh, qua năm thi đến đại hội thể dục thể thao toàn trường Thánh Tâm. Không khí trong trường cũng như tại hội chợ vô cùng náo nhiệt.

Việc học vất vả làm mọi người lãng quên đi chuyện xấu, đại đa số học sinh đều rất mau quên đi tin đồn.

Đương nhiên, nhân vật chính thì lại ngoại lệ.

Tư Đồ Tĩnh ngồi trong phòng bảo vệ, vừa cùng nhân viên bảo vệ của trường cam kết, vừa quan sát đám học sinh, bên ngoài còn có người phụ trách ghi lại việc các học sinh không tuân theo quy định đem về cho giáo viên xử lý.

"Kỳ lạ ha, chuyện của bãi đỗ xe rốt cuộc có tiếp tục làm không nhỉ? Sao mới một nửa, thì công nhân đã bãi công?" Vài người học sinh ngồi trong phòng bảo vệ, nhìn đến công trình đã bị ngưng trệ, có vẻ nghi ngờ.

"Nghe nói muốn làm tổng đại tu sửa, cho nên mới kéo dài lâu như vậy. . . . ."

"Ai biết giờ trò quý gì? Trường học không có tiền sao?" Ngồi trong phòng bảo vệ đọc sách Tư Đồ Tĩnh liếc mắt một cái, có ai đó đề cao âm cuối, ám chỉ quý công tử nên quyền chút tiền.

"Haizz. . . . ." Nghe được việc thảo luận, Tư Đồ Tĩnh đang cầm sách vở đột nhiên nở nụ cười.

Không thể sử dụng bãi đỗ xe, anh đem một số người tâm huyết đi điều tra chuyện của bãi đỗ xe cải biến tổng hợp lại đại tu trong bao lâu mới xong công trình, mới biết đến việc giáo viên chủ nhiệm tư thông với nhà máy vật liệu, nuốt riêng khoản tiền công . Anh đem căn cứ chính xác chuyển tới ban giám đốc, để bọn họ cùng nhân viên nhà trường quyết định nên xử lý sao lại.

Rồi sau đó, anh nghe nói giáo viên chủ nhiệm muốn ra nước ngoài xin sở giáo dục xem xét học bổng, học kỳ sau bà sẽ không dạy nữa.

Cái chuyện tham ô này, đội giải quyết xong, hết thầy lại lần nữa kích động. . . . .

Cho nên, gần đây mặc dù tin đồn tại trường Thánh Tâm vẫn còn náo loạn rùng rợn, giáo viên chủ nhiệm lại phớt lờ, trừ bỏ những khi bàn bạc, không hề ra tay quản lý.

Bị chuyện xấu gây phiền phức, cũng bởi vậy mà có không gian riêng, nhanh chóng giải quyết triệt để việc bán đấu giá ảnh trên Website, mặc dù không thể bỏ hết những lời đồn đãi như lửa rừng lan tràn, bất quá cũng đành để các học sinh mang theo laptop để giải trí.

Cuộc sống tại trường học gần như bình thường lại rồi. . . . .

Anh giương mắt nhìn sắc trời thanh tịch lãnh đạm, phía ngoài cửa trường có một đám lá cây khô, cảnh sắc vô cùng âm đạm.

Mùa đông đi qua, mùa xuân sẽ đến sao ?

Hồng Diệp ngậm nga bài hát, trên người chỉ mặc nội y, mềm mại thân hình cứ lay động, đứng trước gương thay đổi âu phục.

Giường của cô đang bày bừa một đống quần áo lộn xộn, còn chưa xác định lát nữa mặc gì, nhưng tủ quần áo quần áo cơ hồ cũng bị cô tổng hết ra ngoài rồi.

"Tiểu thư, xe của Nhà Tư Đồ đang ở bên ngoài chờ !" Lưu Mâu Châu trong mắt kèm theo khinh bỉ, bởi vì đạo đức nghề nghiệp mà ra tiếng nhắc nhở, muốn cô chú ý thời gian.

"Biết rồi! Tôi xuống ngay." Nhẹ nhàng đáp, biểu hiện cô đang rất vui.

Hồng Diệp không để ý tới vẻ mặt y như bà nội mình của nữ quản gia, rất nhanh thay đổi y phục, chỉ cần nghĩ đến người yêu đã cảm thấy nỷ mẫn hạnh phúc, nếu anh khen ngợi cô xinh đẹp, cô có thể mừng rỡ đến mức muốn bay lên trời.

Ha ha! Hẹn hò, hẹn hò nha!

Cô cùng anh quen nhau lâu như vậy, lần đầu tiên ở bên ngoài hẹn hò, anh còn lái xe tới đón cô, đủ chính thức chứ? Cho nên anh nhất định phải thấy mình thật xinh xắn, để cho anh cảm thấy dụng tâm của anh không hề lãng phí.

Áo khoác đen lửng, cùng màu với quần, màu xám, nơ bướm cái áo, lại phối hợp đôi vớ đen trắng, cô cho rằng vừa thanh lịch, vừa tao nhã tương xứng với bạn trai, còn có ai dám nói bọn họ không xứng? Ha ha ha ha. . . . .

Phải ra khỏi cửa hù chết người yêu của cô nha!

Ai thèm đề ý đến, kẻ kia ghét bỏ thân phận Nhật tịch của cô- Nữ quản gia kia. Hay cùng cô tỏ thái độ phớt lờ ánh mắt, ghét bỏ cô sao, chỉ vì huyết thống không thuần khiết. . . . .

Nữ quái hay dong dài này, đều không thể quấy nhiễu cuộc sống vui vẻ và tràn trề quyết tâm của cô.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, thời gian nghỉ đông nhanh đến .

Trên đường người qua lại rất ít, rất nhiều học sinh đang chuẩn bị bài thi cuối kỳ .

Nhưng đối với thành tích tốt đẹp, tư chất thông minh lại được nuôi dưỡng tốt mà nói, như vậy mới dễ đi hẹn hò, có thể quang minh chính đại đi ngoài đường, cũng sẽ không có dư thừa ánh mắt quấy rầy. Cho nên Tư Đồ Tĩnh cùng Hồng Diệp liền như bình thường việc các đôi yêu nhau hay làm nhất, nhưng bọn họ còn chưa từng thử qua chuyện hẹn hò

Ăn cơm, đi dạo phố, xem phim, ngồi trên tòa nhà cao chọc trời .

Các điều này rất nhiều người đều đã làm, nhưng thân là hội trưởng hội học sinh luôn được mọi người chú ý, Tư Đồ Tĩnh chưa từng cùng bạn gái làm việc này.

Ít đến nơi công cộng, sẽ giảm bớt việc đụng độ các học sinh trong trường, tỷ lệ bị bại lộ việc hai người quen tự nhiên sẽ rất ít.

Với anh mà nói, đây là điều đương nhiên; nhưng đối với cô gái bên cạnh mà nói, như vậy việc yêu nhau mà nói thật sự là nhàm chán tới cực điểm.

Dĩ vãng, tình cảm lưu luyến luôn ở trên giường, khuyết thiếu tâm linh câu thông, anh cũng không thật sự quan tâm đến, cho nên thời gian trôi đi đặc biệt mau.

Tâm linh tương giao anh thấy không cần thiết, luôn bủi môi, nói cho đối phương biết, "Phải đi thi đi đi."

Anh không hề đặt đàn bà vào trong đáy mắt, lại lạnh lùng tuyệt tình như vậy; nhưng anh vẫn chưa bao giờ có cảm giác mình đã phạm sai lầm.

Bây giờ suy nghĩ lại một chút, có thể anh đã thật sự rất ích kỷ, cũng không hề quan tâm nhiều, rất thờ ơ? Khó trách những cô gái kia không một chút nguyện ý lưu lại, suy nghĩ về lâu dài, họ tự lựa chọn cách rời đi.

Cho nên anh có thể nào trách cứ ông trời đã cho anh quá mức lãnh đạm trong việc thổ lộ tình yêu ?

Khi ở cùng Hồng Diệp, anh bị cô đơn thuần cùng kiên trì mà dần thay đổi. . . . . Anh trở nên không chỉ nghĩ cho mình, mà cẩn thận hơn, luôn nghĩ đến mọi khả năng tạo không gian ấm áp, hoàn thành giấc mộng tình yêu lãng mạn của cô. . . . .

Ít nhất, bọn họ bây giờ có thể như những đôi lứa bình thường hẹn hò, hai người ở chung đa số luôn ở trên giường, trên xe hay trong không gian riêng.

Anh nghĩ đến việc cô luôn hy sinh vì mình, giữa lòng mây bị lấy ưu sầu.

Mỗi ngày, đối mặt tin đồn trong trường học cùng công việc của hội học sinh, anh bận đến tối mịt tối mịt không hề để ý tới bên cạnh xem ra khuôn mặt nhỏ nhắn không hề vui vẻ gì, trong lòng anh cảm thấy áy náy cùng đau lòng.

Đã từng, cô đã từng rất vui vẻ hồn nhiên ! Anh còn nhớ rõ trước khi yêu mình khuôn mặt nhỏ nhắn của cô rất vui tươi lạc quan. . . . .

Hỏi cô vì sao, cô lại không giống như lúc đầu luôn thẳng thắn, cô luôn nói không có gì.

Đối với việc tiểu giai nhân đem tâm sự để ở trong lòng, lòng anh thực sâu lo, mới chờ cô đi ra ngoài, muốn cô tươi cười nhiều hơn và mất đi vẻ u sầu giữa đôi lông mày .

"Còn muốn đi nơi nào?" Đứng ở đầu đường, bên cạnh cô bạn gái bất động, anh đột nhiên cũng mất đi phương hướng.

Hồng Diệp không nói chuyện, thất thần đứng ở trước quầy kem, không nhúc nhích.

Cô đột nhiên nhớ tới một việc!

Ngày hôm qua, cô đã đồng ý với mẹ kỳ nghỉ đông sẽ quay về Nhật Bản một chuyến, để cha mẹ cùng người thân trông cô, nếu không bà nội sẽ xử lý mọi việc ở Đài Loan, không trở về nhà cô lại càng khó xử hơn .

Nhưng cô lại luyến tiếc rời đi khỏi chàng trai bên cạnh. . . . .

"Em đang có ý nghĩ gì vậy." Ở bên cạnh cô Tư Đồ Tĩnh nói nhỏ, tiếng nói trầm thấp tao nhã phảng phất lay động cô khỏi trầm tư.

Hồng Diệp ngẩng đầu, nhìn người yêu âu yếm, nở nụ cười. " Em đang suy nghĩ là nên ăn một cây, hay là hai cây. . . . ." Vươn ngón tay ra, cô chỉ vào hàng kem trước mặt.

"Vậy thì rất đơn giản." Tư Đồ Tĩnh không trách, nhanh chóng trả lời.

Mua hai cây, lại là hai loại khác nhau, mặc kệ cô ăn hết hay không, anh cũng sẽ giúp cô giải quyết cây kem còn lại, không cần lo lắng.

Hai người ngồi trên ghế, chia sẻ hương vị tuyệt diệu của kem.

"Còn muốn đi nơi nào?" Nhìn cô gái nhỏ liếm xong một cục kem cuối cùng, anh cầm lấy khăn giấy thay cô lau miệng, đáy mắt tràn ngập sùng nịch.

"Đương nhiên là xem phim . Chúng ta không phải theo như kế hoạch, hôm nay muốn đi sớm xem sao!" Hồng Diệp cười thật ngọt ngào, tham lam nhìn anh, coi như muốn đem anh thu hết vào đáy mắt. Cô gât gao ôm chặt cánh tay bạn trai, chạm đến bàn tay to ấm áp của anh.

Cô quyết định! Cô phải đi sớm về sớm, không kinh động tới người yêu, tham dự lễ hội của nhà Tá Đẳng, sẽ sớm quay về . Dù sao chỉ cần bà nội gặp cô là được. . . . .

Hiện tại cô cùng A Tĩnh cảm tình khăng khít, muốn cô buông tay anh về Nhật Bản qua kỳ nghỉ đông? Đó là việc không có khả năng, đừng ngốc thế.

Không chỉ có hôm nay, ngày mai, cô đều phải cùng anh ở cạnh nhau, mỗi ngày đều phải hạnh phúc như vậy mới được!

Gió lạnh tràn về, nhiệt độ là -56 độ C, không khí lạnh như băng.

Niên khóa Đài Loan cũng mau qua, việc trong toàn bộ kỳ nghỉ đông đều do cán bộ hội học sinh phụ trách, cơ hồ đều là nơi nơi rảnh rỗi, mấy nữ sinh hẹn nhau, lại phiên tới Kỳ Trấn, các cô toàn bộ ăn mặc xinh đẹp, đứng ở ngoài cửa Nhà Tư Đồ mãnh liệt ấn chuông .

"Tìm ai ạ?" Bộ đàm truyền ra tiếng hỏi lạnh như băng .

"Chúng tôi tìm A Tĩnh!" Kỳ Trấn thay mọi người lên tiếng, quyết định đem chuyện tin đồn giải quyết, để cô còn chuẩn bị đón lễ tình nhân.

Cũng không thể để cho mình anh thoải mái, toàn bộ kỳ nghỉ đông đều ở nhà bồi người yêu của mình. Trên đời này nào có chuyện tốt như vậy !

Ở trường học, lại lộ ra ảnh chụp của anh, việc anh tung ảnh để kiếm kinh phí cho hội học sinh, ở trên Internet nhiều người bị đồn đãi cùng anh kết giao rất thân, kết quả không ít người bị gọi thay phiên đến phòng giáo viên nói chuyện. . . . .

Mấy ngày nữa đi học, nhất định phải để anh bồi thường các cô mới được!

Nếu Tá Đẳng Hồng Diệp bộc phát tính tiểu thư, xin mời cô ta cũng cùng nhau chơi đùa. Dù sao với các cô lễ tình nhân cũng chưa đến, chuyện xấu anh phải bồi thường các cô thỏa đáng .

Vài người hạ quyết tâm trước hết gọi điện thoại đến, rồi đi đến Nhà Tư Đồ, không để anh chuồn mất.

"Sao thế, lẽ tình nhân không đi chơi?" Giọng Tư Đồ Tĩnh nhẹ nhàng từ phía sau các cô truyền ra.

Bạch vương tử tao nhã xoay người đi xuống lầu, kéo cao cổ áo lông, tùy ý mặc quần bò, quả nhiên làm cho người ta há hốc mồm trước sự cao quý của anh.

"Đến tìm anh có chuyện!" Bốn nữ sinh cùng nói, vừa uống trà người hầu vừa dâng, vừa cắn hạt dưa.

Làm trò! Các cô kém như vậy sao? Người người đều xinh đẹp động lòng người như đại mỹ nhân!

"Như vậy? Nhóm chàng trai sẽ thế nào mà không đem đào tới giết tôi?" Ý cười nhẹ bên môi, Tư Đồ Tĩnh còn lâu mới tin các cô không giờ trò quỷ.

"Cậu có sợ chết không?" Vệ Mỹ Trần liếc anh một cái, mới đem tờ giấy ra "Chờ anh ta thật sự đến đây, tớ thay mọi người chém, có thể chứ?"

"Wow! Can đảm ghê. . . . ." Ngải Kim cùng Uông Đại Văn nhạo báng.

"Đúng là nhát gan mà!" Anh nhẹ giọng hưởng ứng, có chút không yên lòng.

Kỳ Trần nhắm thẳng vào bên trong xem xét, không đem chuyện có vài người đang tán gẫu để vào tai. "Tư Đồ Tĩnh, Hồng Diệp nhà các người đâu? Sao lại không đi ra tiếp khách?" Cô mới không tin Hồng Diệp sẽ ngoan ngoãn ở trong phòng, đợi các cô đi chứ gì!

Nếu các cô không thức thời, còn thuận tay đem Tư Đồ Tĩnh kéo ra ngoài, cô ta sẽ làm sao bây giờ? Không phải muốn ở trong phòng khóc đến chết! Đầu năm nay, không lưu hành việc chính cung muốn trốn tránh ở trong góc.

"Đại khái quay về Nhật Bản rồi." Tư Đồ Tĩnh nhấp một hớp trà nóng, mới dùng khẩu khí vân đạm phong khinh nói ra.

"Đại khái?" Vệ Mỹ Trần nhướn mày, đối với Tư Đồ Tĩnh đưa ra nghi vấn.

"Tiên sinh, cậu đang ở đây nói cái gì đại khái? Đại khái đã bị cô ta bỏ quên hả?" Kỳ Trần cũng hiểu được Tư Đồ Tĩnh có phương thức nói chuyện đầy ẩn ý.

"Đúng! Các bà thật thông minh, chính là như vậy đó." Tư Đồ Tĩnh đặt chén trà xuống, thẳng thắn thừa nhận.

"Không cần nói giỡn. Cô ta yêu cậu muốn chết, làm sao có thể vứt bỏ cậu?" Ngải Kim nhăn lông mày lại, trách cứ Tư Đồ Tĩnh nói hươu nói vượn.

"Tôi không nói bậy, cô ấy thật sự quay về Nhật Bản, cũng đã tạm nghỉ học. Học kỳ sau sẽ không trở về." Tư Đồ Tĩnh nhìn về mặt các cô đang thực sự kinh ngạc, khuôn mặt tuấn tú hiện lên nụ cười giương.

"Nói loạn! Làm sao có thể. . . . ." Mấy nữ sinh kia đều sợ hãi, cho rằng tuyệt đối không thể như vậy.

Tư Đồ Tĩnh không nói nữa, chỉ dùng vẻ mặt chăm chú nhìn các cô.

Vì sao các cô lại cảm thấy không có khả năng? Bị vứt bỏ cũng không phải là các cô, làm sao lại dùng biểu tình so với khóc càng khó coi hơn nhìn anh?

Chuyện này rất khó tin sao? Cô ấy buồn bực không lên tiếng quay về Nhật Bản, sau lại để người nhà phái người đến giúp cô làm thủ tục chuyển trường, đều là sự thật, rất khó chấp nhận sao?

Anh mới thật sự kinh ngạc! Anh đã chấp nhận rồi, vì sao các cô không tin? Có cái gì rất khó tin sao. . . . .

Tình yêu của anh chính là như vậy, đến rồi đi, thời gian rất ngắn, ngắn đến mức dường như chính anh cũng quên mất cô gái mình từng quen là người nào. . . . Anh cũng đã quen rồi.

"Tư Đồ Tĩnh! Tại sao cậu lại cười? Cậu bây giờ cười so với khóc còn khó coi hơn, tớ cầu cậu hãy khóc ra có được không?" Kỳ Trần hai tay lay cánh tay anh, dùng sức lay động.

"Tớ đã không còn khóc được. . . . ." Tiếng nói trầm thấp có chút yếu ớt.

"Cậu đang ở đây nhớ cô ấy, vì sao không nói? Vì sao để cô ấy quay về Nhật Bản? Cậu là con trai mà? Vì thích con gái mà trở nên yếu đuối, cảm thấy rất mất mặt sao? Cậu tại sao muốn giả vờ như không có việc gì. . . . ." Kỳ Trần tức điên rồi, bắt lấy cánh tay anh mãnh liệt dao động, không ngừng chất vấn.

"Cô ấy muốn trở về. . . . ." Anh làm sao mà giữ được cô?

"Một nữ sinh đến Đài Loan lâu như vậy, nhớ nhà có cái gì không đúng? Cô ấy nhớ nhà, cậu hãy cùng trở về, làm sao lại để cô ấy đi một mình? Thật sự là tức muốn chết! Cậu thật sự không biết yêu sao? Đây cũng chỉ là lời nói suông mà thôi?" Kỳ Trần tức giận rống to.

Chăm chăm nhìn Kỳ Trần, Tư Đồ Tĩnh lần đầu tiên bị hỏi đến nói không ra lời.

Tốt lắm! Quả nhiên không đuổi theo, không mở miệng hỏi, để cô đi rồi! Kỳ Trấn hiểu ra chân tướng, cũng bị tức giận đến nói không ra lời.

Chàng trai này coi tình cảm là ngu ngốc sao? Thích người ta, đương nhiên là phải đi tìm cô ấy trở về chứ, anh làm sao ở lại Đài Loan mà cố quên chứ?

Có rảnh cùng các cô giả vờ bình thường, không bằng tốn thời gian đi tìm cô trở về!

Ít nhất phải tìm hiểu rốt cuộc là sao lại thành thế này! Nói chuyện tình cảm chỉ là trò chơi phải không? Làm sao có thể nói đi là đi?

Kỳ Trấn chưa bao giờ nhìn thấy Tư Đồ Tĩnh bị đùa giỡn đến thành ngu ngốc như vậy, lần này phải bắt được cô ấy trở về mới được.

Nói thực ra, cũng không khả quan lắm.

Anh là người thông minh, làm việc từ trước đến nay khôn khéo gọn gàng, cũng rất ít để lại nhược điểm làm cho người ta bắt được, vì sao duy chỉ có ở chuyện tình cảm lại để cho người ta thấy rõ anh chân chính không có ý tưởng gì?

Không thương cô, làm gì đem cô giữ ở bên người? Yêu cô, đối mặt giai nhân một mình tận hưởng, có thể nào thoải mái?

Tư Đồ Tĩnh rốt cuộc đang làm cái gì? Cô vì sao cảm thấy anh đối với chuyện tình cảm thực ngu ngốc . . . . .

"Có lẽ cô ấy cũng không để ý, có lẽ cô ấy đã chơi đã. . . . . Đã muốn đi. . . . ." Trùng mắt nhìn Kỳ Trấn, anh nói xong trong lòng lại quanh quẩn lời nói đó.

Thì ra anh ta vẫn nghĩ về cô ấy như vậy? Trong suy nghĩ của anh cô gái nào cũng như nhau sao?

Anh ta từng bị đàn bà gây thương tổn sao?

Kỳ Trấn không đem trong lòng nghi vấn nói ra khỏi miệng, chỉ trùng mắt nhìn Tư Đồ Tĩnh, bởi vì cô thật sự cảm thấy bởi vì anh quá khôn khéo mà đầu óc hồng mắt rồi!

"Cậu thật sự nghĩ như vậy về cô bé Nhật Bản đó? Cậu thật sự nghĩ cô ấy ham vui như vậy, Nhật Bản chơi đùa không đủ, còn vọt tới Đài Loan đùa giỡn với cậu sao?" Không để cho Tư Đồ Tĩnh giải quyết vấn đề, Kỳ Trấn ngược lại đem thêm một đồng vấn đề tới cho anh.

"Đương nhiên không phải. . . . ."

Cô ấy bởi vì thật sự thích anh, mới ở trên trang web bán đấu giá mua ảnh của anh nhưng vẫn chưa đủ, mới. . . . . Nghẹn ngào trong cổ họng Tư Đồ Tĩnh, mới là giải đáp chính xác.

Về mặt anh kính ngạc nhìn bạn tốt, cảm giác cô so với anh hiểu rõ hơn về người yêu của mình.

"Một khi đã như vậy, làm sao cậu xác định là chính cô ấy muốn quay về? Làm sao cậu biết là cô ấy muốn vứt bỏ mình? Làm sao cậu biết là cô ấy chơi chán rồi?" Kỳ Trấn đem Tư Đồ Tĩnh khẩu trừ tội danh ở trên người cô gái ném vào trên người anh muốn anh dùng lý trí hiểu rõ ràng, không được vu oan bậy bạ.

"Tó. . . . . Đường như phải là đi tìm cô ấy hỏi cho rõ. . . . ." Tư Đồ Tĩnh ngồi ở vị trí bên cạnh thì thảo tự nói.

"Vậy đi đi!" Kỳ Trấn chỉ kém không một cước đá vào mông của anh, muốn anh lập tức hành động.

Đáp án chân chính sẽ không dựa vào đầu óc phán đoán của anh mà nghĩ ra được, phải dùng hành động để hỏi rõ!

Mặc dù bị vứt bỏ, cũng muốn Tá Đẳng Hồng Diệp chính miệng nói "Em không thương anh!" Thăng thán mà nói, trừ điều đó ra, tất cả đều là giả.

Được Kỳ Trấn cổ vũ, Tư Đồ Tĩnh chột xoay người, hướng gian phòng của mình đi đến.

Bước chân có chút lay động, cũng rất kiên định.

Anh đem hộ chiếu của mình ra, còn phải liên lạc cơ quan du lịch. . . . . Việc anh cần phải làm rất nhiều, quan trọng nhất là, anh phải nghĩ biện pháp đem Tá Đẳng Hồng Diệp quay về!

Anh muốn hỏi rõ ràng rốt cuộc là sao lại thế này? Cô không thương mình sao? Vì sao có thể nói đi thì đi? Vì sao?

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Đào Hoa Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Vào buổi tối Chủ nhật, cha mẹ đều ra ngoài tham gia tiệc tối, trong nhà chỉ còn lại cô con gái một mình nhìn theo bọn họ hờn dỗi — Hồng Diệp đang giữ nhà.

"Nếu làm xong việc, bà cũng có thể về nhà." Hồng Diệp dùng Nhật ngữ cùng quản gia tỏ vẻ quan tâm.

"Cũng tốt, phu nhân nói buổi tối trước mười giờ sẽ trở về, trước đó, xin tiểu thư chịu khó ở nhà một mình nha." Quản gia nhìn cô gái nhỏ nhắn là nên ở nhà rồi, bà bây giờ trở về, còn có thể theo các con tán gẫu, ăn hoa quả.

"Không thành vấn đề, tôi tự lo được. Bà đi nhanh đi!" Cô lộ ra chiều bài ngọt ngào tươi cười, cùng quản gia vẫy tay.

"Nếu cô đói bụng. . . . ." Quản gia cho thấy rõ ràng sẽ rời đi.

"Tôi sẽ tới tủ lạnh tìm đại món gì đó. Tôi lớn rồi, có thể tự lo cho chính mình, không cần xem tôi như là tiểu hài tử nữa." Hồng Diệp nói tiếp, không cho quản gia nói xong.

"Ayyy!" Chỉ có con nít mới có thể nhắng nhít rằng mình đã lớn rồi. . . . .

Bà quản gia nhìn Hồng Diệp tính tình trẻ con, cũng không biết nên nói sao lại, lắc đầu, đem đồ đạc sắp xếp, chuẩn bị sẵn cả điểm tâm rồi nói cho cô biết, sau đó rời đi khỏi nhà Tá Đẳng.

Trùng mắt nhìn bóng lưng quản gia, mãi đến lúc bóng bà chìm trong bóng đêm, Hồng Diệp mới cúi đầu hoan hô một tiếng, xông về phòng, nhanh chóng chạy đến phòng ngủ, bắt đầu lục tung.

Không biết xới tung trong bao lâu, còn không tìm được thứ cô muốn. . . . . Nhưng trong phòng đã loạn thành một đống, rất giống cảnh bị kẻ trộm thăm dò.

"Tìm cái gì? Có muốn hay không mẹ giúp con tìm?" Lâm Nghi Trinh lạnh lạnh thanh âm lạnh lạnh từ sau lưng con gái vang lên.

"Mẹ!" Nghe được giọng của mẹ cô, Hồng Diệp nhanh chóng xoay người, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, rất không vui nên trừng mắt với bà.

"Chê mẹ trở về quá sớm hả?" Thở dài thật mạnh, Lâm Nghi Trinh nhìn con gái. Bà thật sự không biết nói sao đối với con gái đây. . . . .

"Ai u, con nào dám chê mẹ." Hồng Diệp vịn vịn thân thể, chạy đến bên cạnh người: "Mẹ, đem hộ chiếu trả lại cho con đi."

Cô lục tung mà vẫn tìm không thấy. Không có hộ chiếu, cô có tiền cũng không có ích gì, tựa như đôi cánh đã bị tháo xuống, không thể bay đến bên cạnh Tư Đồ Tĩnh, không thực hiện được mơ ước lớn nhất của đời cô —

Gả cho anh làm vợ, cùng sinh ra những đứa trẻ bụ bẫm!

"Theo mẹ nếu không có, chắc đã bị cha con lấy đi rồi." Lâm Nghi Trinh thần nhiên nói, bắt đầu dọn dẹp lại phòng cho gọn gàng.

"Mẹ!" Hồng Diệp mãnh liệt dậm chân, bắt đầu khóc thét lên. Nếu cô không nhanh trở về Đài Loan, sẽ không thể dự lễ khai giảng, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. . . . .

"Con đừng dành bớt khí lực đi! Cha con sẽ không để cho con quay về Đài Loan đâu." Bốn tháng tới nay, bà đã đem việc này nhắc đi nhắc lại với chồng không dưới mấy trăm lần, nói nào là con gái có yêu cầu gì, bà nên đáp ứng cái gì? Như vậy sẽ đem con gái làm hư mất.

Bà không nói gì nữa, để cho chồng tự lái nhai một mình, dù sao hai vợ chồng đều giống nhau là cưng chiều con gái, đợi khi làm hư cô rồi, mới thảm oán. . . . . Ayy!

Đi theo phía sau mẹ, Hồng Diệp không ngừng kêu khóc, muốn lấy lại hộ chiếu của cô.

"Đưa con. . . . ." Sớm biết rằng cha mẹ của cô lấy đi hộ chiếu, cô sẽ không thể trở lại! Hại cô hiện tại gặp phải tình huống có nguy cơ bị chàng trai mình yêu mến vứt bỏ.

Việc kia sao được hoan nghênh, nam nữ gì cũng vậy, ai biết hiện tại có cô gái nào đang quần quít bên anh hay không?

"Bà nội con nói nếu con không ở Nhật Bản học xong trung học, sẽ không xem con là người nhà Tá Đẳng nữa!" Lâm Nghi Trinh đành phải lời nghiêm khắc của bà ra dọa con, hy vọng có thể trấn an lại con gái đang bị tình yêu làm cho hôn mê đầu óc, làm con bé tìm về lý trí đã bị mất đi.

"Con có ở Nhật Bản bao lâu, bọn họ cũng không thích con thôi, thôi thì mẹ buông tha cho con và tình yêu của con đi?" Hồng Diệp mở miệng phản bác.

Nói không lại con gái, Lâm Nghi Trinh đầu đầu cực kỳ. Bà tùy ý khoát tay, đem vấn đề ném cho ông xã "Dù sao hộ chiếu của con mẹ không có lấy! Con nên biết. Đi tìm cha con mà nói chuyện."

"Mẹ. . . . ." Hồng Diệp vịn vịn thân hình, muốn khóc.

"Không nên gọi như vậy nữa, mẹ bị con biến thành cũng muốn khóc theo nè!" Lâm Nghi Trinh bị con gái rượu tình cảm lưu luyến làm xúc động đau lòng theo con gái

"Con thật đáng ghét" Nghe thấy lời của mẫu thân, Hồng Diệp "Hic" một tiếng, xông về gian phòng của mình, khóc thống thiết.

"Ừ ừ, con không cần hai người giới thiệu bạn trai!"

Tiểu công chúa Hồng Diệp của họ, chu cái miệng nhỏ nhắn lên, không ngừng phản đối việc cha mẹ an bài. Cô không muốn tham gia bữa tiệc tối có sắp đặt này!

Cô thật sự, tự mình đã tìm được chàng trai mình thích, cô không cần được giới thiệu chàng trai khác cho mình.

"Nên tập làm quen với nhiều người đi con, giao tiếp rộng cũng tốt. Chờ con nhìn thấy người hôm nay cha con giới thiệu, bọn họ đều có diện mạo tuấn tú, gia thế hiển hách, từng người đều rất có thực lực." Bước vào sảnh trước yến hội, Lâm Nghi Trinh sửa sang lại dung nhan cho con gái, muốn cho đối phương có ấn tượng tốt.

"Hừ! Bọn họ có điều kiện tốt cũng không liên quan tới mình. . . . ." Quyết chu lên cái miệng nhỏ nhắn, Hồng Diệp ở trong lòng phản bác.

Cô không tin có ai đó đẹp trai hơn A Tĩnh, còn có những người con trai kia. . . . . Có tiền thì cứ mặc họ có tiền, cũng không phải chỉ họ có tiền, có gì đặc biệt hơn người khác? Bộ dạng đẹp trai một chút có ích lợi gì? Hai mươi năm sau còn không phải da mặt sẽ nhăn nheo, bụng to và đầu tóc bạc sao!

Tư Đồ Tĩnh có tướng mạo, có đầu óc thông minh, chính là một chàng trai tốt và hoàn mĩ! Không bao giờ sẽ có một chàng trai khác so với anh tốt hơn. Ba mẹ sẽ không biết!

Dù sao, cô cũng không hy vọng xa vời rằng bọn họ sẽ hiểu. . . . .

Một ngày nào đó, cô sẽ tìm được hộ chiếu của cô, có thể bay trở về Đài Loan cùng A Tĩnh gặp mặt, đến lúc đó đừng hòng cô sẽ quay về Nhật Bản nữa!

Hiện tại cô còn chưa tìm được hộ chiếu, trước hết cứ theo chân bọn họ đi ra ngoài giao tiếp, làm cho bọn họ nghĩ rằng cô đã hồi tâm chuyển ý. . . . . Ayyy, cô cũng thật là tiểu gian trá.

"Hồng Diệp, tới đây một chút, cha muốn giới thiệu. . . . ." Tá Đẳng Quan tiến vào hội trường, bắt đầu hết nhìn đông tới nhìn tây tìm con gái.

"Con đang ở trong này!" Mang theo ví da, Hồng Diệp nũng nịu đi đến cạnh phụ thân.

"Con hôm nay nên ngoan ngoãn một chút. . . . . Cha giới thiệu con với người này, con tuyệt đối sẽ thích!" Cha cô vỗ ngực cam đoan. Tá Đẳng Quan đứng lên giới thiệu. Vì hạnh phúc cả đời con gái mình ông nguyện ý bất cứ giá nào.

"Con ngày nào mà không ngoan chứ?" Bị giam ở Nhật Bản, cô không ngoan cũng phải ngoan! Hồng Diệp ở trong lòng nhủ thầm.

Tá Đẳng Quan nắm tay con gái, đem cô đưa đến trước mặt chàng trai kia để hai người nói chuyện, "Đến rồi đây, bác đem bảo bối của mình dẫn tới rồi."

Hồng Diệp cứ cố sống cố chết cúi đầu, nhìn xuống đôi giày da của chàng trai trước mặt với bộ vest trắng, không hề ngẩng đầu lên nhìn anh.

Hừ! Mặc nguyên bộ vest màu trắng thì sao nào? Anh ta cho mình là bạch mã hoàng tử sao? Cũng không tự soi gương, xem chính mình có xứng hay không mặc nó. . . . . Hồng Diệp ở trong lòng tự mắng thầm anh.

"Tá Đẳng tiểu thư, chào cô." Chàng trai này mặc dù nói tiếng Nhật, nhưng giọng nói sao lại có chút quen thuộc. . . . .

"Hồng Diệp!" Tá Đẳng Quan thanh âm có chút lo âu. Ông dùng tay thúc nhẹ con gái, muốn đem cô từ lơ đãng hồn phách gọi về.

"Xin chào." Hồng Diệp tâm không cam lòng, không muốn ngẩng đầu lên, nghe theo phụ thân giới thiệu mặc dù cảm thấy chán ghét mà vẫn phải chào hỏi, cũng lần đầu tiên nhìn đến đối phương thì đôi mắt chợt ngây ngốc đi.

"Đã lâu không gặp. Gần đây em có khỏe không?" Tư Đồ Tĩnh mỉm cười như trước, dùng tiếng Nhật lưu loát nói chuyện cùng Hồng Diệp.

"Đã lâu không gặp. . . . ." Hồng Diệp choáng váng, cũng chỉ đang trừng to mắt nhìn anh.

Anh làm sao có thể xuất hiện ở chỗ này? Ba mẹ không phải rất ghét anh sao? Sao lại mang cô tới gặp anh?

Hồng Diệp trong lòng có vô số dấu chấm hỏi, chính là muốn hỏi rõ ràng, nhưng nín lại trong lòng để nhìn qua Tư Đồ Tĩnh. Tâm tình kích động.

"Nhìn thấy anh em không vui sao?" Nhìn đến cô Tư Đồ Tĩnh phong độ đỉnh đặc, vươn tay ra, tiếp nhận Tá Đẳng Quan giao ra bảo bối của mình, mang cô đi vào sân nhảy.

Tốt lắm! Rốt cục đã gặp được cô.

Tuy rằng Đài Loan đến Nhật Bản khoảng cách rất gần, đáp máy bay chỉ cần ba giờ, nhưng vì để được đi đến bên cô, tựa hồ bốn ba ngàn núi vạn khe. . .

Anh, rốt cục đã được cha mẹ Hồng Diệp chấp nhận cho ở bên cô.

"Sao anh lại tới đây?" Cô không thể tin được, cho là mình đang nằm mơ.

Hồng Diệp ngơ ngác giữa sàn nhảy, không đi theo hướng nào để mặc chàng trai dìu mình, lại vươn tay đánh chính mình một cái tát.

"Đau quá đi!" Cô cúi đầu kinh hô một tiếng. Quá nhiên là sự thật !

Đứng ở bên kia quan sát bọn họ bên nhau vợ chồng Tá Đẳng Quan nhìn hành động của con gái mà giật nảy mình.

"Em sao lại đánh chính mình?" Tư Đồ Tình cũng bị động tác của cô hù dọa, vội vàng nắm lấy cổ tay của cô, để cô không thể tiếp tục thương tổn chính mình.

"Em cho là mình đang nằm mơ thôi! Em không tìm thấy hộ chiếu, không thể quay về Đài Loan. . . . . Em rất sợ anh cùng cô gái khác ở chung một chỗ, em sợ anh sẽ quên em. . . ." Hồng Diệp cả người bỏ nhào vào trên người anh, lên tiếng khóc lớn.

Tư Đồ Tình ôm chặt lấy Hồng Diệp, cảm động đến nói không ra lời.

Hao hết thiên tân vạn khổ, đi đến bên cô, tất cả đều thật đáng giá !

"Em rất nhớ anh. . . ." Bất chấp mình đang đứng trong bữa tiệc của doanh nhân, Hồng Diệp cảm xúc dâng trào, ở trong lòng người yêu khóc to.

Vợ chồng Tá Đẳng Quan biết nguyên nhân con gái khóc lóc, họ đứng xa xa ở một bên, chăm chú nhìn con trẻ.

Cho tới bây giờ, biết con trai nhà Tư Đồ đối với con gái của mình chung tình, bọn họ mới chính thức đồng ý. Dù sao trong quá khứ nó có chiến tích rất huy hoàng, nhưng bây giờ đã thay đổi rất nhiều, cha mẹ cô mới có thể yên tâm đem con gái giao cho cái tên đào hoa này. Đây là tấm lòng của cha mẹ !

"Không sao, nếu em không thể quay về Đài Loan, thì anh sẽ tới tìm em là được mà." Tâm tình mặc dù cũng đang kích động, nhưng khóe môi anh vẫn như trước lộ vẻ thản nhiên.

Anh mang Hồng Diệp đến chỗ khác tránh khỏi yến tiệc ồn ào, hai người bước ra ban công, bắt đầu lắng nghe cô thống khổ kể về nỗi buồn khi chia lìa mười tháng, cũng bắt đầu kể ra anh sao lại thỏa hiệp, đi cạnh Tá Đẳng Quan.

Cái miệng nhỏ nhắn của Hồng Diệp khẽ cười, kinh ngạc nghe người yêu kể lại vất vả phải chứng tỏ mình để được vào nhà Tá Đẳng, để đến bên cô. . . .
Thật sự thực vất vả!

Tuy rằng, nhìn thấy anh xuất hiện ở trước mặt cô, cô thực kinh ngạc, cũng rất cảm động, nhưng trong lòng ngổn ngang tâm sự, trong lúc nhất thời thật sự không thể nói hết ra.

Không sao, đây mới là bắt đầu, ngày sau bọn họ còn có vô số thời gian ở bên nhau để hàn huyên tâm sự nữa mà. . . . .

♥~~~~♥ Hoàn ♥~~~~♥

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Đào Hoa Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.